

Petra Hammesfahr

Taina liniștitului domn Genardy

Traducere din limba germană de Daniela Ștefănescu

Ed. Trei

DER STILLE HERR GENARDY

PARTEA 1

Era o zi de decembrie când omul zări fetița pentru prima oară. Când s-a întors de la lucru, puțin după ora cinci, fetița se afla în fața vitrinei, direct sub reclama luminoasă: „Magazin de animale — Wolfgang Weber”. își sprijinise ambele mâini de geam, apropiindu-și atât de mult obrazul de el, încât sticla se aburise sub respirația ei și chiar începuse să înghețe. În ziua aceea era foarte frig, se lăsase deja și întunericul.

îndărătul vitrinei, niște iepurași pitici stăteau într-o cușcă și chiar alături era cea a unui hamster. în partea din fund a magazinului se aflau mai multe colivii de mărimi diferite și un acvariu de mai bine de un metru lățime. Bărbatului îi erau toate cunoscute. De doi ani locuia la etajul întâi al imobilului, direct deasupra încăperilor magazinului de animale.

Trecea zilnic pe lângă vitrină, fără să fie atent la animalele dinăuntru, deoarece chiar alături de ea era poarta casei. De obicei, când ajungea în acel loc tocmai își scotea cheia din buzunar, având în minte doar atât — să intre în casă, să urce în apartamentul lui, să se așeze și să se odihnească nițel.

Nici copilei nu t-a acordat încă o atenție deosebită în această zi de decembrie. N-avea nimic deosebit care să-i fi plăcut din prima clipă. O fetiță de cel puțin unsprezece ani, poate chiar doisprezece, despre care nu puteai spune nici măcar că e drăguță. Prea mare pentru gustul lui și prea slabă. Pierduse deja acele forme moi care-l atrăgeau tainic la copii, asemenea unui magnet. Dar poate că formele ei erau doar mascate de îmbrăcămintea groasă.

Pieptul, spatele și brațele copilei erau acoperite de o jachetă deformată, la care purta niște pantaloni din material aspru, care nu erau pe măsură, așa că fuseseră suflecați în partea de jos, îngroșându-se astfel în jurul gleznei. Genunchii și turul pantalonilor erau murdare. Jacheta avea și

ea câteva pete, iar degetele cu care lovea în geam aveau dăre negre sub unghiile rupte pe-alocuri.

Tot felul de amănunte pe care omul le-a înregistrat în trecere, fără a fi conștient de ele. Ceea ce i s-a întipărit în minte a fost doar expresia de pe fața ei. îi indica mai clar decât oricare alt detaliu că fetița era lăsată de capul ei în majoritatea timpului.

Când a deschis poarta, a auzit-o vorbind cu animalele din spatele geamului: nu se putea vedea cu care exact.

Nici nu-l interesa de fapt. A intrat în casă și a traversat holul îngust pentru a ajunge la scări. I-a pătruns în nas mirosul respingător de hrană pentru pești. Ori de câte ori venea de-afară îl izbea acest miros infect și de fiecare dată i se părea ceva mai pronunțat. îl deranjase încă de când se mutase aici. Și din prima zi fusese ferm hotărât să se mute din nou la prima ocazie care se va ivi.

în fiecare vineri și sâmbătă cumpăra un ziar și parcurgea partea cu anunțuri. Până acum nu găsisese ceea ce-și dorea: o locuință drăguță într-un imobil îngrijit, într-o zonă mai bună, cu o chirie convenabilă. Așa cum avusese înainte.

Nu fusese nici prea mare, nici prea mică, nici prea scumpă, avusese un balcon în fața camerei de zi, iar împrejurimile erau liniștite și curate. Circulație pe străzi practic inexistentă, un loc de joacă pentru copii în imediata apropiere, scăldat în verdeață. Acolo șezuse adesea primăvara, vara și toamna, până târziu după-amiaza, pe o bancă la marginea părculețului, bucurându-se de soare și privind copiii. Privind doar. Și amintindu-și de fiica sa. O plăcere inofensivă, uneori chiar dureroasă.

De multe ori, pe vreme rea, câțiva copii se jucau în holul casei. Niciodată nu-l deranja dacă făceau gălăgie în fața ușii lui.

Aproape douăzeci de ani locuise acolo, fusese mulțumit și se înțelesese bine cu vecinii. Dar el se înțelegea bine cu toată lumea, reușea de obicei în câteva secunde să-și aprecieze interlocutorul, știind apoi exact cum să se comporte.

Totuși în ultimii ani îi mersese ceva mai prost. întâi și-ntâi își pierduse slujba. Dintr-o prostie, mai bine zis doar dintr-o neatenție. Venise o reclamație la adresa lui și a fost rugat să ia poziție. De dat afară nu-l puteau da chiar atât de ușor. I s-a pus însă clar în vedere să plece de la sine. Atunci, în interesul lui, nu s-ar acorda cazului prea multă importanță și nici n-ar fi investigat mai îndeaproape. De fapt, le era mai curând teamă

de scandal. Pentru atitudinea pe care o adoptaseră se presupunea că trebuia să le mai fie și recunoscător. Asta se întâmplase acum cinci ani.

Luni întregi șocul l-a ținut sub tensiune, poate a contribuit și supărarea. Își iubise munca: un venit stabil, siguranță la bătrânețe, multă mișcare în aer liber atât vara cât și iarna, contact cu oamenii, o mulțime de figuri cunoscute, chiar dacă se schimbaseră adesea o dată cu trecerea anilor.

Dar s-ar fi putut solda mai rău, chiar mult mai rău.

Știa lucrul ăsta. Când se tot gândea și își amintea — la început nici nu era în stare de altceva —, simțea că i se face rău. Se blestema pentru nechibzuința lui, pentru acea clipă în care se lăsase dus de val. Și-a jurat că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, că de acum încolo avea să-și impună o disciplină de fier. Au venit apoi alte lucruri care l-au distras provizoriu de la aceste preocupări.

Banii nu i-au mai ajuns; un timp a trăit din economii.

Când s-au epuizat, a vândut micile obiecte de valoare care se adunaseră de-a lungul anilor. Trăise întotdeauna modest, putându-și permite deci acest mic lux. Câteva exemplare tare frumoase! De unele dintre ele nu s-a putut despărți însă. Un ac de cravată din aur, având montat un diamant, și o pereche de butoni din aceeași garnitură. Pur și simplu n-a fost în stare să le vândă, deși i-ar fi adus cu siguranță o sumă frumoasă.

S-a despărțit în schimb de o colecție de desene cu totul deosebite: unele erau semnate de mână. Înramate simplu, făcuseră ani de zile o impresie ieșită din comun, împodobindu-i unul dintre pereții camerei de zi. A fost un fel de înfrângere personală faptul că a trebuit să le ofere spre vânzare. Asta se întâmplase acum patru ani.

Mai târziu s-a văzut chiar silit să-și înstrăineze cea mai mare parte a mobilierului, pentru a mai supraviețui câteva luni. Vecinii erau mirați. Le-a povestit că e pe cale să-și lichideze locuința. Doar era de prevăzut că nu o mai putea păstra mult timp.

În curând se va muta la fata lui, explica fiecăruia care îi puneă întrebări, și apoi a reziliat contractul la timp pentru a nu se mai expune și riscului de a rămâne dator cu chiria.

A locuit trecător într-o pensiune mizeră, unde se ținea pe o vagă linie de plutire făcând pe curierul, stătea câte o jumătate de zi într-o cameră mucegăită și își tot storcea creierii, gândindu-se pe ce cale s-o apuce. Rămășițele averii lui se aflau într-un depozit și a fost nevoit să se despartă și de ele. Asta se întâmplase acum trei ani.

Bineînțeles că existau motive pentru decăderea lui.

Motive pentru plângerile făcute la adresa lui — în esență, un motiv. Nu fuma, nu bea, nu bătea cârciumile și nu se purta grosolan cu femeile tinere pe stradă. Era politicos, răbdător, te puteai baza pe el, era amabil, reținut și săritor, un bărbat obișnuit și la locul lui, de vreo cincizeci și cinci de ani.

Motivul erau locurile de joacă și copiii care se jucau în holurile caselor. Iubea copiii, fetițele cu piciorușele plinuțe și fustițele scurte. Întotdeauna avea în buzunare câteva mici atenții pentru ele. Erau atât de ușor de mulțumit, se puteau într-adevăr bucura încă de orice fleac. De ouă de ciocolată, goale pe dinăuntru și umplute cu mărunțișuri. Fetele mai micuțe se dădeau în vânt după așa ceva. De cele mai măricele nu se ocupase niciodată, în orice caz nu de cele din vecini; sporovăiau prea mult.

Și cu cele mici fusese precaut, le alesese cu grijă. Le îndesase un astfel de ou în mâini, le mângâiasse părul și, dacă se ivise ocazia, chiar și piciorușele. Dar nu ajunsese mult mai departe, oricum nu cu copiii pe care-i întâlnea des, care-l cunoșteau, îi știau numele și ar fi putut oricând să-l arate cu degetul.

O singură dată se lăsase dus de val, se simțise absolut sigur, crezuse că ceea ce i se oferea era o șansă unică.

Două fete micuțe, doar în vizită și nesupravegheate într-o locuință. Iar lui îi deschideau cu naivitate ușa. Le luase pe genunchi, le arătase diferite jocuri cu degetele, râzând în acest timp, le gădilase nițel, ca să râdă și ele.

Ca să ia totul drept glumă.

Două fetițe, de patru și de cinci ani. Atât de inocente încă, și totuși pricepuseră, vorbiseră. Din fericire, nu fuseseră crezute decât în parte, poate că nici nu fuseseră în stare să povestească exact. Dar ajunsese ca să-l distrugă.

Chiar și numai umbra unei bănuieli — trebuise el să-l asculte pe șef spunându-i — ar fi suficient. Și după aceea a locuit în pensiunea aceea mizeră, fără loc stabil de muncă, fără mașină, căci fusese nevoit s-o vândă până la urmă și pe ea.

Înainte o pornea adeseori cu automobilul, la sute de kilometri depărtare. Vecinilor le povestise mereu că-și vizita fiica, ginerele, nepoții. Apoi își căutase un copil, undeva unde nu-l cunoștea nimeni. Așa era lipsit de orice risc. Știa perfect greșelile pe care le făceau alții, pentru că se lăsau numai la voia situației, fără să gândească dincolo de clipa prezentă. El gândea totdeauna mai departe și acționa în consecință.

Niciodată nu lăsase un copil să i se urce în mașină. Nici nu o oprea în așa fel, încât să poată cineva să-și amintească mai târziu de vehicul sau de număr. Își schimba înfățișarea, pe cât era posibil acest lucru cu mijloace modeste, purta ba ochelari, ba mustăcioară, iar dulciurile din buzunarele lui întâi te oboseau, apoi te adormeau.

Cel mai grav fusese pentru el că trebuise să-și vândă mașina. Îi lipseau atât de mult ieșirile. Atunci nu se limita la degete. Și după aceea era calm săptămâni întregi, complet echilibrat și mulțumit cu sine însuși și cu toate celelalte.

Când vremea o permitea, făcea plimbări lungi ca să nu fie nevoit să stea în camera mucegăită a pensiunii și să reflecteze asupra greșelii comise, pe care nu voia s-o mai repete vreodată. Niciodată nu va mai fi un copil din apropierea casei!

Adesea ședea ore întregi pe o bancă la marginea unui loc de joacă. Și acolo a cunoscut într-o zi un copil, care i-a dat peste cap toate planurile înțelepte. Se juca întotdeauna singur și zăbovea foarte mult.

A fost deci foarte ușor să creeze o bază solidă pentru o relație caldă, mai întâi cu câteva vorbe prietenoase, apoi cu mici cadouri. Uneori era ca și cum ar fi avut de-a face cu propria-i fiică. Copila avea deja nouă ani, dar era puțin întârziată. Era plină de încredere și curând a început să-l asculte orbește. Aproape două luni a durat prietenia lor. O perioadă frumoasă, în care nu trebuise să se înfrâneze mai deloc.

La început fusese convins că fetița nu va vorbi, pentru că pur și simplu nu pricepea. Mai târziu, ce-i drept, a început să aibă unele îndoieli. Și pentru propria siguranță s-a hotărât atunci să aibă grijă ca să nu se poată afla nimic. Asta se întâmplase cu doi ani și jumătate în urmă.

2 Cineva va muri. Sunt sigură. Și nu pot vorbi cu nimeni despre acest subiect. În toți acești ani nu m-a crezut niciodată nici un om. Pe vremuri era suficient să fac doar o aluzie la faptul că visasem din nou ceasul, pentru ca pe mama s-o apuce crizele. Uneori mă și bătea, ca și cum eu aș fi avut vreo vină.

Nici un om nu e vinovat de visele sale. Iar la mama aveam de fiecare dată impresia că mă bătea numai ca să scape de propria ei frică. Și mie mi-era frică, o frică îngrozitoare. Când visez ceasul înseamnă moartea unui om pe care-l cunosc sau iubesc. Nu e nici superstiție, nici prostie, nici fantezie. Mi se întâmplă așa de peste douăzeci de ani, pot s-o dovedesc.

Acum douăzeci și unu de ani, ceasul era atârnat în camera de zi a bunicilor mei. Nu se potrivea deloc acolo, cu cadranul lui negru și rotund,

cu orele marcate cu linii de culoarea alamei și acele ascuțite. Dar era agățat de perete deasupra sofalei, chiar lângă un tablou care reprezenta o frântură de pădure și o prăpastie adâncă și, în fiecare seară, bunicul îl întorcea cu o cheie. Văzusem asta de multe ori.

Aveam doisprezece ani și îmi plăcea de o sută de ori mai mult la bunici decât acasă. Încă de pe-atunci nu mă înțelegeam grozav cu mama. Nimic nu s-a schimbat în această privință o dată cu trecerea anilor, numai că pe vremea aceea era mai rău. Mama se văicărea tot timpul.

Că aș fi un copil imposibil; nici nu mai știu de câte ori am auzit această propoziție. Maică-mea mi-o dădea mereu de exemplu pe sora mea Anke.

Anke era cu patru ani mai mică decât mine. Anke era tot timpul veselă. Necomplicată, zicea mama, eu în schimb creasem de la început numai probleme. Nici o noapte n-o lăsasem să doarmă fără întrerupere. Se pare că aveam coșmaruri încă de când eram foarte micuță și atunci începeam să țip, mi-era teamă de întuneric, nu voiam să stau în patul meu, refuzam să rămân singură.

Iar în timpul zilei îmi treceau deseori idei trăsnete prin cap. Hra suficient să se trântescă ușa unei mașini, să latre un câine, să zăresc o piatră mare pe caldarâm, că și vedeam sânge, mâini și picioare rupte și capete sparte.

De fapt și de drept, tot timpul mi-era frică. Dar când ziceam ceva, maică-mea îmi ținea un discurs kilometric, în care folosea de zeci de ori expresia „copil imposibil”.

Într-o bună zi m-am săturat să tot aud reproșurile mamei, iar cum bunicii nu locuiau decât la două străzi de noi, am început să mă duc în fiecare zi imediat după școală acolo, rămânând până seara, până ce eram sigură că tata a ajuns acasă. El mă iubea, de asta eram foarte sigură. Venea la mine de fiecare dată când nu puteam dormi, se așeza pe marginea patului, vorbea cu mine despre vise urâte și că acestea n-ar avea nici un sens, dar absolut nici un sens și nici o importanță, până ce adormeam din nou.

Și când îi povesteam ce-mi trecuse prin minte în timpul zilei, întreba câteodată: „Iar ți-a povestit bunica despre război?” Sau spunea: „O să treacă, Siggie, când te faci mai mare. Ai răbdare și o să vezi cum o să râzi singură de toate astea când o să fii om în toată firea. Poate e numai din cauza pubertății; este o vârstă când trebuie să lupți cu multe lucruri.”

Pe bunici îi îndrăgeam foarte mult. Tata însă era pe-atunci aproape un sfânt pentru mine. Un om care ştia să explice totul şi singura fiinţă pe care o iubeam cu adevărat. Când era acasă, mă simţeam în siguranţă. Dar din păcate se întorcea mereu abia la şapte şi ceva de la serviciu. Lucra în construcţii, iar mamei îi convenea când făcea ore suplimentare.

În după-amiaza în care a avut loc povestea cu ceasul, stăteam cu bunica în camera de zi. Nu-mi terminasem încă temele, când, deodată, se lăsă o linişte deplină. Nici înainte nu fusese gălăgie în cameră, doar sunetul andrelor bunicii şi din când în când câte un oftat, când greşise numărătoarea ochiurilor şi trebuia s-o ia de la capăt — şi tic-tacul ceasului. Iar apoi, liniştea.

Ea n-a avut pentru mine nici o semnificaţie în prima clipă. Bunica însă făcu o mutră de parcă ar fi căzut tras netul, se închină şi imploră în şoaptă câţiva sfinţi din cer să ne ajute. Apoi afirmă tot în şoaptă că e un semn al morţii când un ceasornic se opreşte atât de brusc.

Mai ştiu că am răs jenată şi cu un sentiment neplăcut.

Iar bunica spuse:

— De astfel de lucruri nu se râde. Sigrid. Nu ţi-am povestit odată cum a fost în timpul războiului când s-a oprit ceasornicul la sora mea? Şi trei zile mai târziu toţi erau morţi, asfixiaţi şi îngropaţi de vii în pivniţă: sora mea, cumnatul meu, cei doi copilaşi. Aşteaptă numai şi o să vezi că nu vorbesc aiurea. Se va întâmpla ceva îngrozitor, o simt.

Seara am vorbit cu tata despre asta. Şi am fost aşa de uşurată când a răs şi el. Povestea surorii ei o spusese bunica deja de sute de ori şi de fiecare dată puţin altfel.

După părerea lui, bunica uitase doar să întoarcă ceasul.

Îi mai aud şi azi pe tata zicând:

— Uneori tare am chef să-i astup gura bunicii. La prostiile pe care ţi le tot debitează nu trebuie să te mai miri de nimic. Mai lipseşte ca mâine să susţină că omul cu glugă în persoană ar fi oprit ceasul, pentru a-i face un semn.

Mai bine n-ar fi adăugat asta, căci în acea noapte l-am visat pentru prima dată. Dar în vis ceasul nu s-a oprit pur şi simplu. A apărut în camera de zi un om cu o pelerină maro închis. Capul şi faţa îi erau acoperite de o glugă, într-o mână ţinea un ciocănel. Luă ceasul din perete şi-l duse afară, urcă o scară cu el şi-l puse undeva acolo sus pe nişte scânduri.

Apoi îşi luă avânt şi lovi cu ciocănelul în liniile care indicau orele pe cadran, iar cu ultima lovitură dispăruta şi acele ceasornicului. Rămase

numai cadranul negru, se făcu mai mare și tot mai mare, începu să se învârtasă. Omul în maro dansă pe el, se roti în cerc ca un nebun, întinse mâna după mine și mă smulse. Nu mă puteam învârti atât de repede, m-am prăbușit și am căzut într-o gaură, adânc, am căzut tot mai adânc, până ce asta m-a trezit. Și trei zile mai târziu, tata muri. Accident de muncă.

M-a cuprins deodată sentimentul că sunt singură pe lume. La înmormântare m-au apucat crize de țipete și de plâns cu convulsii. Abia atunci am realizat că omul în maro îmi arătase o schelă, că aș fi putut să-l previn pe tata, dacă aș fi priceput la timp. Voiam să mă scuz, să-i cer iertare. Mai aveam atâtea să-i spun. Au trebuit să mă tragă cu forța de lângă coșciug.

Asta a fost în vara de acum douăzeci și doi de ani. În toamna aceluiași an, la numai trei luni de la moartea tatei, am avut din nou visul. Atunci am și primit pentru prima dată o bătaie bună fiindcă i l-am povestit mamei.

Căci simțeam că o să înnebunesc dacă-mi țin gura.

Trei zile mai târziu bunicul era mort. Dimineața pur și simplu nu s-a mai trezit. Bunica a devenit tot mai ciudată. Tot mai mergeam zilnic la ea imediat după școală, dar uneori mă înspăimânta de-a dreptul. Vorbea singură sau cu sora ei, cu bunicul sau cu tot felul de oameni care nu mai trăiau de mult. Și tot mereu mormăia. Doar rareori înțelegeam ce spunea, iar când o întrebam ceva se uita la mine ca și cum nici n-aș fi fost acolo.

Au fost atunci câțiva ani tare răi. Nici nu mai știu cât de des am visat ceasul. Întotdeauna, omul în maro îl lua din perete, îl ducea undeva, îi lovea liniile care marcau orele până ce dispăreau. Și de fiecare dată, după trei zile murea un om. De cele mai multe ori erau oameni bătrâni, vecini și cunoscuți de-ai bunicii care-mi fuseseră foarte dragi. Dar ultima de pe vremea aceea a fost o fețișă din clasa mea, cu care mă întâlneam uneori după-amiezile după moartea bunicului. În drum spre casă, a fost călcată de o mașină. Împlinisem atunci deja cincisprezece ani.

Se poate spune, bineînțeles, că se întâmplă să aibă loc accidente și că e normal ca oamenii bătrâni să moară.

Numai că nu mă poate convinge nimeni că e normal să ai un astfel de vis cu trei zile înainte. Gândeam adesea pe vremea aceea că s-ar putea să fiu blestemată, vrăjită sau posedată de diavol, că oamenii trebuiau să moară doar pentru că eu aveam acel vis, că ar mai trăi cu toții dacă eu n-aș exista.

Alteori mă gândeam că sunt numai prea proastă.

Doar omul în maro îmi arăta de fiecare dată locul unde trebuia să moară cineva. Dar eu nu-l recunoșteam niciodată, așa că mă consideram

pur și simplu prea tâmpită și incapabilă. La vârsta aceea îți imaginezi tot felul de lucruri.

După moartea fetei din clasa mea a urmat o perioadă lungă de liniște. Ceea ce nu însemna însă nimic, căci între vise erau uneori intervale mai scurte, alteori mai lungi. Nu credeam să fi încetat, deși îmi venea des în minte ce-mi spusese odată tata în legătură cu pubertatea și alte cele. Ei bine, aveam șaisprezece ani, eram dată de un an la ucenicie. Nimic special, doar un mic magazin alimentar. Mama acceptase primul post de ucenic de care aflate, fără să se intereseze de dorințele sau aptitudinile mele. Dar eu nici n-aveam aptitudini, aveam doar vise urâte și idei. Și nici un om cu care să pot vorbi despre asta, fără a fi luată în derâdere sau bătută, absolut nici unul.

Între timp, bunica locuia la azil. Se mutase acolo un an după moartea bunicului. N-avea sens s-o vizitez. Mai întâi, îi era frică de mine. Când apăream țipa, mă ocăra și dădea în mine până ce dispăream iar în spatele ușii.

Odată a strigat de a adunat jumătate din etaj:

— Tu ni l-ai băgat în casă pe omul în maro. Nu ți-am spus dintotdeauna că ne aduce numai nenorocire? Acu', vezi să scapi iar de el, înainte de a ne nenoroci pe toți!

Mai târziu nici nu m-a mai recunoscut. N-avea rost să vorbesc cu mama, iar Anke era încă prea mică pentru a pricepe ceva.

În magazinul în care îmi făceam ucenicia se afla și o ucenică mai mare ca mine. O chema Hedwig. Încerca tot timpul să se împrietenească cu mine. Își dădea într-adevăr silința, doar că eu mă temeam pe-atunci îngrozitor să mă atașez de un om. Când îndrăgeam cu adevărat pe cineva, apărea fără discuție omul în maro și lovea în ceas până ce-l strica.

Pe Hedwig mi-am dorit adesea s-o urăsc pentru că era atât de drăguță și pentru că nu voiam să pătească ceva. I-am povestit odată despre visul meu și despre toți morții. M-am gândit că atunci mă va lăsa poate în pace.

Dar Hedwig a râs doar și a fost de părere:

— Poți să m-anunți data viitoare când vine omul în maro. Dacă pune ceasul pe stradă, mă declar o săptămână bolnavă, și dacă-l duce într-un dormitor, o să dorm pur și simplu câteva nopți în pivniță. Pe schele nu mă sui niciodată.

De crezut nu m-a crezut. Și după ce a aflat de ce eram atât de rezervată față de ea, s-a străduit și mai tare. Simțeam clar că îi părea rău pentru mine. Într-o zi mi-a spus:

— Asta vine doar din faptul că stai toată ziua în casă.

Și eu aș înnebuni în locul tău. Trebuie să ieși, Sigrid, să fii printre oameni, să te distrezi, asta schimbă gânduri le. Ți trebuie un prieten, el o să te facă să te mai gândești și la altceva.

Într-una din zile, Hedwig a insistat să ies duminică împreună cu ea. Avea deja un prieten. Îl cunoșteam, pentru că deseori venea s-o ia seara cu mașina de la magazin. Hedwig îmi spunea că le-ar face plăcere să mă ia cu ei o dată. Și că ar fi timpul să mai văd și altceva în afară de mutra ursuză a maică-mii, râsul obraznic al soră-mii și clientela din magazin.

Mai întâi n-am vrut, ba chiar am sperat că mama îmi va interzice. Dar ea n-a avut nimic împotrivă, așa că duminică am pornit-o spre cinematograful din Horrem, la spectacolul de după-amiază. La nouă trebuia să fiu acasă.

Am mers cu autobuzul, bazându-mă pe faptul că Hedwig mă va lua de la gară, după cum stabiliserăm. La gară nu era, însă cinematograful se afla chiar vizavi. Și am început să aștept. Hedwig și cu prietenul ei n-au venit. A doua zi mi-a povestit că se certaseră. Dar asta a fost a doua zi și până atunci am crezut, firește, că pățise ceva.

Prietenul ei conducea ca un nebun, îmi povestise ea de atâtea ori. Cu ochii minții o și vedeam zăcând pe stradă, proiectată afară din mașină, acoperită, moartă.

Nu-mi puteam aminti să fi visat cu trei nopți înainte.

Poate că dormisem o dată prea adânc. Dacă nu mă trezeam dintr-un vis, mă gândeam întotdeauna dimineța că nu visasem nimic. Citisem totuși că omul visează în fiecare noapte.

Stăteam în fața cinematografului și îmi venea să plâng. La casa de bilete nici nu m-am dus. Am trecut doar prin fața vitrinelor interioare, privind la fotografii, deși n-am văzut ca lumea nici una.

Și apoi, cineva mi-a pus brusc mâna pe umăr. M-am speriat îngrozitor, m-am întors și n-am văzut la început decât ceva maro. Era ca un coșmar ziua în amiaza mare.

Am dat să țip, dar nu puteam scoate nici un sunet. Acum vine chiar personal, în carne și oase, mi-a trecut prin minte. Și o să-mi spună drept în față cine-i de data asta la rând.

Apoi am auzit vocea, plină de calm și grijă:

— Ei, ce-i cu tine? Nu vor să-ți vândă bilet? Nu-i ăsta un motiv ca să plângi. Cunosci filmul. Nu-i pe gustul fetelor mici.

Nu era omul în maro în persoană, era doar Franz.

Purta un costum maro, cu cămașă albă și cravată.

— Te-am speriat? m-a întrebat și și-a cerut îndată scuze, îmi pare rău, n-am vrut.

După aceea mi-a întins mâna și s-a prezentat ceremonios:

— Franz Pelzer.

Era cu doisprezece ani mai mare ca mine și cu un cap mai înalt. Exact omul de care aveam nevoie atunci — puțin tată și puțin prieten. Era liniștit, înțelept, cu adevărat adult. La început am crezut că-mi fusese trimis din cer, de către îngerul meu păzitor, de tata sau de bunicul meu.

De cineva de-acolo sus care îmi voia binele. Care nu voia să mai fiu singură.

3 După ce bărbatul se despărțise cu doi ani și jumătate în urmă de fetiță — în ziar se relatase despre o crimă brutală făcută cu sânge rece, dar nu așa o considera și el, iar presei îi plăcea să șocheze cu astfel de expresii —, a început încetișor s-o ducă iar ceva mai bine.

A găsit de lucru într-un depozit, o muncă murdară, iar el ura murdăria. Munca nici nu era foarte bine plătită, dar avea nevoie urgentă de un salariu. A economisit timp de câteva luni drastic fiecare pfenig care nu-i trebuia neapărat pentru traiul său mai mult decât modest.

Apoi a găsit locuința de deasupra magazinului de animale, pe care și-a aranjat-o sărăcăcios și ieftin. Împrejurimile nu erau tocmai curate, dar erau calme. O stradă lăturalnică liniștită, cu vecini puțini. În afara lui mai locuiau în casă trei familii de chiriași.

Sus de tot, într-o mansardă mică, despărțită de restul podului, un tânăr care pretindea că e student, deși cam depășise vârsta. Seara târziu asculta de multe ori muzică tare și chema cete întregi de fete tinere să petreacă noaptea la el. Pe unele dintre ele le lăsa să locuiască la el zile în șir, iar câteva arătau ca și cum ar fi fost încă de pe băncile școlii.

Prin casă se zvonise că poliția se interesa din când în când de tânăr. Fuseseră văzuți o dată în casa scării câțiva în uniformă și se pare că ar fi avut și un câine cu ei — probabil doar niște clienți de-ai magazinului de animale. Niciodată nu-l preocupa o astfel de vorbărie. El personal se înțelegea bine cu acest tânăr.

La etajul doi locuia alături de proprietarul casei, care se ocupa și de magazinul de animale, un cuplu mai în vârstă, care se plângea adesea de acel tânăr, dar în rest nu se interesa de nimic. Nici măcar nu saluta când se întâlnea cu cineva în hol sau pe scară. La etajul întâi, chiar lângă el, stătea o femeie singură, cam de-o vârstă cu el.

Pi" lângă mirosul pătrunzător degajat în casa scării de hrana peștilor, reprezenta și ea un motiv de a întoarce spatele acestei case la prima ocazie. Lui nu-i plăceau femeile și adunase în timpul scurtei sale căsnicii destule experiențe triste. Iar vecina lui era foarte insistentă. Ori de câte ori i se ivea prilejul, nu pregeta să-i dea de înțeles că nu ar deranja-o o relație mai apropiată.

La început l-a poftit de câteva ori la o cafea duminică după-amiază. A acceptat invitațiile, povestind însă chiar de la prima vizită că-și pierduse de curând soția și nu-și revenise încă de pe urma morții ei. Spera să păstreze astfel distanța.

Văzând că această tactică nu ajută, i-a povestit că trebuia să ia de la moartea soției anumite medicamente pentru a putea îndura măhnirea profundă pe care o resimțea. Și că datorită acestor medicamente își regăsise, ce-i drept, un somn liniștit, putându-se concentra și în timpul zilei asupra lucrului, însă efectele secundare nu-i permiteau să se mai gândească să pornească iar o relație cu o femeie. Asta a fost atunci suficient ca s-o țină ceva mai la distanță. De renunțat n-a renunțat însă, sperând, probabil, că la un moment dat el va întrerupe tratamentul.

Trăind modest, a putut curând să-și permită iar o mașină, un model mai vechi, care-i ajungea însă pentru satisfacerea nevoilor sale. Și-a reluat atunci călătoriile. O dată pe lună pleca de-acasă cu un mic geamantan, având uneori sub braț un pachetel învelit drăguț.

Și dacă se întâlnea întâmplător în hol cu tânărul de la mansardă, cu proprietarul casei sau cu vecina cea singură, le povestea, ca în anii trecuți vecinilor din fosta locuință, că pleacă în vizită la fiică, la ginere și la cei doi nepoți și că se bucură deja la gândul că va petrece puțin timp cu copiii. Din păcate, timpul era întotdeauna prea scurt. Ceea ce chiar corespundea realității.

Pentru momentele când simțea că-l „apucă” în apartament, ținea pregătit un teanc de fotografii. Pe unele trebuise să le cumpere și numai ieftine nu fuseseră. De aceea, pe cele mai multe le făcuse singur. Era suficient să le privească, pentru a se și simți într-o dispoziție plăcută. Asta-l ferea să riște inutil. Iar fetița pe care o văzuse în decembrie în fața vitrinei magazinului de animale ar fi fost un risc enorm. Fata era categoric prea mare. Nu pentru el, ci doar pentru siguranța lui.

Dar copilul avea ceva care nu-l lăsa să-și regăsească liniștea. Poate numai expresia feței pe care citeai că de-abia aștepta un om care să aibă puțin timp și pentru ea. Că-i era dor de nițică afecțiune, de dragoste și

înțelegere. De fiecare dată când vedea această expresie nu putea să nu se gândească la fata lui.

La ea trebuise să renunțe, ca mai târziu la munca lui curată și la locuința drăguță, exact la vârsta la care copiii îi plăceau cel mai mult. De atunci tot visa să mai poată fi cu un copil așa cum fusese cu ea pe vremea aceea.

Nu trebuise să-și bată atunci capul în legătură cu tot felul de riscuri. Fusese fericit, doar fericit și mulțumit.

De obicei dormea prost când se lăsa prea tare acaparat de amintiri din perioada aceea și tresărea speriat din vise haotice. De multe ori era glasul soției care-l chema, pe un ton strident și pusă pe ceartă, la patul fiicei sale.

Totuși, când voia să se aplece asupra patului și a copilului care plângea, ea îi dădea o lovitură în piept. Țipa, urla, gâfâia ca un animal: „Pleacă de aici, porcule. Ce i-ai făcut? Te omor dacă te mai atingi o dată de ea!”

Uneori apărea și un tip tânăr. Unchi îl numise fiică-sa, unchi! Și stătuse în poalele lui, lipindu-i-se încrezător de piept, în timp ce lui nu-i arunca decât o privire înfricoșată.

întăritată! Firește, întăritată, împotriva propriului tată. Nici o amintire legată de dragostea, de grija lui, de nopțile din patul lui, de nenumăratele scutece pe care el i le schimbase. Iar tipul îi arăta pumnul amenințător în timp ce el își strângea cu brațul copilul la piept. „Pleacă imediat de-aici, înainte să-mi pierd cumpătul.”

Toate astea îl urmăreau, îl obsedau, îl îndemneau la prudență, în schimb discuțiile cu șefii săi aveau încă un aspect pașnic. În privința soției nu avusese niciodată temeri serioase. Chiar dacă-l ocărâse când fuseseră singuri.

în prezența unui străin nu ar fi deschis gura, s-ar fi jenat.

Dar față de tipul ăla de atunci, tânăr și puternic, avusese un respect enorm. Și nu doar față de el. Să tot fie vreo cincisprezece ani de când îl bătuse unul, îl mai călcase și în picioare după ce zăcea deja pe jos. De atunci îi era frică.

în definitiv, fetița din fața vitrinei avea părinți, o mamă. Și un tată! Poate chiar unul care nu stătea mult pe gânduri, care lovea și călca în picioare, fără a chema mai întâi poliția.

Dacă n-ar fi stat tocmai în fața magazinului de animale, dacă ar fi întâlnit-o într-un loc de joacă, poate că ar fi încercat să facă o dată așa cum

făcuse cu fetița pe care o cunoscuse pe vremea când locuia încă în pensiunea aia mizerabilă.

Un copil impresionant de atașat. Serviabil și ascultător, neștiutor și delicat, aproape așa ca pe vremuri fiica lui.

După ce stătuse de câteva ori de vorbă cu ea, fetița mersese cu el fără să șovăie. Era de ajuns ca el să apară la marginea locului de joacă. Nu trebuia să facă semn cu mâna, să strige, ceea ce ar fi putut atrage atenția altora. Doar să stea acolo o clipă, să se întoarcă apoi și să plece încet.

O și pornea după el, alerga puțin în urma lui, căci el îi explicase că face parte din jocul lor ca ea să fugă nițel după el. Și îi mai spusese că dacă pomenea ceva mamei ei, doar o dată, doar o singură dată, atunci el nu se mai întorcea niciodată și se termina cu cadourile, cu jocurile. Copilul se ținuse de promisiune.

Abia când erau destul de departe de alți oameni și de case locuite, când nu mai exista pericolul să-i întâlnească sau să-i vadă cineva, o aștepta să ajungă lângă el, să-l apuce și să-l tragă de mână.

Știa că el avea ceva pregătit în buzunare pentru ea.

Apoi găsea un loc unde s-o poată lua în poale. Râdea de fiecare dată când el o gădila. Și râdea și atunci când venea rândul ei să-l gădile. La început el fusese cel care-i condusesse mâinile, până ce ea a priceput că trebuia să apuce mai tare. Câteva săptămâni frumoase, dar într-o zi copila se pornise pe plâns, ba chiar pe țipăt, pentru că el nu se mai putuse mulțumi cu joaca.

Cu fata din fața vitrinei era musai să fie altfel. Așa-i dicta rațiunea de fiecare dată când petrecea prea mult timp pradă imaginației. Copilul nu era întârziat, era deci cu siguranță deja pus în temă: în ziua de azi începeau atât de devreme în școli! Trebuia să mai ia în considerare și alte elemente. Vecinii din casă, trecătorii de pe stradă, clienții din magazinul de animale. Mai mult decât suficienți oameni care la un moment dat ar fi putut deveni întâmplător martori, atunci când el stătea de vorbă cu copilul în fața porții. Iar acesta ar fi fost primul pas.

Chiar dacă nu voia să și-o mărturisească, se tot gândea cum ar putea proceda să o aducă pe neobservate în casă, sus în locuință. Cum ar putea-o face să nu vorbească tare, pentru ca vecina să nu remarce această vizită. Și cum să convină cu ea asupra unor reguli, în așa fel încât să-l poată vizita mai des.

4 Cu Franz m-am simțit bine din prima clipă. M-a invitat, iar felul cum a făcut-o nu trezea absolut nici o bănuială că ar fi putut avea vreun

gând ascuns. Ne-am dus mai întâi să mâncăm niște înghețată, apoi la o discotecă. Am dansat de câteva ori. Nu știam să dansez, dar Franz era răbdător. Nici măcar o dată n-a râs de mine.

Seara m-a adus acasă cu mașina lui. La ora nouă fix am coborât în fața casei. Nici n-a încercat să mă sărute.

Mama mea văzuse de la geam că fusesem condusă.

M-a întâmpinat chiar de la ușă cu un noian de întrebări.

Cine era și așa mai departe.

I-am spus ce știam: numele, vârsta, că meseria lui era pavator cu dale și câștiga foarte bine. Asta-mi povestise când am vrut să-mi plătesc singură înghețata. Am crezut că mama va face tărăboi și-mi va interzice să-l revăd.

Dar în mod ciudat n-a avut nimic împotriva, ba din contră. A părut oarecum ușurată și a încuviințat imediat din cap când am întrebat-o dacă aveau voie să mă întâlnesc cu el din nou duminica viitoare.

Franz îmi spuse mai târziu:

— Pentru mama ta ești o enigmă. Tu ai ceva deosebit, Siggi. Nu știu exact ce e, și pe mine nici nu mă deranjează. Dar ea nu o scoate la capăt cu tine.

Franz știa întotdeauna să explice tot. Și în afară de tata era singurul care-mi spunea Siggi. Asta-mi plăcea.

îmi dădea senzația că mai aveam mult până să cresc mare.

La trei săptămâni după ce am împlinit optsprezece ani ne-am căsătorit. „Cea mai frumoasă zi a vieții mele”.

Chiar așa a fost, deși mi-era puțin frică. Nu de viața cu Franz, doar de noaptea nunții.

Mama îmi tot explicase în săptămânile dinainte să nu cumva să-mi fac iluzii că e atât de frumos cum scrie prin ziare. E cumplit, ea însăși avusese atunci niște dureri teribile. Fusesse și mai târziu bucuroasă când tatăl meu n-o incomoda prea des.

Iar Hedwig îmi povestea în fiecare luni ce grozav era cu prietenul ei. Singurul lucru care o deranja era bancheta prea îngustă din mașină. într-un fel, o credeam atunci mai mult pe Hedwig decât pe mama.

Nu mi-era teamă de durere. Numai teamă că n-o să-i plac lui Franz, că o să par o proastă. Doar n-aveam habar ce trebuia să fac pentru ca el să se simtă într-adevăr bine.

Până atunci Franz nici măcar nu încercase să se culce cu mine. Deși el avea realmente vârsta s-o facă și ne cunoșteam deja de doi ani. Nici nu

pusese mâna pe mine, nu-mi umblase cu mâinile pe sub pulover, nu-mi ridicase niciodată fusta, darămite să-mi scoată chiloții.

Într-o duminică, îmi amintesc încă perfect, am fost cu mașina și la plimbare, înainte de a mă aduce acasă. A pătruns puțin mai adânc în pădure, a oprit motorul, s-a întors spre mine. M-am gândit că acu-i acu. Dar el n-a vrut decât să stăm nițel de vorbă. M-am frământat pe scaun încoace și încolo, am tot alunecat până ce fusta mi s-a ridicat singură.

Franz mi-a tras-o din nou peste genunchi, a zâmbit și a spus:

— Asta ne-o rezervăm pentru mai târziu, Siggi.

Hedwig îmi povestea mereu ce făcuse cu prietenul ei, după care mă întreba cum fusese la mine și nu-i venea să creadă.

— Sau minți, îmi spunea de fiecare dată, s.ui lipii' nu-i normal. Apoi, de cele mai multe ori râdea: În locul tău eu m-aș uita mai atent, poate că nici n-o are.

Lui Hedwig nu-i plăcea Franz, era de părere că-i prea bătrân pentru mine. Și că era mărginit, fiindcă se ducea în fiecare sâmbătă la spovedanie și în fiecare duminică dimineață la biserică.

Când venea Franz să mă ia seara de la magazin și îl vedea afară stând în mașină, se puneă pe clevetit.

— Încotro o porniți acum? Te duce imediat acasă sau vreți să vă mai țineți puțin de mână? Poate că azi ai noroc și te apucă măcar de genunchi. Ar fi deja un progres.

Pe urmă clătina din cap: Asta nu pot s-o înțeleg, Sigrid.

Cine mai cumpără azi mâța-n sac?

Firește că am vorbit cu Franz despre asta, nu așa, direct, ci prin aluzii. Doar n-aveam cu cine altcineva să discut. Și uneori chiar că mă simțeam nesigură, dezorientată. Atunci îmi doream să-mi descheie măcar o dată bluza.

Numai când mă gândeam la asta mi se și făcea cald în zona burții. Uneori, când nu puteam adormi noaptea, îmi imaginam cum ar fi. Mi s-a întâmplat să mă mângâi singură pe sâni cu vârful degetelor. După aceea îmi era rușine de ce făcusem, iar sâni mei mi se păreau oricum mult prea mici.

Franz doar a râs de ce spusese Hedwig.

— Las-o să vorbească. Dacă așteptăm acum, va fi cu atât mai frumos mai târziu.

Probabil că avea dreptate în ceea ce-l privea. La mine însă se adunase o grămadă — atâta așteptare ca noaptea nunții să fie un eveniment unic și teama ca Franz să nu fie dezamăgit de mine.

Hedwig mi-a dăruit pentru nuntă o cămașă de noapte. Era foarte scurtă și toată din dantelă, aproape transparentă.

— Ia să vedem acum dacă tipu' intră-n priză, îmi spuse, rânjind. Altfel poate că iar nu iese nimic.

A trebuit să-i promit că-mi pun cămașa. De promis i-am promis, de pus însă n-am pus-o. Când a zărit-o Franz pe pat, m-a întrebat de unde o am. Și când i-am spus s-a înfuriat:

— Asta-i exact genul ei. N-are decât s-o îmbrace ea, dacă-i place o asemenea aiureală. Eu n-am nevoie de așa ceva. Eu te plac așa cum ești, Siggi. Pune-ți pur și simplu una dintre cămășile tale de noapte.

Ceea ce am și făcut. Timp în care Franz a ieșit din cameră, zicând că poate mă jenam dacă mă privea când mă dezbrac. Apoi s-a întors, s-a așezat pe pat lângă mine, așa cum se așeza pe vremuri tata lângă mine. Mă muiasem toată și Franz tremura puțin de emoție.

Se aplecă peste mine și-mi șopti:

— Micuța mea, o să te doară acum puțin, dar o să fiu foarte atent.

După care mi-a ridicat nițel cămașa. Nu prea mult, doar până la buric. A fost foarte drăguț și răbdător, mângâindu-ma mult, totuși am avut dureri mari.

Le-am avut deseori și mai târziu, poate că de aceea nu mi-a plăcut niciodată să mă culc cu Franz. Mult timp am tot gândit că nici din acest punct de vedere nu eram normală. Doar Franz se străduia de fiecare dată atât de mult!

Niciodată nu cerea de la mine ceva ce nu știam. Iar eu mă contractam toată de cum îl vedeam intrând în baie în timp ce mă aflam în cadă. Adesea mi se făcea realmente rău.

În primii doi ani s-a culcat cu mine în fiecare sâmbătă. Mai târziu n-a mai făcut-o așa de des. A remarcat probabil repede că preferam să mă lase în pace. De multe ori asta îl întrista.

Iar eu mă tot gândeam la mama și că eram la fel de rece și de lipsită de simțiri ca ea. Că nici măcar nu puteam fi tandră. Eram pur și simplu bucuroasă să nu fiu incomodată mai des. Uneori mă uram pentru asta. I)oar îl iubeam pe Franz, îl iubeam mai mult ca pe oricare alt om. El era tot ce aveam. Și i-aș fi dat cu dragă inimă tot ce-i trebuia.

Pe parcursul întregii săptămâni îmi propuneam ca în sâmbăta următoare să procedez altfel. Să-i spun o dată că-mi plăcea când se culca cu mine, că mă gândisem cu bucurie la asta. Dar când ajungeam în acele clipe,

nu reușeam să-mi descleștez dinții. Nu-mi simțeam decât gâtul sugrumat și burta încordată.

Iar Franz făcea ore suplimentare, lucra și sâmbăta până noaptea târziu, ca să fie el însuși obosit când se întorcea acasă. Nu se plângea niciodată. Dacă voiam să-i spun ceva, fiind de părere că ar trebui să vorbim la un moment dat despre asta, mă oprea printr-un semn cu mâna:

— Lasă, Siggi, e-n regulă. Doar știu că mă iubești și că-ți dai silința. Un om poate cât poate. N-ar trebui să acordăm atâta importanță acestui lucru, iar în rest totul e în ordine.

Da, asta era. Franz era un om cu care nu puteai decât să te înțelegi bine, atât de drăguț și de atent, mereu amabil și săritor. Nimănui nu putea să-i refuze ceva. Și era întotdeauna atât de preocupat să-mi fie bine.

Am avut la început o locuință mică și plăcută, un adevărat cămin. În primii ani am lucrat și eu. Banii îi strân gea Franz. Voia să construim o casă, să avem un copil, voia și să devină independent. Plănuia cu grijă totul, calculând adesea până noaptea târziu. Și au venit, una după alta, mai întâi casa, apoi copilul.

Eram căsătoriți de opt ani, când s-a născut Nicole.

Franz a fost atât de fericit, îl mai văd parcă și acum șezând la patul meu, cu un buchet mare de trandafiri pe care-l tot învârtea jenat între mâini, în loc să mi-l dea.

Privindu-mă și dând din cap. Îl mai aud șoptind:

— Nici nu-mi vine să cred. Am acum două fete.

5 Și în ianuarie bărbatul a văzut adesea copilul stând în fața vitrinei. Animalele din spatele geamului se schimbau, și expresia de pe fața fetei se schimba și ea. În unele zile părea prost dispusă ca o muiere bătrână plină de toane. Alteori îi surâdea din nou când îl vedea venind, avea o licărire în privire, poate un semn de cochetărie.

Uneori chiar îl saluta. Atunci el răspundea la salut, dar numai dând din cap. E drept că se tot juca cu gândul de a aborda copilul. Dar de fiecare dată se făcea auzit glasul rațiunii care îl împiedica să se expună inutil.

Spre a preîntâmpina orice risc, a plănuit pentru sfârșitul lui ianuarie o călătorie. O aștepta cu bucurie, se gândea de-a dreptul cu emoție la weekend-ul respectiv. Din cauza vremii umede și reci a plecat însă degeaba, întorcându-se deprimat și nervos. Iar luni, copila se afla din nou în fața vitrinei.

Atunci, a salutat-o pentru prima dată cu câteva cuvinte lipsite de importanță și i-a întors zâmbetul, iar câteva zile mai târziu, i s-a adresat. A avut mai întâi grijă să nu se găsească nimeni în preajmă.

În acea zi copilul se afla pe treapta din fața intrării în casă; avea alături o sacoșă, umplută pe jumătate cu jucării și rechizite școlare. Se juca cu una dintre acele păpuși oribile, alcătuite doar din picioare și păr, care, cu sânii și talia lor de viespe, cu coapsele lor anormal de lungi, nu puteau corespunde decât idealului de frumusețe al creatorului lor.

Copilul scotea cu adevărată pasiune trupul păpușii, modelat atât de nenatural, dintr-un nor de tul albastru, pentru a-l forța să intre imediat după aceea într-un costum de baie negru. Apoi trecea un pieptene micuț prin firele de plastic galbene și ondulate, care înconjurau capul păpușii ca un snop încâlcit de paie.

Văzuse toate astea încă de departe. Și în timp ce se apropia, copila îl privea cu coada ochiului. El știa precis că ea atâta aștepta — ca în sfârșit să-și facă timp câteva minute pentru ea. Demult nu mai venea doar de dragul animalelor din vitrină.

— O să răcească în costum de baie, spuse omul, scoțând u-și cheia din buzunarul paltonului.

Fetița se ridică și făcu un pas într-o parte, pentru a-i lăsa loc. Păpușa rămase trântită neglijent pe jos.

— Mă joc de-a vara, replică ea. Cu asta nici nu te poți juca de-a altceva. Este o Barbie-Malibu. Nu face decât să stea la soare la plajă.

Apoi, fata s-a aplecat, a ridicat păpușa și i-a întins-o, cuprinzându-i întregul trup cu mâna. Avea mâna murdară.

Îl frapa cât de sărăcăcioase și uzate îi erau hainele. Jacheta era prea strâmtă, o strângea, întinzându-se peste pieptul neted. Purta niște pantaloni din material subțiri, ușor și viu colorat. Erau prea strâmți în dreptul șoldurilor. Se puteau recunoaște ușor marginile chiloțelilor.

Bărbatul s-a oprit câteva minute în fața porții deschise a casei, gata să intre imediat în hol, în cazul în care s-ar fi apropiat vreun trecător sau ar fi coborât cineva. A măsurat copilul cu atenție de sus până jos și i-a zâmbit, lăsându-și privirea să alunece peste coapsele slabe.

— Locuiești prin apropiere?

Copilul dădu doar din cap că nu.

— Și atunci de ce te joci tocmai aici în fața porții? continuă să întrebe. Te văd des pe-aici.

Copilul îl privi și ridică din umeri.

— îmi aștept aici prietenul, îi răspunse.

O minciună crasă — i-a fost lui clar imediat. Nu existau copii în casă și nici în vecini, cu care să se fi potrivit ca vârstă.

Zâmbind mai departe, adăugă puțină severitate în glas:

— Atunci de ce nu aștepți în fața porții prietenului tău?

Copila își mușcă buzele, lăsă capul în jos, jenându-se, după cum i s-a părut lui, pentru că o prinsese cu minciuna. Dar după aceea își ridică deodată fața din nou, privindu-l direct în ochi, cu încăpățănare.

— Păi prietenul meu locuiește aici.

Atunci lui i se luminează creierul. Timp de o clipă se înfurie că cineva i-o luase probabil înainte. Se ocări singur pentru că ezitase atât, pentru că fusese exagerat de precaut.

— Ah, acum știu la cine te referi, spuse, în locul tău aş avea însă nițică grijă. Altfel te trezești într-o zi că te ia poliția. A fost de multe ori pe la el. Și o dată au ridicat și o fetiță, am văzut-o cu ochii mei.

Fata s-a holbat la el, având acum în loc de încăpățănare o adevărată spaimă în ochi. Era clar că nu va îndrăzni să-l întrebe pe tânărul din pod de poliție. îi zâmbi din nou fetei, de data asta cu bunăvoință și plin de înțelegere.

— Despre asta nu ți-a povestit nimic, nu-i așa?

Când fata clătină iar din cap, o întrebă:

— Oare mama ta nu ți-a spus niciodată că e periculos să te duci așa, pur și simplu, în locuința unui bărbat?

Fata înghiți cu putere. O lăsă acolo, păși în sfârșit în hol, se îndreptă spre scări și urcă la el. Toată seara l-au urmărit imaginea coapselor slabe și negrul de sub unghiile copilei.

Și-a închipuit că o luase sus cu el. Că lăsase să curgă apa în baie. își îmbăiașe de multe ori fata în primii ani. Fusese întotdeauna o plăcere pentru ei amândoi!

Chiar dacă mai târziu nevastă-sa și tipul pe care și-l pescuise după ce-l dăduse pe el afară din casă afirmaseră contrariul.

De atunci încolo a procedat sistematic. I-a convenit grozav că această casă se afla pe o stradă lăturalnică, liniștită. Și o apreciasse just: fata a venit în ciuda avertismentului clar. Cel puțin de trei ori pe săptămână o vedea în fața vitrinei. Când nu era nimeni prin apropiere, se oprea câteva minute să schimbe două-trei vorbe cu ea.

A aflat astfel că făcea zilnic un drum lung. Acum pretindea că mai venea doar ca să vadă iepurașii din vitrină. I-a tot repetat că iubea iepurașii și că înainte avusese ea însăși câțiva, ba chiar foarte mulți.

El nu crezu nici o clipă că ea spunea doar adevărul.

Avea tendința să exagereze puțin, după cum a tras el foarte iute concluzia. Dar el putea discerne când mințea și când nu. Așadar, curând i se contura o imagine clară.

Copila se mutase în oraș abia la sfârșitul anului trecut și numai cu maică-sa. Până atunci locuise la bunici într-un sat și acum îi venea foarte greu să se învețe cu noua ambianță. Folosise primele săptămâni pentru a cerceta terenul, trasase cercuri, mai largi, tot mai largi, până ce fusese atrasă tocmai de această vitrină.

Într-o zi, tânărul de la mansardă i se adresase și o luase sus la el. Îi explicase câteva din temele școlare, spunându-i însă pe loc că nu o putea ajuta mereu pe gratis.

Fetei îi plăcea să povestească. Și părea bucuroasă că se găsisse cineva s-o asculte.

Una peste alta, bărbatului îi plăcu ce auzise. Fata era singură, întotdeauna singură. Mama lucra toată ziua, se întorcea seara acasă mult după ora șapte, iar joia chiar mai târziu. Și când avea o zi liberă, trebuiau rezolvate alte treburi, gospodăria și mersul pe la autorități. Nici atunci n-avea timp, pentru copil. Nu avea timp decât pentru a o muștra.

Uneori se gândea să stabilească cu copila un punct de întâlnire departe de locuința lui. Ar fi putut s-o plimbe cu mașina lui. Ar fi fost cea mai bună soluție. Altfel, la primul motiv de îngrijorare ar fi avut de suportat consecințele.

Numai că ceea ce-și imagina el nu era o relație de scurtă durată. Pusese din nou stăpânire pe el vechiul vis de a avea un copil în preajmă, așa cum o avusese pe fiica lui. Zi de zi! Și în fiecare noapte în apropiere, la îndemână. Un copil care să aibă încredere în el, care să știe sigur că nu voia să-i facă nici un rău. Pentru perioada nopții trebuia să rămână un vis, asta îi era limpede, dar ziua...

Când se apropia un weekend, își propunea de fiecare dată lerm să plece cu mașina. Își tot spunea că asta îl va calma pentru câteva zile, căci cu fetița oricum n-avea nimic de gând. Din cauza vecinilor care puteau auzi sau vedea cu ușurință ceva, din cauză că era probabil prea riscant.

Însă când venea sâmbăta, nu putea să se decidă, își găsea tot felul de scuze. Că era încă prea frig, prea umed, că iar ar pleca degeaba, căci pe o

astfel de vreme oricum copiii nu se jucau în aer liber. Nu făcea decât să se amăgească singur și își dădea seama că așa era. În realitate, fetița îi intrase deja adânc în sânge.

Iar luna ea apărea din nou. Miercurea, joia, vinerea la fel. Când se întorcea de la lucru, se uita la el, așteptând de fiecare dată ca el să se oprească și să-i spună câteva vorbe. Și într-o zi el puse întrebarea. Era deja sfârșitul lui februarie.

De fapt, n-avea chef; muncise toată ziua în depozit în plin curent, era înghețat și înțepenit de frig. Spatele îl durea de cât se tot aplecase și de la cutiile grele de carton pe care le tot ridicase. În drum spre casă făcuse repede câteva cumpărături și se întâlnise cu vecina lui. Așa că știa că ea nu era acasă, deci n-avea cum să audă dacă urca treptele împreună cu copilul.

— Nu ți-e oare niciodată frig? a întrebat din mers, scoțând deja cheia din buzunar. Dacă ar trebui să stau ore întregi pe stradă, aș fi înghețat tun.

— Ba puțin mi-e, explică fata, și ca pentru a i-o dovedi strânse mai tare din umeri.

El zâmbi și-și înclină capul într-o parte, înainte de a se interesa:

— Iar îți aștepti prietenul. Nu?

Copilul clătină puternic din cap, explicând totodată:

— Nu, la el nu mai merg.

Așa că i-a fost clar că-l mai aștepta doar pe el.

— Ai dori oare să urci pentru o jumătate de oră la mine? întrebă, băgând în sfârșit cheia în broască. Și adăugă zâmbind: N-am însă iepurași în casă.

Copilul râse, mai aruncă o privire înspre vitrină, dând deja din cap că da.

— Nici nu-i așa de important, îi spuse și îl urmă în casă.

6 Despre visul cu ceasul și semnificația sa n-am vorbit în toți acei ani decât o dată cu Franz, la puțin timp după a zecea aniversare a căsătoriei noastre. Franz n-a râs, nici măcar n-a zâmbit, a ascultat doar și pe urmă a dat din cap aprobator.

— De ce să nu se poată, a fost de părere, doar ți-am mai spus că tu ai ceva deosebit, Siggi.

Probabil că n-a crezut o iotă. N-a înțeles nici de ce i-am vorbit de ceas. Pentru că după treisprezece ani îl visasem din nou pe nemilosul om în maro în mantaua sa cu glugă, care lovea cu un ciocănel în ceasul bunicii, până ce nu mai rămânea nimic din el. Care nu-mi dădea niciodată un nume, nu-mi arăta niciodată o figură, care îmi vestea doar cu trei zile înainte moartea

cuiva. Care poate că încerca să mă avertizeze. Dar felul în care o făcea nu-mi lăsa posibilitatea să împiedic ceva.

Nu că aş fi intrat în panică, cel puțin nu în prima clipă. Nici măcar nu mi-a mai fost cu adevărat teamă că ar putea muri cineva. Nu mi-a mai fost, după atâția ani liniștiți.

În prima zi m-am gândit doar: Las-o-ncolo. Siggi, inia pur și simplu. Nu mai are nici o semnificație. A doua zi m-am gândit că poate tot ar fi mai bine să vorbesc cu Franz, să aflu cum privește și el lucrurile.

A treia zi Franz a intrat cu mașina într-un pom. Poliția a spus că murise pe loc. Asta a fost cu șase ani în urmă, într-o sâmbătă din aprilie. Iar noaptea trecută am visat iarăși.

După moartea lui Franz m-am simțit de parcă aş fi murit și eu puțin. Era ca o prăpastie în mine pe care mi-o săpase poliția, întunecoasă de tot și atât de mare încât nu se putea umple din nou cu nimic.

La început nici n-am crezut ce mi-au zis. Cum aş fi putut crede? Franz era suportul meu, era un om care stătea cu ambele picioare pe pământ. Care timp de doisprezece ani plănuse, calculase, luase decizii. Care știa când trebuie efectuate plățile și când tunsă peluza, cum se repară un robinet care picură și când are nevoie ficusul de un ghiveci mai mare.

Pe ceea ce spunea el mă putusem baza sută la sută.

Nu făcuse decât să plece într-o sâmbătă seara pentru a vedea o clădire nouă pe care voia s-o ia în primire. Baie, pivniță, bucătărie, terasă, muncă pentru câteva săptămâni, o sumă frumoasă de bani pentru familia sa.

Înainte de a pleca spusese că o să se întoarcă târziu.

I-am lăsat pe polițiști să vorbească, gândindu-mă doar că o să se întoarcă târziu. După ce au plecat, m-am băgat în pat. Am și adormit imediat, de asta-mi mai aduc aminte. A doua zi dimineață m-a trezit Nicole, iar patul de lângă mine era tot gol și atunci m-am gândit din nou că o să se întoarcă târziu.

Puțin înainte de prânz veni soacra mea, umflată de atâta plâns. Mai întâi se văicări că trebuie să afle de la poliție, că eu nici măcar nu considerasem necesar să-i înștiințez familia. Habar n-aveam la ce se referea. Ședea în fața mea și mă privea, foarte atent și foarte lung.

Apoi spuse:

— Așa se întâmplă când un bărbat nu mai știe ce să facă. Și când speră ani în șir și tot așteaptă și la urmă trebuie să priceapă că pentru el nu se va schimba niciodată nimic.

După care se ridică din fotoliu și se îndreptă spre ușă.

De-acolo se mai întoarce o dată:

— De câte ori venea să stea cu mine și de câte ori i-am spus, băiete, nu prea pari fericit! Nu-mi răspundea decât, lasă, mamă, nu-i Siggi de vină, eu sunt. Eu mă străduiesc, încerc mereu să mă rețin.

Soacra mea râdea și plângea în același timp.

— Să se rețină! D-aia se căsătorise, ca să se rețină?

Oare ce-ți ceruse atât de rău? Chiar dacă nu-ți plăcea, nu puteai să strângi și tu din dinți? Nu făcea el totul ca să-ți fie bine? Iar tu ce-ai făcut?

Atunci am înțeles și eu în cele din urmă. Și am căzut în cadranul acela negru rotitor, pe care omul în maro dansa cu mine întotdeauna drept încheiere. Trebuie să fi petrecut câteva săptămâni pradă acestui vârtej.

Când mă gândesc iarăși la acele săptămâni, văd de fiecare dată doar figura mamei. Sade vizavi de mine, în camera noastră de zi nouă, mare, luminoasă. Mobila o alesese Franz, avea gust. Și era de părere că pentru o astfel de casă mare este nevoie de un mobilier de calitate.

Mama mea își rotește privirea prin cameră. Mobila încă nu este plătită integral. Mama ține niște hârtii în mână.

O somație pentru că uitasem rata scadentă la mobilă. O scrisoare de avertisment din partea băncii fiindcă nu mă gândisem să depun la timp dobânzile ipotecare ale ca sei. Și mama mă întreabă mereu: „Ce vrei să faci acum, Sigri'd?”

Nu-mi amintesc de înmormântare. Nu mai știu nici cum arăta coșciugul, nici dacă i-am aruncat lui Franz câteva flori în groapă. Dacă pe urmă s-a servit cafea, dacă am purtat într-adevăr taiorul negru care stă de atunci atârnat în dulapul meu. Dacă soacra mea a fost prezentă și dacă într-adevăr a spus: „Lângă asta nu mai pot să respir, aici îngheți pe dinăuntru.”

Dar acea întrebare a maică-mii o am încă în urechi.

Era plină de respingere. Ar fi putut la fel de bine să zică:

„Să nu cumva să-ți vină ideea să te muți iar la mine.”

Ceea ce i-am răspuns îmi amintesc exact:

— Ce-o să fac acum? La fel ca tine atunci. Să am grijă să țin într-un fel sau altul casa. Asta era visul lui cel mare. Pentru asta s-a spetit și a tot economisit. Voia să locuim aici. Așa că n-o să îngădui s-o facă alții. Și o să mă ocup de copilul meu.

Copilul meu! Ciudat, întotdeauna am zis numai: „Copilul meu!” Nicole nu fusese niciodată pentru mine copilul nostru. Și nu puteam deloc să procedez ca mama mea.

Ea primise după moartea tatei o pensie bună. Iar Franz devenise independent la un an înainte de accident.

Existența pe cont propriu de care fusese atât de mândru.

Care la început nu însemnase încă un câștig suficient pentru a putea asigura din el un trai destul de bun. Când a murit, nu mi-au rămas decât câteva comenzi neîndeplinite, iar în garaj niște cutii de carton cu faianță și gresie pentru pereți și podea.

Și sentimentul vinei. Dacă m-aș fi străduit mai mult, dacă i-aș fi arătat măcar o dată că nu-mi era deloc silă.

Dacă i-aș fi spus în acea sâmbătă seară: „Ai grijă să nu se facă prea târziu. Nu te-ai mai culcat cu mine de săptămâni întregi. Azi am nevoie de tine.”

Dacă aș fi zis-o zâmbind, cu puțin dor în priviri.

Dacă...

Nu-i zâmbisem. Ii spuseseam doar:

— Nu-i nimic. Mă uit la filmul de pe programul doi și după aia mă culc. Sunt cam obosită.

Iar în privirea mea fusese cu siguranță numai ușurare.

Și apoi m-am trezit pur și simplu, la douăzeci și opt de ani, cu un morman de datorii, o casă, o fiică de doi ani. Și singură: Nimeni n-a crezut c-o să fac față. Nici măcar eu. Dar am făcut, am reușit într-un fel sau altul să supraviețuiesc.

În primii ani doar pentru Nicole și casă. Este o casă grozavă. Franz a construit-o atunci împreună cu frații săi, altfel noianul de datorii ar fi fost și mai mare. O sută șazeci de metri pătrați de suprafață locuibilă, optzeci jos, optzeci sus, întreaga pivniță pavată cu dale și o terasă mare cu grădină în spate.

Numai că ea fusese proiectată pentru o familie cu copii. La parter — vestibulul, camera spațioasă de zi, bucătăria; chiar lângă ușa de la intrare — biroul, în care Franz mai rezolva seara târziu teancul de hârtii, iar vizavi de birou — toaleta pentru musafiri. La etaj — dormitorul, având în față un balcon la adăpost de vânt, camera copiilor, baia și o încăpere liberă, eventual a doua cameră a copiilor.

Cu puțin înainte de accident, Franz îmi tot vorbise despre un al doilea copil. „Când ieșim din greu”, spusese de fiecare dată. După care m-a lăsat cu copil cu tot într-un haos care mai greu de atât nici nu putea fi.

De multe ori nu mai știam unde mi-e capul. Nu putea fi așa cum sugerase soacră-mea. Fusese un accident, poliția constatare asta clar.

Viteză excesivă, o șosea udă de la ploaie, o curbă periculoasă și pomul. Franz nu intrase intenționat în el. Unui asemenea lucru chiar că nu i-aș fi putut supraviețui.

După moartea lui n-a trecut nici o noapte fără să am coșmaruri. Erau vise oribile. Uneori se făcea că mă aflu în pat, într-o sâmbătă seara. În cameră era complet întuneric, când deodată intra Franz. îmi șoptea: „O să te doară acum puțin.” După care îmi înfîșea un cuțit în burtă.

Sau se făcea că eram în cadă și ascultam muzică dintr-un radio portativ. Îndărătul meu, pe poliță, se afla peria aia mare, concepută anume pentru spate. Și deodată peria începea să plutească deasupra mea, ca ținută de o mână invizibilă. Perii ei erau destul de aspri, iar ea mi se plimba pe burtă în jos, mă sfredelea între picioare, încât aveam senzația că mă rup în interior.

Alteori nu vedeam decât fața rotundă, blajină a lui Franz, plutind deasupra mea. Mă privea, atât de trist și neajutorat. Apoi mă întreba: „Ce ai, Siggi. Nu-ți place?”

Sunt cât se poate de atent. N-o să te doară, doar tu ești micuța mea.”

Și chiar în timp ce rostea aceste vorbe, simțeam cum totul se crispează în mine, cum devine țeapăn și rigid.

Spasme, îmi spusese odată medicul. Pe alea încep să le simt chiar și numai când visez despre ele.

Mai aveam un vis, care se repeta din când în când, în care alergam de-a lungul unui terasament înzăpezit de cale ferată, repede și tot mai repede, deși de-abia mă mișcăm de pe loc. Departe, în fața mea, era o lumină și îndărătul meu se auzea un găfâit. Știam exact că Franz se afla în spatele meu. Un alt Franz decât cel pe care-l cunoscusem. Avea lame de ras în buzunar. Striga: „Oprește-te, nu vreau să-ți fac nici un rău. Vreau doar să te rad până când locul rămâne neted și fără nici un fir de păr. îmi place când e neted, așa de neted ca un perete cu faianță.”

Fugeam mai departe și deodată deveneam conștientă de faptul că lăsasem copilul undeva în spatele meu.

Atunci auzeam bărbatul strigând: „Unde-i micuța mea?”

Și apoi auzeam copilul țipând. În acel moment, mă trezeam de fiecare dată.

Și de fiecare dată știam că era un coșmar banal. Doar ceasul conta, când omul în maro îl ducea undeva, când își ridica ciocănelul și lovea în liniile care marcau orele.

Noaptea trecută a făcut-o din nou, în trei zile își va trimite sora la mine, pe doamna cu coasa. Știu sigur.

7 Toate mergeau mult mai bine decât sperase bărbatul.

La prima vizită, fetița a rămas cam o jumătate de oră la el:

a băut o limonada, mâncând alături niște biscuiți. I-a admirat acul de cravată și bufonii, pe care-i salvase din vremuri mai bune și pe care-i lăsa adesea pe bufet la vedere.

L-a întrebat dacă e bogat o dată ce posedă aur veritabil. Apoi i-a povestit despre mama ei. Lucra într-un magazin universal. Și zicea mereu că nu câștigă atât de mult ca s-o poată îndopa cu bani.

I-a povestit despre copiii din clasa ei, dintre care unii purtau deja ceasuri de mână, haine scumpe și pantofi scumpi și că i-ar plăcea și ei să aibă lucruri atât de șic.

I-a spus despre mutarea în oraș: veniseră aici abia în noiembrie și la început orașul nu-i plăcuse deloc.

Atunci când el a întrebat-o, i-a povestit și despre tânărul de la mansardă. Dar a repetat doar ceea ce mai zi sese o dată și a încheiat, supărată, că la ăla nu se mai duce. Iar când și-a luat rămas-bun a întrebat dacă mai avea voie să vină.

— Dacă ar fi doar după mine, replică bărbatul, n-aș avea nimic împotriva să-mi ții din când în când de urât.

Dar trebuie să mă gândesc și la vecini. Oare ce crezi că ar gândi despre mine dacă ar vedea un copil care tot intră și iese de la mine? Și despre tânărul de sus vorbesc vrute și nevrute.

— Și dacă sunt foarte atentă?

Mai întâi s-a arătat indecis, făcând totuși pe un ton șovăitor niște propuneri pe care copilul le-a acceptat entuziast. Au căzut la înțelegere ca niciodată să nu apese pe soneria lui. Dacă bătea se auzea în locuința vecină.

Trebuia deci să aștepte în stradă, dar să nu fie încă acolo când el se întorcea de la lucru. Era mai bine dacă apărea în fața magazinului de animale între cinci și jumătate și șase. Atunci el urma să deschidă fereastra, să se asigure că a venit și s-o lase în casă.

Copila părea fascinată de tot acest mister; bănuitoare n-a fost în nici un caz. A chicotit încet când a condus-o la ușă și a promis să se furișeze în jos pe trepte în vârful picioarelor. Bărbatul a fost mulțumit și tot restul serii și-a zugrăvit viitorul în culori vesele.

După prima vizită, fata a venit des în locuința lui. Și nimeni din casă n-a observat nimic, nici vecina. S-a convins de asta purtând în mod regulat

discuții mai lungi cu ea când se întorcea de la serviciu. Asta se întâmpla spre ora cinci, iar dacă venea copilul, atunci să fie cel pu țin cu o jumătate de oră mai târziu.

La una dintre următoarele vizite, fata i-a adus un caiet de școală care lăsa o impresie detestabilă. Trebuia să-l ducă a doua zi la școală semnat de mama.

Dar nu îndrăznea să i-l arate mamei.

— începe imediat să urle, i-a spus în șoaptă; vorbea întotdeauna atât de încet când era la el, șușotind sau murmurând doar: Zice că dacă nu-mi dau mai multă silință la școală și nu fac decât să tot hoinăresc prin împrejurimi, se duce la asistența socială.

I-a fost clar ce voia copilul de la el și n-a stat mult pe gânduri. Chiar la începutul caietului era numele mamei sub o însemnare a profesorului. Firește că a pornit de la ideea că mama își scrisese singură numele.

S-a așezat la masă, a exersat puțin, până ce a putut reproduce cât se poate de fidel această iscălitură sub însemnarea profesorului. Când a închis caietul din nou, a spus grav:

— Asta trebuie să rămână însă între noi, altfel o să dăm amândoi de bucluc.

Copila i-a fost recunoscătoare și a încuviințat cu hotărâre din cap. Iar pentru el a fost ușor să creeze câteva mici secrete, începând cu caietul, secrete care-o vor împiedica să vorbească și care n-au făcut decât s-o lege și mai strâns de el.

A descoperit iute cum să se poarte cu ea pentru a nu o face să devină prea repede bănuitoare. El însuși vorbea mult, îi explica tot felul de lucruri și de legături și o lăsa și pe ea să vorbească. Din când în când, ce-i drept, o prindea cu câte o minciună, dar nu se făcea niciodată că ar fi observat ceva, ca și cum ar fi crezut tot ce-i povestea.

Nu i-a trecut prin minte că fata venise la el la început doar dintr-un fel de calcul. A pornit de la ideea că pur și simplu căutase un om căruia să-i pese puțin de ea, care să aibă timp și înțelegere. În el găsisese așa ceva, în orice caz pentru o perioadă scurtă.

Îi era limpede că perioada nu putea să se lungească prea mult. Nu trebuia să treacă cu vederea vârsta copilului. Dacă apuca să devină suspicios era poate deja prea târziu.

La început s-a ținut sub un control de fier, mulțumindu-se cu manifestări ascunse de tandrețe, cărora le dădea mai curând un aspect de îngrijorare. Ca din întâmplare i-a atins o dată coapsele, așa, ca și cum ar fi

vrut doar să examineze materialul pantalonilor Imediat după ce a atins-o și-a dus mâna la spate, pentru a-și masca tremuraturul, și a spus:

— Pantalonii îți sunt prea strâmți. Mama ta ar trebui să vadă că nu ți se mai potrivesc. Nu-i deloc bine să porți pantaloni atât de strâmți. Sângele nu poate circula liber.

Aș putea paria că ai de multe ori picioarele reci.

Fata nu purta în ziua aceea ciorapi și a încuviințat mirată. Și când i-a recomandat apoi să-și scoată pantalonii cât timp stătea la el la căldură, i-a urmat sfatul aproape pe loc. După care fata și-a lăsat picioarele goale între mâinile lui, ca să-i poată fricționa pielea și pune sângele din nou în mișcare. A râs de câteva ori pentru că o gâdila când atingea cu vârful degetelor tivul chiloțelor.

Dar a rămas la fel de nebănuitoare.

Din ziua aceea bărbatul a avut grijă să aibă întotdeauna la el o provizie de dulciuri, aducând zilnic câte ceva printre cumpărăturile sale. O dată a cumpărat chiar o rochiță pentru păpușa aia respingătoare. De cele mai multe ori se limita însă la un baton de ciocolată și la bomboane, iar uneori îi băga o bancnotă în buzunar, ca să-și poată lua singură ceva.

Îi plăceau dulciurile, dar se pare că primea rareori câte ceva de la maică-sa. Iar lui îi mulțumea pentru fiecare bancnotă și baton de ciocolată cu un pupic. O dată i s-a așezat în poale, s-a lipit de el și l-a cuprins cu brațele-i slabe. I-a spus cât era de bucuroasă că avea iarăși un om alături, pe unul cam așa cum era bunicul.

Îi povesti despre bunicul ei, despre bunica și despre tata, pe care nu-i mai vedea deloc. Și lui aproape că i se făcu rău când îi pătrunse în nas mirosul dulce al ciocolatei. Strânse copilul ceva mai aproape de el. De-abia își mai putu controla tremuraturul. Trecu cu mâna în sus și în jos peste materialul aspru al pantalonilor ei și își dădu seama că nu mai putea continua mult timp astfel.

Minute întregi s-a gândit dacă să-i pună două dintre pastiluțele alea în limonada. El însuși se simțea obosit după una singură: după două, copilul ar fi dormit garantat adânc. Și când s-ar fi trezit după...

Dacă fata ar fi fost mai mică ar fi încercat. Poate că s-ar mai fi putut mulțumi un timp. Dar copilul era pur și simplu prea mare.

8 Nu l-am uitat niciodată pe omul în maro. În ultimii șase ani nu existase noapte în care să nu mă fi gândit măcar o dată la el. În timpul zilei trecea oarecum pe planul al doilea. Căci trebuia să reflectez la atâtea altele.

La lucruri pe care Franz mi le luase până atunci din cârcă. Și deodată mă trezisem singură cu ele.

Trebuia să iau decizii, tot timpul să iau decizii. Să mă resemnez și să las totul în seama băncii, poate să mă mut totuși la maică-mea, deși îmi dăduse clar de înțeles că acest lucru era imposibil, sau să lupt. Pentru Nicole și pentru mine, pentru casă, pentru a avea măcar un aco periș deasupra capului. Să lupt, tocmai eu! Nu, n-am luptat cu adevărat. Nici măcar n-am luat o adevărată decizie, întotdeauna se iva câte ceva. Și atunci creia impresia că ar fi meritul meu.

Mai întâi au fost câteva mărci de la o casă de ajutor pentru înmormântare, care au venit chiar destul de repede: din ele s-au achitat înmormântarea și restul de rate la mobilă. O parte din bani mi-au mai ajuns pentru câteva săptămâni. Pe urmă mi-a sărit soră-mea în ajutor, cum a putut și ea. Anke câștiga deja, dar locuia tot la mama și nu trebuia să dea nici un ban în casă.

Pensie n-am primit. Firește că Franz fusese asigurat cât timp nu lucrase pe cont propriu. Dar făcuse cine știe ce cu asigurarea aia. În orice caz, nu se mai putea pretinde nimic, iar facturile s-au adunat mormane, scrisorile de avertisment ale băncii au devenit tot mai numeroase și mai amenințătoare în ton.

Am sperat că frații lui Franz mă vor ajuta. Cât timp fusese el în viață, formaseră un fel de comunitate solidară. După moartea lui am observat cum se distanțează de mine. Soacra mea n-a mai vrut să aibă în nici un fel de-a face cu mine. Nici frații n-au mai venit decât de câteva ori în vizite scurte. Cel mai mare dintre ei mi-a dat niște sfaturi bune. Prea mulți bani n-avea nici el. A avut însă o idee.

La câteva luni după înmormântare ei mi-au ridicat în casă un zid la etaj exact în locul în care se aflase înainte balustrada scării. Pe palier au montat și o ușă. Au mutat niște țevi de apă din baie în cea de-a doua cameră a copiilor și niște conducte electrice, la care se putea conecta o mașină de gătit. Apoi am dat anunțul:

„închiriez două camere, bucatărie, hol, baie, balcon unei femei singure, mai în vârstă.”

Și am avut noroc. La anunț a răspuns doamna Humperts. Avea șaizeci și ceva de ani, cu câțiva ani mai mult decât mama, dar era cu totul alt gen de femeie.

— Doar nu puteți să stați până la sfârșitul vieții în bucatărie, cufundată în gânduri, copila mea, mi-a spus doamna Humperts de îndată ce

s-a mutat. Vă fac o propunere. Căutați-vă ceva de lucru, asta mai schimbă gândurile, și doar aveți nevoie și de bani. Nu puteți ține casa numai din chirie. Am eu grijă de copil. O fac cu plăcere, zău, e un copil atât de drăgălaș.

Un copil drăgălaș — da, într-adevăr, așa era Nicole.

Lra deja de pe-atunci un copil curat și foarte înțeleghător pentru vârsta sa. Puteai să stai serios de vorbă cu ea.

Mama mea zicea despre ea că era „precoce” și asta suna în gura ei ca un fel de defect. Dar doamna Humperts se înțelegea foarte bine cu Nicole.

La sfatul doamnei Humperts am solicitat un post de vânzătoare, căci învățasem odinioară această meserie.

Am fost angajată în raionul alimentar al unui magazin universal din Koln. Cu asta, problemele financiare păreau momentan rezolvate.

La început câștigam cam atât cât înghitea lunar casa. Din chiria luată pentru etaj, Nicole și cu mine puteam trăi. Puteam achita curentul electric și apa, gunoiul și impozitele funciare, asigurarea pentru clădire și taxele pentru televizor. Nu însemna abundență, dar ne descurcam.

Ne descurcam și în rest. Am învățat să mă resemnez cu realitatea că Franz nu mai era — cel puțin nu mai era în așa fel încât să-l pot vedea. Căci în fiecare duminică după-amiază mă duceam la cimitir și-i povesteam ce-mi trecea prin cap. Iar la mormântul său puteam oarecum vorbi mai liber.

Acolo îi puteam spune că aveam conștiința încărcată.

Că mi-aș fi dorit ca între noi să fi fost altfel. Că fusesem foarte fericită cu el, de duminică până vineri. Și că mă blestemam pentru sâmbete. Că poate de vină fusese ceea ce-mi zugrăvisse Hedwig înainte cu atâta entuziasm.

Despre prietenul care făcea dragoste cu ea pe bancheta din spate a mașinii. Care o dezbrăca, mai întâi bluza și sutienul, privind-o în acest timp, care îi cuprindea și săruta sânii și îi spunea că era nebun după ea.

Și că uneori mă întrebasesm cum ar fi oare cu un bărbat care să-mi scoată mai întâi bluza și sutienul, care să mă privească și să mă strângă și nu doar să-mi ridice cămașa de noapte până la buric sau să vrea să mă spele pe spate. Că uneori îmi dorisem atât de mult să fie ca o durere care să-mi treacă prin spatele coastelor. Dar că acum nu voiam să mai știu cum e, că nu mai voiam un bărbat niciodată.

Când mă întorceam apoi de la cimitir, eram întotdeauna complet liniștită. Simțeam ca Franz mă iertase. Treptat, coșmarurile oribile dispărură.

Înainte de prima zi de lucru am avut chiar un vis frumos despre Hedwig. Mă aflam din nou în fața cinematografului din Horrem și o așteptam. Nu venea. Ne întâlneam abia a doua zi la locul de muncă. Iar acesta nu era în micul magazin în care fusesem pe vremea aceea în ucenicie, ci în raionul alimentar al supermagazinului din Koln.

Hedwig se scuza că se certase cu prietenul ei și numai de aceea nu putuse veni. Eu îi povesteam cum cunoscusem un bărbat în timp ce o așteptam, dar că acesta mă părăsise deja. Iar Hedwig spunea: „Nu te necăji pentru atâta lucru, într-o bună zi o să vin la tine și ne vom face o viață frumoasă.”

Și apoi, în prima zi de lucru, Hedwig chiar s-a aflat vizavi de mine. N-o mai văzusem de când plecase, la un an după ucenicie, de la magazin. În prima clipă nici n-am recunoscut-o. Numele de Otten nu-mi spunea nimic. Dar Hedwig și-a amintit de numele Pelzer și de figura mea. A fost de părere că nu mă schimbasem aproape deloc.

În pauzele de prânz am avut ocazia să vorbim despre anii trecuți, mai întâi doar în linii mari. Hedwig era căsătorită, logic, dar nu cu prietenul ei de atunci. Legătura lor n-ar mai fi putut dura mult, îmi explică ea, până la urmă n-ar mai fi făcut decât să se certe. Nici cu soțul ei nu părea să se înțeleagă strălucit. Locuiau la socri, (tăind practic din ceea ce câștiga Hedwig.

— Iar jumătate se duce pe băutura lui, îmi spuse. Nu lucrează. Dacă se întâmplă să găsească un serviciu, zboară din nou după câteva săptămâni. O locuință proprie nici nu ne-am putea permite.

Hedwig avea un copil, tot fetiță, cu trei ani mai mare ca Nicole. O chema Nadine și în timpul zilei avea soacra ei grijă de ea.

Adesea aveam senzația că totul o luase de la început.

În timpul zilei, anii cu Franz mi se păreau doar un vis frumos. Acest sentiment pune stăpânire pe mine de cum ieșeam dimineața din casă. Goana după autobuz, schimbarea lui la Horrem, întreaga zi în spatele galantarelor, completarea mărfurilor, afișarea prețurilor produselor, statul uneori în spatele tejghelei cu brânză, din când în când câteva vorbe cu o clientă, pauza de masă pentru micul dejun, pauza de masă pentru prânz, zăbovitul alături de Hedwig, discuțiile despre copii, despre bărbați.

Hedwig iar nu m-a crezut când i-am spus că nu mai voiam bărbat, că nici nu-mi mai trebuia bărbat, pentru pat sigur nu, iar pentru rest o aveam pe doamna Humperts.

— Dacă aş spune eu asta, zise Hedwig, ar fi de înţeles. Tu nu-ţi poţi imagina cum e când vine acasă beat şi tabără pe mine. De multe ori nici nu e în stare ca lumea, atunci devine morocănos şi-şi revarsă furia asupra mea.

O dată m-am încuiat şi a bătut-o pe Nadine până ce am deschis uşa din nou. Tu ai fost fericită cu Franz al tău.

N-ai trecut prin aşa ceva.

Uneori eram gata să-i povestesc despre sâmbete. Că nu puteam scăpa de sentimentul de vinovăţie. Că mi-era frică să nu-mi fie la fel de rău şi cu alţi bărbaţi. Sau lui cu mine.

Că mereu mă gândeam la ce-mi spusese soacră-mea. Şi că în cele din urmă însemna că eu îl omorâsem pe Franz, nu cu propriile-mi mâini, doar cu mutra mea. Cu repulsia şi respingerea zăgrăvite pe ea, cu răceala mea. Dar n-am făcut-o. Iar Hedwig nu mi-a cerut amănunte.

Şi seara, din nou goana. De cele mai multe ori, când ajungeam acasă doamna Humperts terminase cu gătitul.

Era aproape ca şi cum m-aş fi aflat la masă la mama, aşa cum mi-ar fi plăcut să stau la ea la masă înainte.

Noaptea rămâneam adesea trează timp îndelungat.

Îmi treceau atâtea prin cap: cei doisprezece ani cu Franz, din clipa întâlnirii din faţa cinematografului până la momentul în care l-am văzut în faţa casei urcându-se în maşină. Soacra mea care nu mai putea respira în prezenţa mea. Bunica mea căreia i se făcea deodată frică de mine şi începea să ţipe când mă vedea. Apoi îl auzeam pe Franz zicând: „De ce să nu se poată? Doar ţi-am mai spus că tu ai ceva deosebit.”

Şi atunci mi se făcea teamă de mine însămi şi teamă şi mai mare să adorm şi să visez. Fireşte că la un moment dat adormeam şi mai şi visam câte ceva. Dar nu despre ceas, nici măcar o dată nu l-am visat în ultimii şase ani, până în această vineri dimineaţă.

M-am trezit şi eram deja ridicată, cu ambele braţe întinse, ca şi cum aş mai fi vrut să mă ţin de ceva. Eram lipsită de orice vlagă. Al cui era rîndul acum? Nu mai existau mulţi care să însemne într-adevăr ceva pentru mine. De fapt, doar Nicole. De la naşterea ei îmi tot fusese teamă să nu i se întâmple ceva îngrozitor. De când Franz tot învărtise trandafirii între mâini şi-mi şoptise:

„Am acum două fetiţe.”

Franz nu-i făcuse niciodată vreun rău, n-ar fi fost în slare de aşa ceva. Nici măcar n-o certase când făcuse vreo prostie. Fusese doar ca un fel de senzaţie. Gândurile trăsnete care-mi treceau încă de mică brusc prin cap,

dând naștere unor imagini de groază. Un copil mic, lipsit de apărare, rănit și însângerat, poate chiar mort — tot mereu văzusem asta în fața mea pe vremea când Franz mai trăia.

Cu timpul, se estompase până ce pierise. De când venise doamna Humperts, cu șase ani în urmă, în casă, o știam pe Nicole în mâinile cele mai bune. Era îngrijită bine, iubită, crescută să fie independentă, încât uneori aveam sentimentul că nu mai asculta de mine. Nu punea prea mult preț pe ceea ce spuneam eu. În schimb pe doamna Humperts o asculta orbește.

Iar a doua zi, sâmbătă, doamna Humperts voia să se mute. În casa propriei ei fiice, la propriii nepoți. Mă anunțase deja cu niște luni în urmă și joi seara îmi mai spusese:

— Deși mă bucur, aproape că-mi pare și rău.

O vineri dimineață de sfârșit de aprilie, puțin după cinci. Ceasul deșteptător nu sunase încă. În casă era li niște. Doamna Humperts dormea sus, în fosta cameră a copiilor. De când cu transformările din casă, Nicole dormea în camera de alături, fostul birou, chiar lângă ușa de la intrare. Eu dormeam de atunci pe o canapea extensibilă în camera de zi. Era mai înghesuit, dar nu mă deranjase vreodată.

Cine era acum la rând? Nicole? Acest gând mă înnebunea, încercam să mă conving că omul în maro nu-i vizase doar pe cei pe care îi iubeam: uneori îi cunoșteam numai și-i îndrăgeam, așa ca pe bătrânii din copilăria mea. Poți gândi atât de repede, bifa atât de repede câteva nume și câteva figuri.

Mama mea? Nu, ea nu. Eram sigură că n-aș visa dacă ar fi vorba de ea. Dar poate Anke! Țineam foarte mult la sora mea. Era și un om așa de practic, căruia îi puteai cere oricând un sfat. Nu ne vedeam des, deși locuia atât de aproape de mine. Ne înțelegeam însă foarte bine și oricând aveam nevoie de ea era prezentă.

Anke se căsătorise în urmă cu cinci ani. Bărbatul ei era un om drăguț: ne împăcam bine amândoi. Iar de când contactul cu familia Pelzer se rupsese complet, Norbert Meurer era singurul meu cumnat. Și singurul bărbat pe care-l puteam întreba dacă trebuia făcut ceva la casă.

Cinci și un sfert, timpul să mă scol, să trec la duș. Ultimul lucru făcut de frații lui Franz pentru mine a fost să instaleze un duș în spălătorie. Uneori mi-era dor de o cadă și aș fi vrut să pot sta din nou complet întinsă în apa caldă. Să ascult eventual muzică, visând puțin în acest timp, cu ochii

deschiși, știind exact că nu voi fi deranjată, decât cel mult de Nicole. Dar reușisem să mă obișnuiesc să cobor în pivniță. Te obișnuiești cu toate.

Numai cu un astfel de vis nu.

Anke? O, nu. Nu-mi face asta! Acum doi ani, Anke adusese pe lume primul copil, o fetiță pe nume Mara.

Acum era din nou însărcinată în ultimele luni, în câteva săptămâni urma să nască. Doar nu-i puteam spune: „Ai grijă de tine, am visat iarăși.”

Trebuia să mă scol. Să fac lumină. Obișnuitele gesturi familiare vechi poate că ajutau puțin împotriva panicii.

Să apuc întrerupătorul cu tijă al aplicei, să caut papucii cu picioarele, să pun halatul pe mine și să cobor în pivniță.

Dintre rufele pe care le atârnasem aseară nu se uscaseră decât cele subțiri. Le-am adus sus, restul le-am lăsat pe frânghie. În spălătorie, rufele nu se uscau la fel de repede ca în aer liber, iar fereastra nu-mi plăcea s-o las deschisă pe timp de noapte. Nici unul dintre geamurile de la pivniță nu avea gratii. Franz avusese de gând să facă și asta atunci, dar câte nu avusese el de gând să facă!

Șase fără un sfert. Timpul să prepar micul dejun, s-o trezesc pe Nicole, s-o pregătesc, să-i dau câteva sfaturi, s-o trimit la școală și apoi să pornesc eu însămi în goană după autobuz și să cumpăr în gara Horrem ziarul local cu mica publicitate.

În această vineri, anunțul trebuia să apară din nou:

același ca atunci. Cu o seară înainte încă mai sperasem că va răspunde la anunț o a doua doamnă Humperts.

Aveam nevoie de o a doua doamnă Humperts, de o femeie iubitoare, mai în vârstă, care să se ocupe după-amiaza de Nicole. Care să-i pună la prânz pe masă o mâncare caldă și în vacanță să fie și dimineața acasă pentru a sta cu ea.

Aseară nu mă putusem gândi la nimic altceva. Și deodată toate acestea au ajuns pe un plan secundar, așa ca un nor mic care plutește pe cer când e lună nouă.

9 într-o zi de luni a lui aprilie, copilul a venit de la joacă direct la el. Până atunci, bărbatul se ținuse cu ajutorul fotografiilor pe o linie de plutire și doar visase cu ochii deschiși. Era numai un surogat ieftin și în acea zi lucrul acesta i-a devenit limpede de tot.

Copilul a vrut să se așeze la masă, la care bărbatul i-a spus:

— Ia uită-te la pantalonii tăi în ce hal s-au murdărit, o să-mi pătezi scaunul cu ei.

Analizase pe toate fețele ideea cu pastiluțele în limonada și o dăduse definitiv deoparte. Ar fi fost posibilă, dacă fata ar fi putut înnopta o dată la el. într-un asemenea caz ar fi găsit a doua zi suficiente argumente, pentru a-i explica starea de toropeală. Dar nu putea fi vorba de vreo înnoptare. Și nici să mai continue ca până acum. Trebuia să aibă loc măcar o mică intensificare.

De aceea a izbucnit blând în râs imediat după ce a rostit acele cuvinte și a vorbit mai departe pe un ton inofensiv:

— Dacă mă uit mai atent la tine, nu numai pantalonii îți sunt murdari. De fapt, tu nu te speli niciodată?

Fetița s-a simțit foarte jenată, a lăsat capul în jos și a afirmat că se spăla regulat.

— Nu pare însă cum zici. Dar asta nu e un motiv ca să te rușinezi. La vârsta ta ar mai fi de fapt treaba mamei tale să aibă grijă să umbli curată și ordonată.

Apoi se duse în baie, lăsă apa să curgă în cadă, râzând din nou ușor și simplu în acest timp.

— Ei hai, îi spuse și suna tot inofensiv, în apă cu tine!

Acum o să te speli mai întâi zdravăn, ca măcar tu să fii curată. Pun un prosop pe scaun ca să nu mi-l murdărești cu pantalonii.

A lăsat-o puțin să se bălăcească, povestindu-i despre fata lui și despre primii ei ani. Că ea era acum mare, având ea însăși copii pe care el îi vizita în mod regulat.

Că nepoții lui se bucurau nemaipomenit de fiecare dată când se ducea la ei. Că îi încredințau toate secretele lor.

Și că de aceea putea înțelege cum se simte un copil.

În timp ce vorbea, stătea în ușa și privea doar cum se întindea fata în cadă, frecându-și pe ici pe colo pielea cu mâinile. Abia când nu și-a mai putut suporta tremuratul din interior, a spus:

— Așa nu merge, asta se face cu săpun.

Și înainte ca fata să apuce să protesteze, a și fost lângă cadă și a ridicat-o de un braț. Când a ajuns în picioare în fața lui, a luat bucata de săpun. În timp ce spăla copilul îl lămură cum anumite părți ale corpului trebuie curățate deosebit de temeinic și de regulat, cel puțin de două ori pe zi, pentru că acolo se poate irita ușor. Și că cel mai bine se face asta cu degetele, că așa se ajunge mai bine în toate ungherele decât cu o cârpă sau cu buretele. Asta e valabil atât pentru băieți cât și pentru fete.

Era foarte evident că fetei nu-i plăcea ce făcea el acolo. S-a strâmbat plină de silă, vrând să dea de câteva ori cu mâinile în el. Dar mișcările ei au rămas oarecum neduse până la capăt, în schimb s-a încordat, s-a crispat toată.

Iar el a continuat să-i dea explicații. Că ea n-avea cum să știe toate astea, o dată ce mama ei nu discuta astfel de lucruri cu ea. Și o dată ce nu mai avea un tată care să vorbească cu ea despre asemenea lucruri și să-i arate câte ceva, în cazul în care mama nu se putea decide sau nu avea curajul s-o facă. Dar că de fapt era de datoria pă rinților. În schimb, a fost el cel care i-a arătat ce trebuie să spele un băiat cu foarte multă grijă. Mai întâi, copilul a privit în pământ, cu o expresie evidentă de scârbă și spaimă. El însă s-a ținut foarte calm, deși fierbea pe dinăuntru și a vorbit mai departe pe un ton nevinovat, până ce fata a început să se uite pe furiș cu un ochi înspre mâinile lui.

După aceea a lăsat-o în pace. N-a mai vorbit cu ea decât despre oameni. Despre buni și răi, despre aceia care voiau binele copiilor și aceia care n-aveau decât lipsă de înțelegere față de copil și niciodată timp. Aceia care-l băteau numai pentru că nu corespundea așteptărilor lor și aceia care-l mângâiau pentru că simțeau la fel cu el, pentru că-l compătimeau, pentru că-l iubeau. Despre tineri ca bărbatul de la mansardă, față de care trebuia să fii precaut și despre unii mai în vârstă, așa ca el, în care te puteai încrede.

La început, fetița a fost încă vizibil reținută. Ședea pe canapea și se uita prin cameră cu o privire nesigură, cu intenția de a nu-i întâlni ochii. Dar treptat a devenit vorbăreață din nou și i-a povestit despre bunicul, care o luase totdeauna cu el în grădină, după care o așezase în cadă și o spălase. Și despre tatăl ei, care o bătuse adesea.

Despre mama, care o certase numai pentru că-i descoperise rochia de păpușă și un ceas pe care și-l cumpăraseră din banii economisiți.

— De trei ori i-am spus că am primit lucrurile cadou, dar nu m-a crezut.

Bărbatul a strâns din buze, dar îndată a zâmbit iar.

— Sper că nu i-ai spus cine ți-a dăruit lucrurile. Să nu mă trezesc într-o zi cu ea în fața ușii făcând un întreg cerc. Nu cred că vreau să am mult de-a face cu ea, dacă e o scorpie precum tot spui. Sau mai exagerezi un pic?

Copilul a clătinat cu putere din cap, afirmând că nu exagerează și că nu-i va spune mamei niciodată nimic.

Apoi i-a relatat despre bunica ei căreia îi putea povesti întotdeauna tot, pe care nu mai avea însă voie s-o vadă.

Fiindcă tata era acolo, fiindcă mamei i-era frică. Pe tata nici nu voia să-l vadă. Dar fusese atât de frumos la bunica, avusese mereu și dulciuri în dulap, iar bunicul ținea iepurași în grajd. După ce nășteau pui și aceștia nu mai erau golași și orbi, avusese uneori voie să ia câte unul în casă, chiar la ea în pat. Cât de mult își dorea să aibă iar un iepuraș, dar mama nu-i permitea.

10 Gândurile mele se învârteau fără încetare în jurul unor nume și al unor figuri, doar mâinile-mi trebăluiau, fiind ocupate în mod util, cu ceva concret. Să ung un sandviș ca să aibă Nicole în pauză, să împăturesc cele câteva rufe și să le pun la loc, să strâng așternutul, canapeaua — în fiecare dimineață aceleași mișcări.

încă o clipă în camera lui Nicole. își făcuse deja patul. Pe jos zăcea o carte, pe perete era un poster. Cartea și posterul arătau același motiv, cai. Nicole iubea caii, visa să ia la un moment dat lecții de călărie. Era imposibil, mult prea scump. Dar mai târziu, odată și odată...

„Când o să fiu mare și o să câștig mulți bani, mami", îmi spunea mereu.

Nu înțelegeam niciodată de unde avea atâta energie.

Nicole era complet diferită de mine, poate sub influența doamnei Humperts și a sângelui lui Franz. întotdeauna sigură pe ea, întotdeauna ambițioasă. Uneori era chiar puțin condescendentă față de mine iar alteori puțin nerăbdătoare. Așa, ca în această dimineață. Era deja în ușa, cu ghiozdanul în spinare, ținând în mână sacoșa pentru sport cu lucrurile de baie. De când intrase în clasa a treia, orele de sport aveau loc vinerea la piscina acoperită.

— Ai grijă să ai părul complet uscat înainte să ieși afară, am strigat din bucătărie după ea.

Făcea așa întotdeauna, o știam.

— Am întotdeauna grijă.

încă suna condescendent.

— Și du-te după școală la bunica. Doamna Humperts trebuie să împacheteze. Azi n-are timp de tine.

— Ieri m-a rugat în mod special s-o ajut azi la împachetat.

Tonul era deja puțin iritat.

— Ai grijă pe stradă! i-am mai strigat.

Am auzit ușa închizându-se în urma ei.

Eram încă paralizată de frică, mi-am luat geanta, mi-am pus paltonul și am plecat și eu. Sentimentul de neputință m-a însoțit în timpul călătoriei cu autobuzul.

Strângerea de inimă n-a slăbit nici măcar când am putut să cumpăr în gară un ziar și să mă urc în tren.

Câteva figuri cunoscute în jurul meu, ici un salut grăbit, colo un semn din cap, un surâs, câteva vorbe fără importanță. Despre copii sau vremea umedă și rece, despre prețurile care creșteau la hainele de copii și alimente. Pe urmă am scos ziarul. Am găsit foarte repede anunțul:

„închiriez două camere...”

Cea mai mare dintre ele fusese dormitorul nostru.

Franz o amenajase, toată numai în alb și albastru. Deasupra patului era pus chiar un „cer” din tul.

„Fetițele ar trebui să doarmă într-un pat ceresc”, îmi spusese atunci.

Iar în partea cealaltă, la picioarele patului, stătea dulapul având uși cu oglinzi. Între pat și dulap mai era un fotoliu. Uneori Franz mă implorase să mă așez în brațele lui. De câteva ori o și făcusem, cu spatele la oglindă.

Când eram în pat, n-aveam încotro, trebuia să tot privesc în oglindă. Altfel nu se putea. Nu reușeam niciodată să închid ochii, trebuia să tot privesc într-acolo.

Să tot privesc cum stă deasupra mea. Genunchii mei îndoiți lângă spatele lui. Un spate maro. Franz se bronză atât de repede pe spate, pe picioare și brațe, doar fața îi rămânea mai curând roșie.

Iar când stăteam în poalele lui, trebuia să-l privesc în față. În astfel de momente nu mai era blajin. Se consuma. Peste tot pe piele se formau picături de sudoare.

Uneori îmi imaginam că nici nu era Franz cel care-mi tot umbla între picioare. Că era cineva pe care nu-l cunoșteam, pe care pe urmă nu-l voi mai vedea niciodată.

Atunci devenea suportabil.

Vândusem mobila, și fotoliul, pentru o parte din prețul inițial, ca să supraviețuim timp de o lună. Și asta mă făcuse să mă simt chiar aproape fericită.

Franz, ajută-mă acum! Cine e de data asta?

În toți acești ani știusem exact că mă privea de undeva. Nu numai asta. Știusem că putea încă să aibă grijă de noi. Că mi-o trimisese pe doamna Humperts, că ținuse pentru mine locul liber la magazin și că se îngrijise să mă reîntâlnesc cu Hedwig.

Franz, doamna Humperts se mută, se mută mâine. Iar eu am visat din nou ceasul. Ce să fac acum?

„... bucătărie, hol, baie, balcon unei femei singure, mai în vârstă." Dar era greu să existe o a doua doamnă Humperts. De toate se ocupase, nu doar de Nicole. De geamuri și de rufe de călcat, de grădină și de gunoi, adesea și de hârtoage. Ia să vedem, fata mamei, ce scriu ăștia aici? Ah, nu e o tragedie. Nici o grijă, o scoatem noi la capăt.

În anunț erau indicate doar ziua de sâmbătă, ora și numărul de telefon. Telefonul îi aparținea doamnei Humperts. La parter mai exista un racord telefonic, dar aparat nu mai era. După înmormântare, fratele cel mare al lui Franz mă sfătuisese să renunț la tot ce însemna cheltuieli și nu era neapărat necesar. După orele douăzeci, Nicole va fi atunci la ea în pat, iar eu voi sta în camera liberă lângă telefon și voi aștepta. Pe cine? Cine va fi de data asta la rând?

Nu putea fi vorba decât de Nicole. Sau poate de Anke, Norbert, micuța Mara, eventual chiar de copilul nenăscut. Sau de Giinther?

Da, corect, promisesem, ba chiar jurasem pe mormânt: nici un bărbat după Franz. Cinci ani și jumătate treaba funcționase. Timp în care-mi tot spuseseam că nu exista nici un bărbat care să fie așa cum îmi trebuia mie.

De duminică până vineri ca Franz, iar sâmbătă cu totul altfel. Totuși de șase luni apăruse cineva. Giinther Schrade. Îl cunoscusem la piscină. Din întâmplare, dar coincidențele sunt cele care transformă o viață.

Când a început Nicole orele de înot, mi-am creat o obișnuință din a merge cel puțin o dată la două duminici, dimineața, cu ea la piscină. În timp ce Nicole se distra cu exercițiile de scufundare, înghițând litri de apă și, în ciuda temerilor mele, revenind totuși de fiecare dată la suprafață, eu stăteam în mijlocul bazinului pentru persoanele ce nu știau să înoate. Cu un ochi la supraveghetorul care ar fi trebuit să intervină în caz de pericol, căci eu însămi de-abia mă puteam ține la suprafață, cu celălalt ochi la silueta deformată de apă care înota câinește pe lângă picioarele mele.

La cea de-a patra sau a cincea ședință, Nicole a afirmat că acum știe să înoate și s-a scufundat, fără a aștepta consimțământul meu, pe sub frânghia despărțitoare. Nu mi-a rămas decât să uit adâncimea de sub burta mea și să înot înspre fundul bazinului ținând capul încordat în sus. Am înotat în așa fel încât să mă pot apuca oricând cu mâinile de bara din margine și m-am îndreptat direct înspre mica trambulină. Cu privirea ațintită asupra lui Nicole, care trecea fornăind, scuipând apă și sărind ca o broască, nu l-am văzut pe bărbatul de pe trambulină.

Când acesta a sărit, a venit un val uriaș, care mi-a intrat în gură și nas și m-a stropit în ochi. Brațele mele și-au ieșit imediat din ritm, iar bara de la margine era la o distanță mai mare de zece centimetri de mâna mea stângă.

M-am dus la fund ca un pietroi, deși am dat cu putere din mâini. Din fericire, cineva se afla în apropiere și și-a dat imediat seama ce se întâmplase. Mi-a fost îngrozitor de rușine când Giinther m-a adus din nou cu capul deasupra apei.

Nu învățasem niciodată să mă scufund. Când Giinther m-a întrebat ulterior de ce nu m-am ferit de val, n-am putut decât să râd. Nici să mă feresc nu învățasem niciodată, ci mă îndreptasem întotdeauna direct spre catastrofe, mereu exact spre centrul valurilor uriașe sau al cadranelor negre.

Giinther ne-a invitat, pe mine la o cafea, pe Nicole la un shake. S-a înțeles bine cu ea din prima clipă, găsim exact tonul potrivit. Până atunci, Nicole avusese de-a face aproape numai cu femei, singurul bărbat important din viața ei fiind Norbert.

Norbert care-i repara ușa de la dulap, îi instala leagănul în grădină și îi lipsea jucăriile sparte. Norbert care, după astfel de acțiuni camaraderești de ajutorare, dădea din cap spre ea, spunând:

— Acum merge din nou.

Și mai mult nici nu aștepta ea de la el.

Cu Giinther a fost din prima zi altfel. Era înnebunită după el: Giinther în sus, Giinther în jos, vine Giinther sâmbătă? Iar ce spunea Giinther era sfânt.

Și noi ne înțelegeam, superficial privind, foarte bine.

Totuși timp de câteva luni a fost o relație pe care n-aș ști cum s-o definesc. Ne întâlneam în mod regulat, stăteam de vorbă, el mă vizita des. Nu, nu pe mine, pe noi. Doar că mă ținea mai la distanță ca pe Nicole. Abia acum câteva săptămâni s-a transformat în ceva mai mult decât o simplă cunoștință. Dar eu tot nu știam ce să consider că e între noi.

Giinther radia acel calm care mie-mi lipsea de ani de zile. Acea siguranță care te face să uiți laturile sumbre ale vieții. Deși el nu era deloc așa. Era și el doar un om care păstra aparențele. Vorbea cu mine pe larg despre Dumnezeu și lume, iar despre el însuși numai strictul necesar.

Știam că e divorțat. Că o dată la două sâmbete își lua ambii copii și petrecea ziua cu ei. Băiatul avea zece, fetița opt ani. Uneori îmi imaginam că fiica sa și Nicole s-ar împrieteni. Dar nu venise încă niciodată la mine împreună cu copiii.

Era redactor la ziarul local de mică publicitate, lucrând în schimburi. De aceea nu ne vedeam aproape deloc în timpul săptămânii. Sosea sâmbăta, de obicei abia pe seară, și duminica, imediat după prânz. Și la două duminici o dată trebuia să meargă, după-amiaza, la redacție.

Maică-mea făcuse din cauza asta deja de mai multe ori o mutră jignită. Venea, o dată la două duminici, la o cafea și susținea că Giinther pleca pentru că apărea ea. I se putea explica de o sută de ori, pur și simplu nu voia să priceapă. Făcea mereu remarce înțepate: „Nu mi se pare foarte politicos din partea cunoștinței tale, Sigrid, că pleacă de îndată ce intru eu pe ușă.”

Cunoștința ta! De-ar fi spus măcar — prietenul tău.

Dar era prietenul meu? Voiam de fapt să fie prietenul meu? În ultimele săptămâni ne culcaserăm de câteva ori împreună. De fiecare dată trebuia să mă gândesc la Hedwig. La acea Hedwig care-mi vorbea pe vremuri entuziasmată de prietenul ei.

Hedwig. În timp ce mă aflam în tren, m-am gândit să discut în pauza de prânz cu ea. Nu mai era nici pe departe atât de condescendentă față de mine ca atunci când eram amândouă ucenice. Ea însăși avea o groază de probleme. Și cu toate că le ținea singură piept, era recunoscătoare dacă cineva o asculta.

În noiembrie trecut se despărțise în sfârșit de soțul ei.

Relația dintre ei se tot înrăutățise cu anii. O bătea când era beat. Dacă ea nu voia să-i dea bani, pentru a-l împiedica astfel să se îmbete, o bătea cu atât mai mult. Și nu numai pe ea. Uneori se întorsese seara de la lucru și-și găsisse fiica bătută măr.

— Poți să-ți imaginezi așa ceva? mă întrebasese a doua zi. Dacă îi dau două mărci, bani de buzunar, sau o marcă pentru un caiet nou, o rupe în bătaie, până scoate banii.

Socrii lui Hedwig fuseseră neputincioși în fața lui.

— Nici nu poți cere de la doi bătrâni să i se împotrivească, spusese Hedwig. Soacra mea e bolnavă de inimă, nu face decât să plângă până nu mai poate. Iar so crul meu e un tip atât de firav, e slab ca un țâr. Dacă dă o dată în ei i-a terminat pe amândoi.

Hedwig căutase mult timp o locuință, pe cât posibil una în oraș, pentru ca Nadine să poată veni în caz extrem cu tramvaiul la magazin. De la sfârșitul lui noiembrie locuia doar cu fata ei într-un bloc din Koln-Cholweiler. Dar asta nu-i rezolvase problema, din contră, se mai acumulaseră altele. Vorbeam aproape zilnic în pauza de masă despre ele.

— La început, Nadine a părut realmente ușurată când i-am spus că ne mutăm, îmi povestise Hedwig în decembrie.

îi explicase fiicei ei situația, și copilul păruse de acord cu mutatul.

Dar deodată a reacționat pe dos. Nadine Otten ținea foarte mult la bunici, ceea ce nu era de mirare. Crescuse la ei și o răsfățaseră cât putuseră de mult. Când a observat Nadine că Hedwig nu-i făcea toate poftele, a vrut înapoi. Dorea măcar să-și viziteze bunicii în mod regulat și nici nu-i mai vorbea despre altceva.

— Nu pot să risc, zisese Hedwig. Ala ne omoară în bătaie dacă apărem pe-acolo. I-am spus c-o să-i putem vizita pe bunici doar dacă or să-l dea afară. Până atunci trebuie să ne viziteze ei. Dar ăia bineînțeles că nu vin. la așază tu doi din ăștia în tren, să vezi ce frică le e să nu ajungă în Honolulu. Și acum sunt eu cea rea.

La începutul anului, Hedwig îmi povestise că fusese sunată de un profesor de-al fiicei ei.

— Am crezut că pic din cer. Mi-a ținut un discurs întreg că anunță asistența socială dacă-i mai dau o singură dată calmante copilului.

Nadine adormise la ore și-i povestise profesorului că Hedwig îi dădea mereu pastile. Se pare că-i și arătase două.

— Dacă chiar are niște pastile, zisese Hedwig, sigur nu sunt de la mine. Eu nu țin calmante: când mă bag seara în pat adorm pe loc. Am încercat să-i explic asta foarte clar, dar am impresia că nu m-a crezut o iotă. Poate ar trebui să mă duc până la asistența socială. Există acolo sigur un psiholog care să vorbească cu ea și să-i bage mințile-n cap. Tare aș vrea să știu de unde are chestiile alea.

Iar în martie îmi spusese:

— Câteva săptămâni a fost mai bine. I-am explicat — îți mai amintești? — că poate ar trebui să vorbesc cu unul de la asistența socială. Deodată a devenit blândă ca un mieluşel. Nu-i nevoie, mami, acum îmi dau silința. îmi fac și ordine în cameră, și lecțiile ca lumea. I-am spus să vină aici dacă ceva nu-i în regulă, dacă e ceva ce nu știe să facă și așa mai departe. Am vorbit chiar cu șeful de secție ca să nu mârâie dacă o vede vreodată apărând.

Dar ai văzut-o până acum? Nu! Pariez că umblă haihui prin cartier. În fiecare seară o întreb ce-a făcut toată ziua.

Să nu-ți închipui că-mi dă vreodată un răspuns rezonabil. E căpoasă rău. Face numai ce vrea. Și eu n-am cum să scot de la ea ce anume.

Mai ales în ultimele săptămâni fusese foarte îngrijorată. De cum ne așezam în încăperea unde stăm în timpul pauzei de lucru, începea:

— Nu știu ce se-ntâmplă cu Nadine. Ceva nu-i în regulă. Nu mai reușesc deloc s-o înțeleg. Știi ce cred? Cred că fură. M-a frapat de mai multe ori deja că are tot felul de lucruri. Lucruri noi, reține! Are deseori în buzunare hârtii cu care fuseseră învelite dulciuri. Și nu primește ea atâția bani de buzunar ca să-și poată cumpăra în fiecare zi câte ceva. De curând avea o rochie de păpușă, așa ceva costă cam opt mărci. Și cică-o primise cadou. Adi că, cine să-i facă ei cadouri? Doar nu cunoaște pe nimeni aici. Am întrebat prin vecini. Nu-i văzută aproape niciodată.

Iar joi Hedwig îmi spusese:

— Dacă am liber marțea viitoare mă duc la asistența socială. Mă duc întâi singură. Așa nu mai poate să continue. Nu vreau să aștept până mă trezesc într-o zi cu poliția la ușă, pentru c-a fost prinsă într-un magazin. Ieri avea un ceas de mână, ceva ieftin din plastic, dar oricum.

Cică i l-ar fi împrumutat un copil din clasă. Asta să i-o povestească lu' mu tu' nu mie.

Eram convinsă că Hedwig îmi va înțelege temerile dacă îi voi povesti de mutarea doamnei Humperts. Și în primul rând de visul meu.

11 După ce a plecat fetița, în ziua când i-a făcut baie, bărbatul a avut încă impresia că totul e în ordine. La urmă fusese din nou increzătoare. Dar când n-a apărut nici a doua, nici a treia zi, a știut că mersese prea departe și că stricase singur totul.

Era sigur că maică-sa va veni la el și-i va cere socoteală, că-l va ocări: „Ce-ai făcut cu ea, porcule? Dacă o mai atingi o dată, te omor.” încerca să-și pregătească deja în gând ce-i va spune. Ce maniere sunt astea? Să țipe și să facă scandal, să mai și lovească, în loc să discute cu calm.

Era convins că-i va închide gura în acest fel. Dar mama nu veni. Nu veni nici altcineva să-l ridice. Și după aceea — era joi — fata bătu cu grijă în ușă; imediat după ce se făcu ora șase.

N-a întrebat-o cum intrase în casă: nici nu i-a trecut asta prin minte în acea clipă. Se simțea atât de ușurat. În cele două zile se tot gândise cum putea și trebuia să procedeze dacă fata, în ciuda așteptărilor, mai venea o dată.

între timp știa. A lăsat-o să intre, explicându-i însă pe loc că azi nu prea avea vreme pentru ea. Exista o grădină mare de care trebuia să se ocupe. Era timpul. A menționat tangențial că în grădină se aflau și iepurași care fugeau de colo-colo în libertate și erau foarte blânzi.

Copila păru dezamăgită și întrebă dacă n-o putea lua cu el. El se dădu nehotărât. După cum era de așteptat, fata se rugă de el, îi promise chiar să-l ajute la munca în grădină. Și pe bunicul îl ajutase mereu la grădină. Se milogi atât până ce, în cele din urmă, bărbatul acceptă.

În acea zi, fata purta o jachetică nouă și el a fost de părere să și-o scoată ca să nu se murdărească în grădină.

Voia astfel doar să-i menajeze jachetică. După ce i-a făcut fetei o remarcă în această privință, ea l-a întrebat cât timp aveau să rămână în grădină.

— Nu foarte mult, îi spuse. E acolo un chioșc mic.

Vreau numai să fac nițică ordine. Undeva tot trebuie început la un moment dat. Probabil că în chioșc este cam mult praf. Poți să-ți scoți jachetică nouă. Și dacă ți-e prea frig, o să-ți pui haina mea pe umeri.

Apoi o trimise înainte și stabili cu ea un loc de întâlnire, explicându-i că el trebuia să ia repede din pivniță un sac și o lanternă căci în chioșc nu era lumină. Copilul deveni puțin sceptic. Dacă o să dureze așa de mult și o să-i apuce întunericul, ei bine, atunci prefera să meargă în altă zi.

— Nu-ți face griji, îi spuse, am nevoie de lanternă doar pentru că chioșcul n-are fereastră. Până se întunecă suntem de mult înapoi.

După care, fetița părăsi locuința. O întâlni puțin mai târziu afară pe stradă, unde nimeni nu-l cunoștea și nimeni nu observă că se urcă în mașina lui.

Fata își făcu iarăși griji că nu va ajunge la timp acasă.

Reuși s-o liniștească încă o dată. La nouă aveau să fie cu siguranță înapoi. Și dacă va fi puțin mai târziu, dacă mama va încerca s-o bată, pentru că n-a fost punctuală, atunci va sta el serios de vorbă cu ea. Își propusese oricum în ultimele două zile să vorbească o dată cu mama, ca să se schimbe în sfârșit ceva în bine. Știa deja exact ce trebuia să-i spună ca s-o facă să înțeleagă.

Cu această ocazie se mai asigură o dată că fata nu-i povestise până acum nimic mamei. Nimic despre semnăturile în caiet — nu se limitase la una singură. De trei ori iscălise cu numele de Hedwig Otten sub o însemnare a profesorului. Ultima dată cu destulă reticență, căci brusc își dăduse seama că va putea veni clipa când iscăliturile lui să sară în ochi. Și nimic despre dulciuri și bani, despre picioarele calde și baie. La toate pe care i le înșiră copilei, aceasta râse încet. Nu, nu spusese nimic, nici un cuvânt.

— Doar nu-s tâmpită, îi explică ea, iar el fu mulțumit.

Opri mașina într-o stradă liniștită. Bărbatul a vrut să procedeze din nou ca mai înainte — să meargă separat și să se întâlnească apoi după ultimele case. Însă fata nu pricepu de ce și-l apucă de mână.

Asta îl făcu să se simtă nervos, dar și puțin fericit. Se uită atent de jur-împrejur, dar nu mai era nimeni pe stradă: ajunseră repede la ultimele case. Nici măcar nu trebui să grăbească copilul. Mergea iute pe lângă el, încercând să țină pasul, mai întâi de-a lungul unui drum îngust prin câmp, apoi spre niște chioșcuri.

De două ori întrebă:

— Mai e mult?

Își făcu iar griji ca mama să nu ajungă acasă înaintea ei, să n-o întrebe unde hoinărise până acum.

— Nu mai fi atât de îngrijorată, îi spuse bărbatul, azi e joi, iar joia ajunge întotdeauna foarte târziu acasă. Reușim noi. Iar dacă nu, atunci stau eu de vorbă cu ea. Trebuie să înțeleagă că n-are voie să te bată pentru orice fleac. Altminteri aș putea vorbi la asistența socială și atunci ar avea mari neplăceri. Să te lase toată ziua singură și apoi să te mai și bată — în astfel de cazuri cei de-acolo nu știu de glumă. Cine știe, poate ar obliga-o chiar să te ducă din nou la bunici.

Timp de câteva secunde copilul nu scoase o vorbă:

bărbatul simți clar cum îi strânge mâna mai tare. Dar după aceea zise:

— Mai bine nu, poate că ăla mă bagă la cămin.

Când o apucară apoi pe cărarea îngustă a grădinii, copilul deveni suspicios.

— Unde sunt aici iepurași? îl întrebă.

El arătă înspre chioșc.

— Acolo înăuntru. E încă destul de răcoare afară. Pe o astfel de vreme nu sunt lăsați în aer liber.

Apoi deschise ușa, mângâie copilul pe păr și-l împinse cu grijă înainte în mica încăpere.

A fost cam la fel ca și cu fata pe care o cunoscuse înainte, ca o beție ce făcea ca orice altceva să-și piardă importanța. Fata nu pricepu imediat. Iar când pricepu, încercă să se apere. Era o încercare lipsită de sens care-i răpi doar timp. Mai încercă o dată cu binele.

— Termină cu prostiile. N-o să te doară.

La care fetița începu să urle. Bărbatul trebui să devină puțin mai violent.

— Nu mai urla, bestie mică ce ești, potolește-te odată.

Nu ajută la nimic. Fata se liniști, ce-i drept, pentru o secundă-două, fixându-l cu niște ochi îngroziți. Când începu apoi să urle din nou, el trebui să apese mai departe. După care — gata. Întotdeauna durează atât de puțin, gândi, simțind cum îl cuprinde furia. Întotdeauna, doar o singură dată și cât chin înainte, câtă precauție, câte temeri.

Cu fiica lui fusese altfel, cu totul altfel. Acea știuse că el o iubea și că nu-i făcea nici un rău. Ea nu trebuise să țipe. Îi pusese de fiecare dată câteva picături în ceaiul pe care-l bea înainte de culcare. Așa că noaptea putuse să se ducă la ea sau să și-o ia la el în pat.

Soția lui avea serviciu, pleca întotdeauna după-amiaza târziu de-acasă, întorcându-se pe la mijlocul nopții.

Iar fiica lui dormea atunci, adânc și blând ca un îngerăș.

Dar n-avea nici un sens să-și tot imagineze că va veni o vreme când va putea avea din nou un copil în preajmă așa ca pe ea, zi de zi, iar noaptea oricând la îndemână... suficient să treacă dintr-o cameră în alta.

12 N-am putut discuta vineri cu Hedwig despre teama mea. Hedwig nu venise. Nu știa nimeni de ce nu apăruse la lucru. Șeful de secție era furios. Spunea că nici măcar nu-și ceruse voie, așa cum ar fi fost firesc. Un telefon ar fi fost suficient în definitiv.

Mi-a cerut să sun la ea în pauza pentru micul dejun, dar nu răspunse nici la telefon. M-am gândit că s-o fi întâmplat iarăși ceva cu fata ei, că s-ar fi putut ca Hedwig să se afle acum la școală, pe coridoarele asistenței sociale sau chiar la o secție de poliție. Dar gândurile acestea le-am ținut pentru mine.

În timpul pauzei de prânz urma să mai încerc o dată. Iarăși nu răspunse nimeni la telefonul din locuința lui Hedwig. Șeful de secție făcu aproape o criză de nebunie.

Tare mi-aș fi luat o zi de concediu, pentru ziua de sâmbătă. Duminică eram oricum acasă. Iar luni nu se va mai întâmpla nimic. De asta eram sigură de tot. Duminică era cea de-a treia zi. Și întotdeauna se întâmpla numai în a treia zi. Nici mai devreme, nici mai târziu.

Aș fi preferat totuși să rămân sâmbătă acasă. Nu trebuia să fie neapărat un accident. Nicole se putea îmbolnăvi. Nu știam eu multe despre boli, dar exista probabil mai mult decât una care putea doborî în două zile un copil care până atunci fusese sănătos. Totuși, dacă mă aflu acasă la primele simptome, dacă puteam merge imediat cu ea la medic sau la spital. Dacă...

Vineri am fost complet înnebunită, fiind eu însămi ca și bolnavă. Îmi închipuisem chiar că Nicole ar fi avut dimineața, plecând de-acasă, o strălucire febrilă în privire. O zi de concediu, mai mult nu-mi trebuia. Însă șeful de secție era atât de prost dispus, încât n-am îndrăznit să i-o cer. Mă întrebam doar neîncetat ce s-ar fi întâmplat oare, dacă atunci aș fi plecat și eu cu Franz cu mașina.

Poate că Franz n-ar fi condus atât de repede, caz în care n-ar fi pățit nimic și poate că atunci ar fi fost lovit altcineva... Dacă și cu parcă...

Altcineva — era un gând monstruos căruia însă, odată apărut, nu-i mai puteam da drumul. M-am gândit intens cine ar fi putut lua locul lui Nicole, de parcă mi-aș fi putut alege eu persoana. Îmi venea tot mereu în min te doar doamna Humperts: dacă pleca, trebuia oricum să renunț la ea. Când m-am întors seara acasă, m-am simțit aproape ca un călău.

Nicole era cât se poate de sprintenă. Avea într-adevăr o strălucire în privire, dar nu de la febră. Jumătate din după-amiază și-o petrecuse împachetând cu doamna Humperts, iar la despărțire primise și un cadou, o nouă păpușă Barbie în costum de călărie. În timpul cinei mi-a explicat de trei ori că există și un cal pentru păpușă. Din păcate, calul e foarte scump, ar costa cincizeci de mărci.

Dumnezeule, în seara aceea aș fi dat o avere pe cai de plastic și ore de călărie, dacă aș fi putut anula astfel noaptea anterioară și visul. N-aveam avere. Iar dacă nu găseam imediat o succesoare a doamnei Humperts, ne așteptau vremuri grele.

Reușisem, ce-i drept, să pun deoparte în ultimii doi ani câteva mărci, o rezervă pentru cazuri de forță majoră — mici reparații în casă, o dată un palton pentru Nicole, altă dată o pereche de pantofi. Insuficient spre a plăti vreodată din acești bani dobânzile ipotecare. Și dădusem anunțul mult prea târziu, știam asta. Poate că sperasem într-o minune.

Nicole s-a dus la ora nouă în camera ei, fără să aibă încă febră. Atunci m-am decis să-l sun pe Giinther. Nu vorbisem niciodată cu el despre astfel de lucruri. Dar trebuia să stau de vorbă cu cineva, și poate acel cineva avea să mă și creadă.

Ca să-i telefonez lui Giinther, trebuia să urc la doamna Humperts. Mă invitase oricum sus, pentru a ne putea despărți cum se cuvine. Am stat la ea până aproape de ora zece, fără a suna, și m-am simțit cumplit în tot acest timp.

Locuința părea goală, pozele nepoțelilor ei, poze care se aflaseră mereu pe dulap, lipseau. Toate lucrurile mici, indispensabile, ce fac dintr-o cameră

o încăpere locuită, zăceau împachetate în lăzi și cutii de carton. În ziua următoare la opt fix trebuia să vină cărătorii. Eu nu aveam să asist la asta, fiind la Köln. Aveam să mă întorc abia după-amiaza. Iar până mă întorceam, Nicole era singură!

Bineînțeles că doamna Humperts a remarcat că mă apăsă ceva, o clipă a așteptat să vorbesc din proprie inițiativă, după care mi-a cerut:

— Dă-i drumul, copila mea, ce s-a mai întâmplat?

Îl povestisem odată, curând după ce se mutase la mine, despre visul meu, despre morți și despre cum se desfășura totul, așa, în trei zile. Un termen de grație eventual, pentru a avea răgazul să-mi pun bine în mișcare roțile creierului cu ajutorul ghiontului dat de omul în maro. Unde am dus ceasul? Ai voie să ghicești de trei ori. Dar el oare chiar urcase în noaptea trecută scara cu mine sau îmi imaginam asta doar pentru că voiam să i-o ofer pe doamna Humperts?

Cum nu-i puteam explica multe, i-am spus numai:

— L-am visat din nou.

Mai întâi doamna Humperts n-a făcut decât să se uite la mine, probabil că-i era penibil. Dar apoi a zâmbit, exprimându-și părerea c-o fi legat doar de dată, mâine împlinindu-se șase ani de la moartea lui Franz.

La asta nici nu mă gândisem. S-ar mai putea, fu de părere doamna Humperts, să-mi fac și griji în legătură cu o nouă chirie. Doar știa că nu puteam ține casa decât dacă primeam chirie pentru etaj. Și a încercat să mă liniștească.

O să se rezolve mai repede decât îmi închipuiam. N-o să mai pot scăpa de atâtea solicitări și voi putea alege oferta cea mai bună, doar erau mulți oameni care căutau cu disperare o locuință.

Eu nu voiam „mulți oameni”, ci numai o persoană pe care să mă pot baza. Am realizat deodată de ce târăgănasem atât publicarea anunțului, ce tot așteptasem de fapt. Sperasem ca Gunther să se mute la mine.

După ce divorțase, își luase o locuință în Sindorf. Era ceva mai mare decât cea pe care o puteam oferi eu. De aceea îl costa și corespunzător mai mult. În plus, plătea pensie alimentară pentru cei doi copii și fosta soție, deși ea locuia de mult cu un alt bărbat și muncea cu jumătate de normă, așa că nici n-ar mai fi trebuit să plătească și partea ei.

Totuși când i-am spus că doamna Humperts vrea să se mute, m-a sfătuit să dau anunțul. Știam eu de ce nu-l întrebasesm direct. Pentru că el nici nu voia așa ceva. O relație liberă, da, din când în când cu mine pe canapeaua mea extensibilă, dar, în rest, fără obligații.

înainte să se culce pentru prima dată cu mine, îmi spusese:

— Cred că fac o mare greșeală. Ai ceva în priviri ca niște „funii de cânepă”. După care a rânjit și m-a întrebat: N-oi fi având întâmplător și lipici între picioare?

La care i-am răspuns că nu era cazul să-și facă griji, căci nu voiam să mă mai leg niciodată.

Stând așa, cu doamna Humperts în camera ei de zi, mi-a trecut deodată prin minte că mai bine aș fi făcut din funiile mele de cânepă un laț și i l-aș fi pus lui Gunther pe după gât, și l-aș fi mâncat cu fulgi cu tot, și m-aș fi îndrăgostit nebunește de el, încât ideea de a-l pierde din nou să mă exaspereze acum. Mi-era deosebit de clar ce fac. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la un înlocuitor pentru doamna Humperts.

Iar sâmbătă nu eram aici. Firește că vorbisem cu Nicole despre asta, că-i spuseseam ce consideram că trebuia să facă.

— Când vin cărătorii, te duci la bunica.

— Vai de mine! Sper că nu.

— Ba da, nu rămâi aici în casă singură.

— Atunci mă duc la Denise.

Denise Kolling era prietena ei încă de la grădiniță.

Erau colege de clasă. Visau împreună la un cal, la haine noi pentru păpuși Barbie noi și la sărituri de la trambulina de trei metri din piscină. Denise Kolling avea doi frați mai mici, motiv pentru care mama lor nu mergea la serviciu.

Doamna Kolling se pricepea cu certitudine la bolile de copii. Ar chema sigur un medic dacă ceva n-ar fi în regulă cu Nicole. Era o soluție pentru sâmbătă, dar ar fi trebuit să insist să se ducă la maică-mea. Ar fi trebuit să fiu fermă. Maică-mii i-aș fi putut explica într-o propoziție ce ne aștepta. Ar fi, aș fi...! N-am putut niciodată să fiu fermă.

Înainte să mă culc, m-am mai uitat încă o dată la ea.

Totul era în ordine, dormea. Și deși își trăsesese ca de obicei pătura până la gât, fruntea ei nu era prea caldă.

Și apoi sâmbătă — o singură groază. Când am fost gata să ies din casă, Nicole stătea încă în pat.

— Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

Era atât de leneșă, se tot întindea pe sub pătură, apoi miji ochii către ușă:

— Ba da.

— Atunci, de ce nu te-ai sculat încă?

— Azi e sâmbătă, maaamă, pot să dorm cât vreau.

Tonul ăsta didactic, cam așa, ca Hedwig pe vremuri.

— Dar să nu uiți să te duci la opt la Denise.

Își întoarse privirea și introduse un dram de condescendență și indulgență în glas. Mai întâi un maaamă întins, ca și cum ar vorbi cu un copil greu de cap.

— Doar știi că trebuie să rămân aici până pleacă doamna Humperts. Ea-mi dă cheile. Și după ce mi le dă plec la Denise, plec imediat.

Visasem în noaptea care tocmai trecuse că Franz o ducea pe brațe la mașină, că o lua cu el în ultima lui călătorie. Țipasem în vis, țipasem atât de tare încât mă trezisem, iar când am adormit din nou, am continuat visul.

Ca un film video pe care l-ai întrerupt puțin ca să te duci la toaletă. Franz mergea cu ea într-o grădină. Grădina era foarte sălbatică, plină de buruieni. Totul părea cât se poate de pașnic și Franz a ținut-o tot timpul în brațe.

Dar visul nu mă liniștise, dimpotrivă. Eram convinsă că nu făcusem decât să mă trezesc prea devreme. Dacă nu m-aș fi trezit înainte de timp, atunci aș mai fi văzut că undeva printre buruieni se afla o cadă. Că Franz o puneă înăuntru, că el se așeza pe margine, că o întreba dacă avea voie s-o spele pe spate, poate puțin și acolo jos. „Numai puțin, Siggi, că nu pățești nimic. Mi se pare frumos. Nu trebuie să-ți fie rușine de mine. Doar tu ești micuța mea.”

Doamne, cât urasem asta, cât de silă mi-era când lua pe urmă săpunul, când își vâra un deget în mine. Uneori ustura îngrozitor căci mai avea resturi de săpun sub unghii. Și expresia aia de pe fața lui, plină de visare și de ardoare. „Îți place, Siggi? E atât de frumos. Nu-i așa?”

Stând apoi în ușa camerei lui Nicole și văzând-o în pat, am știut exact că Franz murise. Și chiar dacă ar mai fi trăit, nu i-ar fi făcut niciodată nimic, niciodată ei. Doar mă avea pe mine. Dar îl trădasem. Nu-mi ținusem promisiunea, îmi călcasem jurământul, mă cuplasem cu un alt bărbat.

Stând atât cu Nicole de vorbă, eram cât p-aci să pierd autobuzul.

În tren am crezut că mintea mea o s-o ia razna înainte să ajung la Koln. Dar am sosit și încă mai eram în stare să gândesc.

13 Omul se întoarse la mașină și o porni spre locuința lui. Se calmă treptat, furia i se estompă. Se băgă imediat în pat și dormi excelent. A doua zi își cumpără un ziar, deși știa că era prea devreme ca să găsească în el ceva despre copil.

Dar tot așa făcuse și cu trei ani în urmă. Zilnic cumpăraseră câte un ziar, citise relatările, care, îndată după descoperirea copilului, ocupau spații de câte o jumătate de pagină, arătau fața copilului într-o fotografie mare și cereau sprijinul populației. Spațiile respective deveniseră apoi mai mici, până ce dispăruseră în cele din urmă complet. Atunci se simțise în siguranță, acum se simțea la fel, fiind pe deplin convins că nu-l văzuse nimeni împreună cu copilul. Poate cumpăraseră ziarul doar din obișnuință, pentru că era vineri.

Seara se așeză comod în fotoliu, citi în prima parte ce se întâmplă pe mapamond, iar în a doua puțin despre cele petrecute pe plan local, apoi dădu la mica publicitate peste anunț:

„... unei femei singure, mai în vârstă.”

În ultimele săptămâni nici nu se mai gândise să caute o locuință drăguță, într-o zonă liniștită. Fusesse mult prea ocupat cu fetița, dar acum, când ea nu mai era...

O femeie singură, mai în vârstă.

Cine căuta așa ceva ținea la liniștea lui, nu voia zarvă în casă, nici murdărie. Locuința părea să fie exact ce-i trebuie. Nu era trecută nici o sumă, iar el nu câștiga grozav. Dar asta era grija lui cea mai mică.

Jumătate din noapte s-a tot gândit dacă era momentul potrivit să-și ia o nouă locuință. Putea da unuia sau altuia de gândit dacă dispărea un copil și îndată după aceea un bărbat își schimba locuința.

Careva își putea aminti că văzuse copilul deseori în fața vitrinei de jos, caz în care poliția urma obligatoriu să interogheze locatarii.

Nu era decis cum să procedeze, dar apoi și-a spus că pentru el nu existau un moment favorabil și unul nefavorabil. Putea să existe doar o îmbunătățire a condițiilor de viață. Și asta-l interesa acum.

Nu erau trecute nici o adresă în anunț, nici un nume, doar un număr de telefon pe care și l-a notat pe marginea ziarului. Era inutil să sune acolo. Femeie singură, mai în vârstă. Trebuia să se deplaseze personal dacă voia să obțină ceva.

A doua zi se duse la un telefon public și căută numărul în cartea de telefon. Dură mult până-l găsi, dar erau notate și numele și adresa, așa cum se așteptase.

Le însemnă pe amândouă și-și băgă bilețelul în buzunar. După ora opt seara. N-avea deci nici un sens să se ducă acum. Probabil că nu era nimeni acasă, iar seara va fi balamuc. Va tot suna telefonul, un apel după

altul, și-o putea imagina foarte bine. Își putea închipui și cât de nervoși aveau să fie proprietarii după un timp.

Dar a doua zi era duminică. Oricine s-ar fi interesat de locuință era garantat amânat pe luni. Iar el, el ar fi fost deja acolo. Exista un mic risc: apariția lui, în carne și oase, într-o duminică după-masă, putea declanșa reacții neplăcute. Trebuia să-și asume acest risc.

Zâmbi gândindu-se că-și asumase deja tot felul de alte riscuri. Copilul, de exemplu, fusese unul dintre ele, unul mare, inapreciabil de mare. Dar el apreciasse, cumpănise și plănuse totul cu grijă, nu făcuse nici un pas nechibzuit. Cine nu riscă nimic nu câștigă nimic, se mai gândi. Apoi își conduse mașina într-un loc retras și curăță interiorul mai temeinic ca altă dată.

Îi căzu astfel în mâini chiloțelul; se afla sub unul dintre scaunele din față, iar el nici nu-și amintea să-l fi luat cu el. L-a făcut să tragă o spaimă bună. Își pierduse controlul — gândul ăsta îl înfiora!

Nu-și pierduse încă niciodată controlul, de asta era sigur. Încercă să rememoreze detaliile. Îi apăruă și câteva imagini. Drumul spre grădină, chioșcul, el cu copilul de mână. „Unde sunt aici iepurași?”. Apoi starea de beție. După care impresiile se estompau, dispărând complet către final. Ciudat, aici exista un gol.

N-avusese încă niciodată un gol în memorie. Nici nu-și putea permite așa ceva. Însă, oricât se forța, se vedea doar la sfârșit, când se întorcea la mașină. Cu mâinile goale. Poate că vârase chiloțelul automat într-un buzunar, așa cum bagi o cârpă făcută cocoloș, iar mai târziu îl pusese sub scaunul din față.

Dar poate că se afla acolo încă demult, de la ultima sau penultima călătorie. Uneori își luase câte un lucru pentru el, păstrându-l mai mult timp, o amintire. Nu era foarte sigur.

Ar fi fost mai bine să îngroape acum și imediat și aici, la margine de câmp, cârpa aceea ce l-ar fi putut trăda. Nu se putea hotărî s-o facă. Se va ivi și mai târziu o ocazie de a scăpa în mod discret de obiect. Dar nu 14 Nici nu-mi pusesem bine halatul pe mine, când șeful de secție intră în vestiar. Eram ultima care se mai afla în fața dulapului ei. M-am și gândit c-o să mă muștruluiască pentru asta. Dar chipul lui avea o expresie mult prea gravă. Își mai puse și mâna pe brațul meu, ca și cum ar fi trebuit să-mi comunice în taină ceva ce nu privea pe nimeni altul.

Apoi îmi spuse că fata lui Hedwig dispăruse, încă de joi seara, că probabil o ștersese de-acasă. Citise asta la micul dejun, în ziarul de dimineață; un comunicat al poliției și o fotografie a lui Nadine Otten.

— Să sperăm, spuse șeful de secție, că fetița a fugit numai. Poate că voia la bunică, doar crescuse acolo.

Idiotul! Ca și cum poliția n-ar fi întrebat mai întâi la socrii lui Hedwig. În acest caz n-ar fi trebuit să caute mult timp copilul.

Era o senzație de parcă aș fi dansat pe o sfoară foarte subțire. Pe sfoară erau, într-o parte, Nicole, în cealaltă, fata lui Hedwig. Fugită, dar neajunsă încă la destinație, asta era o posibilitate. Însă dacă de data aceasta era vorba de ea, omul în maro cu ciocănelul lui își căutase victima foarte departe.

De-abia o cunoșteam pe Nadine Otten, o văzusem în ultimii ani numai de două-trei ori, când se aflase cu soacra lui Hedwig în oraș, la cumpărături. Fusesse și soțul lui Hedwig cu ele. Hedwig dispăruse puțin în vestiar mai atunci când își va aminti iarăși exact tot ce se întâmplase.

pentru a-și lua niște bani din dulap, ca să nu-i facă el o scenă în fața clienților și a colegelor. Iar în tot acest timp, soacra lui Hedwig și fetița stătuseră în fața tejghelei cu brânză. Cu o expresie jenată în priviri. De ultima dată trecuse o veșnicie. Voiam să cred, deși gândul îmi făcea rău de tot. La urma urmei știam cât de mult ținea Hedwig la fata ei. Și chiar dacă ocărâse și înjurase de atâtea ori, astea nu erau de fapt decât manifestările ei de grijă.

Numai că nu puteam să cred.

Omul în maro nu-și căuta victimele atât de departe, el lovea doar acolo unde mă durea. Nu puteam decât să aștept. Să aștept și să înnebunesc. Măine, mă tot gândeam, mâine. A treia zi. Un noroc și în nenoroc: o duminică. Nici un pas nu mă voi îndepărta de lângă Nicole, n-o voi slăbi nici o secundă din ochi, din momentul în care se va da dimineața jos din pat, până în clipa în care va fi seara iarăși sub pătură.

Când am ajuns acasă mă durea capul și simțeam împunsături în piept, ca și cum mi-ar fi umblat acolo cineva cu ace înroșite în foc. Nicole se afla împreună cu Denise în fața televizorului. Amândouă erau vioaie și de cel puțin două ore în casă, după cum îmi povesti Nicole imediat. I-o interzisesem, dar ce conta? Se certaseră cu frații lui Denise și voiseră să aibă liniște. Și era tocmai emisiunea asta la televizor... Probabil că doamna Kolling nu le îngăduise s-o vadă.

Mă gândeam neîncetat la Hedwig. De câte ori nu-mi spusese în ultimele săptămâni că nu mai avea aproape nici o influență asupra fiicei ei! Nadine devenise recalcitrantă, dădea răspunsuri arogante sau nu răspundea deloc. O auzeam pe Hedwig zicând: „Dacă n-aș ști sigur că n-a mai văzu t-o pe soacră-mea de luni de zile, m-aș gândi că a montat-o aia împotriva mea.”

De-am reuși să trecem cu bine ziua de duminică, trebuia să procedez altfel cu Nicole. Trebuia să învețe să mă asculte, chiar dacă nu-i convenea. Și cel mai bine era să încep prima lecție chiar de acum.

În două ore urma să treacă Giinther pe la noi. Până atunci m-am pus pe vorbă cu Nicole. Denise a plecat de-ndată ce am început.

— Așa nu mai poate continua, Nicole. Pe viitor o să faci ce-ți spun. Nu vreau să stai singură aici în casă. Dacă nu poți rămâne la Denise, o să te duci la bunica vrei-nu vrei. Acum că doamna Humperts nu mai e aici...

Și tot așa.

M-a lăsat să-i tot dau înainte, aș fi putut vorbi la fel de bine la pereți. De n-ar fi luat aerul acela de superioritate. Să-i fi văzut doar privirea! Nu te mai agita atâta, prostuțo, totul e-n regulă... Nimic nu era în regulă, omul în maro pândeja deja.

Giinther a jucat cu ea o partidă de șah. Iarăși ceva ce eu nu știam. Nicole învățase abia acum câteva săptămâni de la el, mai întâi noțiunile de bază, cum trebuie puse figurile pe tablă și ce mișcări au voie să facă. încă pierdea de fiecare dată, ceea ce însă n-o deranja.

În timp ce stăteau amândoi în fața mesei, în camera de zi, am băgat două pizze în cuptor. Oare când gătisem pentru ultima oară ca lumea, într-o zi de săptămână?

Toate merseseră anapoda, toate.

Cu ce idealuri pășisem cu șaisprezece ani în urmă în fața altarului! Voiam să fiu o soție fidelă și o mamă bună. Soție fidelă fusesem, dar doar fidelă și nimic mai mult. Am știut asta de cum mi-a descheiat Giinther bluza pentru prima oară. Când am crezut c-o să mi se oprească inima. Când mi s-a scurs tot sângele din cap alergând înspre burtă. Când nu-mi mai bân tuia decât un singur cuvânt prin vidul de-acolo de sus.

Da, da, da!

Iar mamă bună... Nu eram o mamă bună. Mamele bune stau acasă și au grijă de copiii lor. Nu îi lasă în seama chiriașelor lor și nici nu se bucură că-și pot declina astfel răspunderea.

Franz, ajută-mă! Tu trebuie să știi cine-i vizat acum.

Doar n-o să îngădui ca omul în maro s-o ia pe Nicole.

Sau o vrei lângă tine? Vrei să mă pedepsești în felul ăsta?

Te pot înțelege.

Un bărbat se află în camera mea de zi. Nu-l cunosc de mult și nu știu multe despre el. Dar de îndată ce Nicole va dispărea în odaia ei, o să-mi doresc să cobor în pivniță și să fac duș. În acest timp, el va desface canapeaua, iar când mă voi întoarce, mă va dezbrăca. Îi place să mă dezbrace, mi-a spus. De aceea mă îmbrac complet după ce termin dușul.

Nu mai e ca pe vremuri, Franz. Îmi place ce-mi face.

Îmi place tot ce face. Cum mă sărută. N-am senzația atunci că vrea să mă sufoce cu limba lui. Cum mă privește, încă nu mi-a spus că-l deranjează ceva la mine, nici un firicel de păr și cu siguranță nu sânii mei. Știu, Franz, știu, nici tu n-ai spus-o niciodată, dar m-ai lăsat s-o simt atât de clar.

Îmi place când mă dezbracă. O face încet de tot. Îmi place când mă ia în brațe. Ca un curent electric îmi trece atunci prin tot corpul. Iar când face apoi dragoste cu mine, încetez să mai gândesc. Nu mă iubește cu adevărat, Franz, și nici n-o să m-ajute. Vine dintr-un singur motiv. Sexul. La asta e bun, de fiecare dată puțin altfel, o dată delicat și o dată sălbatic, o dată puternic și rapid și o dată îndelung, pe parcursul unei jumătăți de noapte. Și astăzi deloc. Astăzi voi sta doar lângă un telefon. Toate au mers anapoda, Franz. Îmi pare atât de rău.

Nicole și cu mine ne-am împărțit una dintre pizze.

Giinther a primit-o pe a doua. Mi-a lăsat bani pentru ea.

I-am găsit abia în dimineața următoare. După masă a terminat de jucat partida cu Nicole. Apoi s-au rostogolit pe canapea. În timp ce strângeam prin bucătărie, o auzeam pe Nicole cum chițăia și chiuia, iar râsul ei era întretăiat de vocea lui. Era numai bărbatul cu care mă culcam, dar era cu siguranță un tată bun.

La opt, s-a așezat în fața televizorului, ca să se uite la știri. Timp în care mi-am luat un scaun și m-am dus sus, iar Nicole s-a spălat în pivniță pe dinți. Ar fi trebuit să facă și duș, însă a venit sus la mine.

— Doamna Humperts a zis că azi pot să fac baie. Azi, toată casa e a noastră, așa mi-a spus. Mi-a lăsat aici spumantul ei de baie special pentru asta.

După știri a urcat și Giinther. Și-a adus și el un scaun. Până atunci nu sunase încă nimeni. Îmi doream să nici nu sune cineva. Îmi doream să tot stau așa pe un scaun, în timp ce copilul meu se bălăcește exuberant

într-o cadă cu margini și un bărbat șade vizavi de mine, fumând o țigară, privindu-mă și pierzându-și deja răbdarea.

Primul apel a venit imediat ce-a trecut de opt și jumătate. După voce — un tip, foarte tânăr. S-a interesat mai întâi de preț și a încercat imediat să se tocmească. Nu-și terminase încă studiile. Voia să se mute cu prietena lui care era șomeră.

Giinther asista cum mă bâlbâiam. Femeie singură, mai în vârstă! Oare nu fusese destul de clar? Îmi trebuia o așa-zisă chirieșă solvabilă. Aveam nevoie de banii ăștia, dacă nu voiam să cerșesc curând eu însămi o locuință. Giinther știa asta. Dar a privit calm cum am primit și cel de-al doilea apel. O femeie acum, după voce poate de vârsta mea, după dialect sigur nu din împrejurimi. Mi-a spus o poveste foarte impresionantă, cum locuia cu soțul și cei trei băieți într-un cămin de tranzit.

Oricâte argumente i-am adus — zadarnic. Și chiar dacă locuința nu se compunea decât dintr-o cameră, o voia neapărat, pentru soț și cei trei băieți. Chiria nu reprezenta o problemă, bărbatul ei va lucra și ea la fel.

Doamne, Franz! Eu lipsesc toată ziua de-acasă. Trei băieți nesupravegheați — ce prăpăd vor face ăștia în grădină sau în casa scărilor? Nu-i puteam spune nu, la fel cum nu putusem s-o spun nici tânărului. Am stabilit să vină ambele persoane duminică dimineața. După care n-a mai telefonat nimeni. Am mai stat până la ora zece în încăperea goală. Nicole era demult jos. Am făcut curățenie în baie, frecând și cada. Apoi, Giinther a spus:

— Hai să ne luăm liber, Sigrid. Cine mai sună la ora asta e nesimțit. Voiam să fac duș.

— Nu-mi strica acum planurile, îmi spuse. Stau de atâta timp simțindu-mi pantalonii cum devin prea strâmți, iar tu vrei în pivniță. Dacă mai trebuie să aștept încă cinci minute, s-ar putea să-mi piară cheful.

Nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să cerșească ceva. Era întotdeauna atât de direct. Iar mie mi se muiau picioarele, mă trecea un fior plăcut prin șira spinării când vorbea așa. Și când, vorbind, mă privea tot așa de direct. Nici nu și-a mai pierdut vremea desfăcând canapeaua, ci m-a întins pe covor, apoi a luat doar una din pernuțele de pe canapea și mi-a plasat-o sub cap.

N-am făcut decât să închid ochii, fără să mă mai gândesc la ceva, nici la Franz, nici la faptul că exact în acest moment cu șase ani în urmă venise poliția, nici la Nicole și nici că mâine era cea de-a treia zi și că va urma un accident.

Mi-ar fi plăcut atât de mult ca Gunther să rămână la mine. Dar nu voiam să i-o cer eu. Iar el se îmbracă, se așeză pe canapea, mai fumă o țigară.

— Vino-ncoace, îmi spuse și bătu cu palma locul de lângă el. După ce m-am așezat alături, a continuat: Azi pari să fii cu gândul undeva în lună. Poate o să cobori mâine cu el pe pământ și o să ai grijă la ce te angajezi. Nu vreau să te influențez. Dar uită-te mâine bine la oameni și nu lua vreo hotărâre pripită. Mai bine renunți la chiria pe o lună decât să-ți bagi în casă pe cine nu trebuie. Căci nu mai scapi de ei dacă vezi că nu erau ce voiai tu.

Nu eram cu gândul în lună. Și ar fi fost cu siguranță mai simplu dacă și-ar fi pus brațul pe după mine. Dar mergea și așa, dacă făceam un ocol care să treacă peste fata lui Hedwig. Gunther știa deja ce pățise, citise comunicatul poliției. Clar, doar era sarcina lui să parcurgă astfel de comunicate, să detecteze micile greșeli de tipar și să le corecteze. Înțelegea că-mi făceam griji în legătură cu Nicole. Griji cu totul normale, firești, dar traumatizante.

— Crezi în vise? am pus întrebarea, încercând s-o fac să pară rostită la întâmplare.

El dădu din umeri. L-am văzut zâmbind, foarte scurt doar, dar o făcuse.

— Depinde de vise.

Atunci i-am înșirat: tata, bunicul, toți bătrânii aceia și fata din școala mea. Și Franz, la urmă Franz. Și acum, iarăși.

Gunther mă ascultă, tot așa ca și Franz atunci care nu făcuse decât să mă asculte. Îmi spuse că nu vedea de ce n-ar fi putut să existe așa ceva. Constată numai:

— Și asta te înnebunește de tot, zise și-și încreți fruntea, îngrijorat.

Aveam impresia că era foarte furios. Nu s-a referit deloc la toți morții ăștia. Iar faptul că visasem acum din nou ceasul avea după el o singură cauză: că doamna Humperts se mutase. Și că o considerasem o înlocuitoare a mea, a calității mele de mamă.

Deveni deodată cât se poate de serios.

— Te-oi fi întrebat la început ce-i cu mine. De ce arăt întâi atâta interes după care bat în retragere. Asta a fost motivul. Tu cauți numai un înlocuitor, Sigrid, un oarecare înlocuitor, care să ia asupra lui munca, gândirea și deciziile, eliberându-te de ele. Așa nu merge, nu la mine.

Trebuie să mă lămuresc singur. Fiecare trebuie s-o facă singur. Nu-i ușor, dar se poate învăța.

După plecarea lui, am stat mult timp trează. Se făcuse aproape două, era deja ziua a treia. În orice clipă se putea întâmpla ceva, de exemplu un scurtcircuit și apoi un foc. Doar se auzeau atât de des asemenea lucruri. Sau că o găleată de gunoi a luat foc, pentru că cineva aruncase înăuntru un muc de țigară încă aprins. M-am mai sculat o dată și am controlat găleata de gunoi. Totul era în regulă. După ora trei oi fi adormit și la nouă a sunat deșteptătorul.

Mă simțeam dărâmată și totuși calmă într-o oarecare măsură. Îmi puteam aminti clar că visasem din nou.

Ceva liniștitor, drăgălaș. Nu o cadă într-o grădină complet sălbătică, ci numai iepurași care țopăiau liber și erau foarte blânzi. Niște ghemulețe de lână în iarbă. Voisem să prind unul, pentru a-l lua în brațe, a-mi înfunda obrazul în blănița moale.

Eram încă micuță în vis și nici nu voiam să fiu vreodată altfel. Mi-era bine, eram iubită și îngrijită. În fiecare zi după școală mă duceam la bunici, pentru că nu mă înțelegeam cu mama. Dar iepurașii nu se lăsau prinși și, când m-am trezit, a persistat senzația de dezamăgire și de dor.

La micul dejun am vorbit cu Nicole despre asta. Un cal n-o să-i pot cumpăra niciodată, dar eventual un alt animal, unul mic, și anume un iepuraș. Nicole nu voia nici iepuraș, nici hamster. Ea voia un cal, iar dacă nu, atunci cel puțin ore de călărie — sau absolut nimic.

Gunther veni la nouă și jumătate. Nu ne ridicaserăm încă de la micul dejun. A băut o cafea cu noi. Nu s-a supărat când i-am întins bancnota peste masă. O găsisem puțin înainte lângă râșniță. A băgat-o în buzunar dând doar din umeri, după care a zâmbit.

— M-am gândit, mi-a spus, că-ți pot fi puțin de folos.

Nu-ți iau de pe cap răspunderea, ci doar prințesa pentru două ore.

Voia să se ducă cu Nicole la piscină. Ea a fost încântată, pentru că se putea lua cu el la întrecere înotând sau scufundându-se, așa că alergă pe loc în camera ei și se întoarse după numai două minute cu costumul de baie pe ea. N-am fost deloc de acord.

Nicole își luă prosopul din pivniță, unde stătea întins la uscat de vineri, și își puse blugii și puloverul peste bikini. Iar Gunther continua să zâmbească, dar nu mai era un zâmbet vesel.

— Acum nu intra în panică. Nicole înoată ca un pește. N-o să se înece. Sigur nu, dacă sunt eu pe lângă ea.

Așa că te rog, Sigrid. Sau ai visat iar ceva?

— Numai iepurași, i-am răspuns.

Am răs amândoi. A treia zi, și eu puteam să râd — singură nu înțelegeam. Au stat la piscină până aproape de ora prânzului. În acest timp, eu am arătat de două ori locuința golită de mobilă.

Tânărul a fost cam indignat, ne vrând să mă creadă că locuința era deja dată. Femeia cu un soț și trei băieți s-a văicărit despre lipsa de inimă a germanilor occidentali, care avuseseră dintotdeauna de toate în afară de înțelegere pentru sărmanii frați și sărmanele surori din Est.

Am rămas fermă, deși îmi părea rău de ea.

Îndată după prânz a sunat o femeie mai în vârstă.

Avea o voce tare simpatcă, dar a întrebat imediat dacă locuința se afla la parter. Avea greutate la mers. Iarăși nimic. Giinther fu de părere că spre seară sau în cursul zilei următoare s-ar mai putea anunța și alți interesați. Îmi puteam pune speranțe pentru seară. A doua zi dimineața însă, telefonul urma să fie deconectat. Așa convenisem cu doamna Humperts.

— Atunci va trebui să mai dai o dată anunțul, spuse Giinther. Să indică adresa în locul unui număr de telefon.

Nu-i asta o problemă.

M-am gândit la banii care m-ar costa un al doilea anunț. Dar n-a mai fost nevoie să-l dau.

15 Duminică la prânz, omul își puse cel mai bun costum și o porni. În timpul drumului, se simți cuprins de un ușor val de entuziasm. Își amintea încă foarte bine cum, cu trei ani în urmă, totul se schimbase în bine la scurt timp după ce se terminase treaba cu copilul.

Poate că, într-adevăr, destinul se arăta îngăduitor de îndată ce-i dovedeai propria-ți forță. Iar puternic se simțea, de joi încoace se simțea din nou puternic de tot, poate chiar mai tânăr.

Era deodată foarte sigur de el, încrezându-se complet în efectul pe care-l producea asupra altora, în forța sa de convingere, în amabilitatea sa față de ceilalți, chiar și atunci când aceștia i se păreau respingători. Și-a fixat în minte ce voia să spună. Porni de la faptul că cei care voiau să închirieze erau mai în vârstă, un cuplu probabil, cu copiii pe la casele lor. Însă se dovedi a fi cu totul altfel.

Îl deschise o femeie tânără. Numele nu corespundea cu cel din cartea de telefon. Dar când intră mai târziu în locuința goală și văzu aparatul de telefon acolo, pe jos, pricepu.

Tânăra nu era singură, poate că ăsta fu norocul lui.

Cu greu l-ar fi lăsat ea în casă; intui asta din prima clipă. Femeia mai în vârstă era în schimb mai accesibilă, de o insistență binevoitoare, în plus naivă, proastă și de bună-credință.

El se pricepea la oameni, reușea de obicei să-i claseze după câteva secunde într-o anumită categorie și știa apoi exact cum trebuia să se poarte cu ei. Profesia lui inițială îl învățase asta de-a lungul multor ani. Două femei, total diferite în felul lor de-a fi. Mamă și fată — le căută trăsături comune, dar nu găsi nici una.

Două femei și un copil. încă atât de mic, de înduioșător, de dulce. Omul stătea vizavi de femei, așa că nu-și putea lua ochii de la ele. Porni de la ideea că acel copilăș făcea parte din casă și-și imagină că aici ar putea deveni pentru el ceva asemănător cu ceea ce fusese pe vremuri cu fiica lui.

De-abia își ținea în frâu surescitarea provocată de atâta bucurie. Când află că se înșelase, dezamăgirea îl copleși în așa măsură, încât minute întregi n-a înțeles ce-i vorbea femeia mai în vârstă.

Apoi se concentra din nou, gândindu-se că bătrâna venea probabil mai des în vizită, aducând poate de fiecare dată copilul cu ea. Că s-ar fi putut ivi o ocazie de a se juca puțin cu cea mică. Dacă ar fi reușit s-o aibă pe bătrână de partea lui. Dar de asta era ca și sigur.

Cu cea tânără era mai greu. De-abia vorbea, nedându-i astfel nici ocazia să-și formeze o părere. Era ceva în ochii ei care nu-i plăcea deloc. Pe când stătea încă în ușa de la intrare, îl izbise privirea ei. O privire amplă, care încerca să se concentreze asupra unui lucru ce se afla dincolo de înțelegere.

Pentru o clipă avu senzația că ea putea să se uite adânc în el și să dea acolo peste lucruri pe care nu trebuia să le afle nimeni. Dar apoi, privirea ei se pierdu pe undeva îndărătul lui. Iar el aproape că respirase ușurat.

Acum se dojenea că fusese un idiot. De vină erau doar nervozitatea, tensiunea ultimelor zile. Trebuia să-și adune gândurile și nu-și putea permite să facă la fel ca tânăra. De mai multe ori surprinse cu coada ochiului cum mâinile ei se agitau în poale. Degetele-i erau în continuă mișcare. Femeia stătea ca un animal înfricoșat, gata să sară. Nu putea s-o categorisească și încercă mai întâi s-o ignore. Bătrâna era mai importantă. De ea depindea, realiză el după primele minute.

Și își spuse povestea, o spuse exact așa cum voia s-o audă bătrâna. în mare, se asemana cu versiunea pe care le-o oferise ani la rând vecinilor. Avea doar mici modificări. De ce o schimbase de fapt nu știa precis, îi plăcuse pur și simplu să procedeze așa.

Nu o fiică de astă dată, ci un fiu cu familie. Poate că impresiona mai mult să ai un fiu realizat. În versiunea oferită, acest fiu putea servi într-o bună zi drept pretext ca să aibă fetița câteva ore numai pentru el.

O mângâie din ochi. Și nici una dintre femei nu se opuse când o luă în poale. Cea bătrână zâmbi flatată.

Cunoștea exact tipul ăsta de om. Uneori era suficient să fii politicos față de asemenea femei. Din când în când câte un compliment, doar reținut și niciodată insistent, căci atunci deveneau oarbe. Oarbe și surde și jenate.

16 Mama venise la mine cu micuța Mara spre ora trei.

De câteva luni își făcuse o regulă din aceste vizite, o dată la două duminici. În rest, se tot învârtea pe la Anke, dar, uneori, Anke și Norbert voiau să rămână și singuri. Probabil că-i explicaseră acest lucru odată. Iar maică-mea încerca să pareze.

O dată la două duminici, imediat după ce se trezea Mara din somnul ei de după-masă, mama o lua cu ea ca s-o mai elibereze puțin pe sârmana Anke, atât de suprasolicitată, și totodată să mai deretice și pe la imposibilele alea două.

O, Doamne, acum devin sarcastică, dar așa era. Critica și exemplul viu. Anke-n sus, Anke-n jos. Anke în ultimele luni de sarcină și cu un copil atât de vioi. Mara nu fusese niciodată vioaie, mai curând leneșă, părând de fiecare dată tocmai sculată din somn. Și oare când ridicase mama măcar un deget pentru mine?

În ultimele săptămâni încercasem de mai multe ori să-i câștig bunăvoința de a se ocupa după-amiaza câteva ore de Nicole. Mai mult de câteva ore nu ar fi fost în orice caz nevoie și probabil că nici alea zilnic, căci Nico le ar fi preferat de zeci de ori să meargă la familia Kolling, unde era de altfel și mai binevenită.

Dar de fiecare dată când începeam cu asta, mama schimba rapid subiectul. Și găsea mereu același: Anke și al doilea copil. La Anke, mama era indispensabilă. Că Anke dădea uneori ochii peste cap îi scăpa mamei din vedere în mod intenționat.

În acea după-amiază eram ferm decisă s-o lămuiesc că aveam și eu aceeași nevoie de ajutorul ei. Și mama era însă ferm decisă. Povesti întâi despre o plimbare pe care o făcuse cu Mara. Îi ceru Mamei să înșire tot ce văzuse, după care înșiră singură, căci Mara își vârî doar degetul în gură.

Un ham-ham și două miau-miau, două floricele, două tu-tu și multe ti-ti. Anke făcea o mutră acră de fiecare dată când o auzea pe mama vorbind astfel cu Mara. La mine nu risca mama nimic, aici cel mult rânjea Gunther.

Privirea mamei se plimba de la el la mine și înapoi ca aceea a unui câine de pază. Când Gunther se ridică pentru a-și pune haina, mama își încreți buzele și se întrerupse în mijlocul frazei. Am așteptat să urmeze mârâitul, dar atenția maică-mii fu captată în treacăt de altceva. Nicole intră în cameră. Voia să se ducă la Denise.

— Stai aici, i-am spus.

Nicole era deja în ușa vestibulului, se opri și se strâmbă protestând.

— De ce? Denise mă așteaptă. Am stabilit ieri să mă duc azi la ea.

— Azi nu, i-am spus.

Mama clătină din cap, neînțelegând.

— Da' lasă copilul să se ducă! De ce să stea aici și să se plictisească?

-- Pot?

Nicole nu făcea decât să profite de ocazie, ei nu-i prea puteam reproșa nimic. Îmi mai explică:

— Mă conduce Günther.

Günther trebuia să plece, își începea serviciul la patru. Când își luă rămas-bun, mama îi întinse mâna zâmbind acru. Și de îndată ce ușa se închise în urma lui și a lui Nicole, urmară prima remarcă și o prelegere despre politețe.

— Sigrid, ai remarcat că copilul îl tutuiește? Am rămas paf. Cum de permiți așa ceva? Asta-i prea de tot.

Doar nu-l cunoști de mult.

Mama se opri scurt, trase o dată adânc aer în piept.

— Sper că nu-l lași să stea aici peste noapte?

L-aș fi lăsat eu cu dragă inimă, dar se pare că el nu voia. Am spus doar că nu, și mama se liniști din nou. Se interesă în treacăt dacă avusesem succes cu anunțul. Tot în treacăt află că urma să dau probabil un al doilea.

— Ar trebui să-ți pui iar telefon. Așa nu se mai poate. De fiecare dată când sun la tine la ușa trebuie să sper că ești acasă. N-am cum să te anunț că vreau să vin.

O dată până acum, o singură dată, Günther, Nicole și cu mine ne duseserăm într-o duminică după-amiază la cofetărie. Fusesse prima sau a treia duminică din lună.

N-avuseserăm cum să bănuim că mama făcea și excepții. Fusesse jignită de moarte și tot se mai enerva când își amintea.

Iar eu n-am putut face altceva decât să-i mai torn niște cafea. Tortă adusesese ea, două bucățele. Lui Nicole nu-i prea plăcea. Iar în ceea ce-l privea pe Günther:

— Mi-am imaginat că oricum cunoștința ta se va ridica să plece când intru eu.

M-am gândit să-i povestesc de ceas, ca să tacă odată.

Să fac eventual câteva speculații: oare pe cine-l viza de astă dată omul în maro? Pe cineva din familie, asta era clar. Anke? Dar n-am apucat să deschid gura.

De când părăsise Nicole casa, eram încordată. Doar intenționasem să n-o slăbesc din ochi. Însă îmi scăpase printre degete. Nu mai aveam nici un fel de control asupra ei, așa cum nici Hedwig nu mai avusese control asupra fiicei ei. Și acum Hedwig putea doar să stea și să aștepte, să spere, să se roage și să-și propună să procedeze total diferit pe viitor, după ce fata va fi iar cu ea.

M-am simțit în primul moment atât de ușurată când a sunat la ușă la patru și jumătate. M-am gândit mai întâi că se întorsese Nicole; poate familia Kolling nu fusese acasă. Dar Nicole avea cheia ei. Și când am deschis ușa, afară se afla un bărbat.

În prima clipă m-a deranjat totul la el. Aș fi preferat să închid imediat ușa la loc. Poate din cauza dezamăgirii, a fricii pentru Nicole. Sau a politeții lui. Era foarte politicos, un fel de cavalier de școală veche. Poate și din cauza costumului său. Purta costum maro și pălărie maro. Pălăria și-o scoase și se înclină ușor.

— Aș putea presupune oare că vorbesc cu stăpâna casei?

M-am gândit, Doamne, de ce vorbește ăsta atât de prețios?

Zâmbi, dar își și încreți fruntea când am încuviințat din cap. Se mai înclină o dată, se prezentă. Își învârti pălăria în fața burții în timp ce-și rosti numele.

— Josef Genardy.

— Pelzer, am spus automat.

Se miră, aruncă o privire rapidă asupra numelor din dreptul soneriilor. Avea între 55 și 60 de ani, era de înălțime mijlocie și slab. Părea îngrijit, deși costumul nu mai era nou. Îl purta cu o cămașă albă și o cravată cu model discret.

Și butoni!

Când văzusem oare pentru ultima dată butoni la o cămașă? La nunta noastră purtase Franz, după care nu-i mai pusese niciodată. N-am putut decât să-l tot fixez pe domnul Genardy cu privirea, până ce-și lăsă ochii în jos.

Nu mă putea privi drept în față.

Bunica spunea pe vremuri: „Când un om nu te poate privi drept în ochi, Sigrid, atunci are ceva de ascuns.”

Bunica și maximele ei, bunica și ceasul.

Stăteam tot în ușă, eu în casă și domnul Genardy pe cea de-a doua treaptă. Mi-a explicat că venise în legătură cu locuința. Dar cum aflase unde să vină? Nu indicasem nici o adresă în anunț. N-am vrut să-l las să intre, ci să mă debarasez de el cu aceleași cuvinte ca și de cei de azi-dimineață. Dar până să apuc, strigă mama din camera de zi:

— Sigrid, ce stai atât? Cine-i acolo?

După care apăru în antreu, mă văzu stând în ușă și pe domnul Genardy în fața mea. Se și înființa lângă mine, dându-mă chiar puțin în lături. Era toată numai zâmbete. Asta părea la fel de fals ca și politețea lui.

El strânse din ochi și întrebă:

— Doamna Humperts?

Mama clătină atât de puternic din cap că nu, de parcă ar fi fost indignată.

— Roberts, se prezentă. Käthe Roberts, sunt numai mama doamnei Pelzer.

Numai mama, m-am gândit și-mi venea să urlu. Se prăvăli ca o cascadă asupra lui. Înainte ca eu să mai pot rosti vreo vorbă, îi și explicase că e aici doar într-o vizită scurtă. Și înainte ca eu să mai pot face ceva, îl și poftise în casă.

Mama îl conduse pe domnul Genardy în camera de zi. Mara stătea acolo în fața mesei și se moșmondea cu resturile din bucățița de tort a maică-mii. Mama o luă în brațe, o duse în bucătărie, pentru a o spăla pe mâini. În acest timp vorbea continuu.

— Luați loc, domnule Genardy. Am înțeles bine, ați venit în legătură cu locuința? Ei bine, asta da noroc.

Locuința e încă liberă. Tocmai discutam cu fiica mea că va trebui să dea probabil un al doilea anunț. Ce fel de persoane s-au prezentat până acum... Imposibile, vă spun eu. Te întrebă oare ce și-or fi imaginând oamenii ăștia.

Între timp apăruse din nou în ușă așa că am putut vedea cum dă din cap. Continuă imediat:

— Mai trebuie să știți că fiica mea e văduvă, ca și mine. Lipsește toată ziua de acasă. De aceea ne interesează în primul rând un chiriaș liniștit și de încredere.

Eroare! O chirieșă liniștită, mai în vârstă și de încredere. Nu voiam un bărbat în casă. Și spusese ne. Se comporta ca și cum toate astea i-ar fi aparținut ei.

La început, domnul Genardy n-a făcut decât s-o asculte. Și când mama zâmbea, zâmbea și el, asta m-a frapat. Păi da, erau cam de-o vârstă. Mama avea cincizeci și opt, părea însă puțin mai tânără. Punea mare preț pe înfățișarea ei și unul și mai mare pe impresia pe care o făcea bărbaților. Femininitate, așa numea ea asta. O femeie trebuie să fie feminină.

Și ce-i cu asta? Nici eu nu eram masculină.

Ședea pe canapea, ținând-o pe Mara în poale. Și, pentru prima dată, făcu ceva pentru mine. Se interesă de condițiile în care trăia domnul Genardy. Probabil că n-aș fi putut proceda așa, în orice caz nu cu atâta iscusință și suveranitate ca mama.

Fiecare informație dată de domnul Genardy ar fi putut pricinui mare bucurie oricărui proprietar. Trăia singur, soția lui murise de doi ani. De o boală grea, după o luptă interminabilă cu moartea și în urma căreia el însuși nu se refăcuse încă total.

Vorbea poticnindu-se, ca și cum i-ar veni greu să abordeze acest subiect. Mama nu-l slăbi din ochi în tot acest timp. Și nici el pe ea.

Ceva la el îmi amintea mereu de Franz, poate butonii sau felul cum vorbea. Ca și cum ar trebui mai întâi să-și caute cuvintele. Numai că la el suna prețios și calculat, în timp ce la Franz îți sugera doar lipsă de siguranță.

Când vorbea cu mama mea, Franz fusese întotdeauna foarte inhibat, nițel fâstâcit și în același timp dornic să-i fie pe plac.

La un moment dat m-a frapat că privirea domnului Genardy tot aluneca spre Mara. Zâmbea atunci căzut în extaz. Și el avea doi nepoți. Un băiețel de cinci, o fetiță de trei ani. Locuia acum în casa fiului său, care fusese inițial a lui. Nora era gravidă pentru a treia oară, așa că va fi curând nevoie de un spațiu mai mare. Pentru el va fi și prea zgomotos să locuiască sub același acoperiș cu trei copii mici.

Zâmbi din nou, constatând că Mara era un copil liniștit.

— Ești o micuță tare dulce și drăgălașă, îi spuse.

M-a străbătut un fior rece când l-am auzit zicând „o micuță”. Ca și cum deodată s-ar fi aflat Franz în spatele meu, într-una din serile de sâmbătă. „Să mă duc sus și să dau drumul la apă în cadă, Siggi?”

Mara se intimidă de atâta laudă, își băgă degetul în gură și-și ascunse fața în bluza mamei. Mama îi dădu drumul pe jos și îi ceru să-i întindă o

mănuță acestui domn atât de drăguț. Marei tot îi era rușine. Cu degetul mare de la o mână în gură, cu cealaltă mână întinsă, păși greoi spre domnul Genardy. Acesta îi strânse mâna și o luă în brațe.

— Un copil dulce, spuse din nou și îi mângâie ușor piciorușele durduluii.

Mama zâmbi flatată, ca și cum complimentul i-ar fi fost adresat ei. Apoi reveni la punctele esențiale. Meserie și venit.

Eu nu făceam decât să stau și să asist, nereușind să-mi pun ordine în gânduri. Știam că ar fi trebuit să mă concentrez asupra discuției, să-mi formulez deja în minte cum să-I concediez pe domnul Genardy. Îmi pare rău, dar...

Locuința de sus se putea încuia de restul casei, a mea nu. Frații lui Franz nu zidiseră atunci decât ușa dintre bucătărie și vestibul. În camera de zi și în cea a lui Nicole se putea intra direct din vestibul. Oricine ar fi locuit deasupra mea ar fi trebuit să treacă prin vestibul pentru a ajunge la scări.

Atunci nu avusesem bani pentru transformări suplimentare și nu-i aveam nici acum. Până acum nu contase dacă se întâmpla vreodată să merg noaptea la toaletă și să trec prin vestibul doar în capot. Sau dacă mă duceam jos în pivniță ca să fac duș. Nu încuiam niciodată ușile, nici Nicole nici eu, când ne duceam la culcare.

Domnul Genardy o mângâia pe Mara pe obraz și dădea bucurosi informații mai departe. Era funcționar la poștă, lucrând într-un oarecare oficiu poștal din Koln.

Mama își dădu cu părerea ulterior că trebuia să fie cel puțin la Direcția Generală a Poștelor, la astfel de maniere și la un limbaj atât de elevat.

N-avea la el adeverință de salariu. Dar nu se aventurase până aici decât spre a-și face o idee asupra locuinței, fără a se angaja la ceva. Nu-i venea atât de ușor să se gândească la mutat. La urma urmei, casa era plină de amintiri legate de soția sa. Pe de altă parte, își zicea că pentru el crearea unei anumite distanțe putea prezenta un avantaj. Așa că acum lua drept pretext viitoarea naștere a celui de-al treilea nepot. Ceea ce căuta erau mai ales o casă îngrijită și o zonă liniștită. Ce văzuse până acum din împrejurimi părea să-i placă.

— Păi atunci, haidem până sus, propuse mama, ca să puteți să vă uitați în liniște la locuință.

Acum se afla în picioare, în mijlocul dormitorului nostru. Iarăși îmi veni în minte Franz, și tot sâmbătă seara, și tot numai acel Franz de care îmi fusese silă de atâtea ori.

Odată, după ce îi spălasem ciorapii, s-a întâmplat să-i rânduiesc apoi în sertarul comodei lui, fără intenția de a scotoci, de a căuta ceva. Fuseseră multe perechi de ciorapi la spălat, așa că sertarul era aproape gol, altfel poate că nici n-aș fi văzut nimic.

Era un caiet subțire, vechi și jerpelit. Hârtia inițial lucioasă își pierduse luciul de-a lungul anilor, de pe unele poze se dusesse chiar puțin din culoare. Să fi fost vreo douăzeci de poze în total, pe fiecare pagină câte una.

Dacă ar fi fost femei goale, fie chiar și cupluri care făceau amor, poate că m-ar fi șocat în prima clipă, căci nu mi-ar fi trecut niciodată de la mine putere prin minte că Franz se uita la astfel de caiete. Dar probabil că nu mi-aș fi făcut atâtea gânduri. Mi-aș fi putut spune că e normal.

E bărbat, a fost mult timp singur. Iar bărbății se uită adesea la asemenea caiete când sunt singuri sau când ceva nu-i în regulă în căsnicie.

Dar nu erau nici cupluri, nici femei goale. Erau copii de vârste diferite. Îmi amintesc mai cu seamă de una dintre fotografiile: o fată de vreo opt-nouă ani, pe un scaun, într-o poziție pe care cu siguranță n-o adoptase de bunăvoie. Expresia feței copilului n-am putut-o uita niciodată. Copilul zâmbea; putea la fel de bine să și plângă, într-atât de crispată îi era mutrișoara.

Mi se părea de-a dreptul dezgustător să pricep. Eram căsătoriți de șase ani, tocmai ne mutaserăm aici. Poate că înțelesesem de mult, de foarte mult, fără să vreau să recunosc acest lucru, nici în fața mea și cu atât mai puțin în fața altora. Franz mă iubea, o, da, se ocupa să-mi fie bine, să nu am de ce-mi face griji. Dar când se culca cu mine, nu la mine se gândea. Și dacă păstra un astfel de caiet într-un sertar unde aș fi putut da oricând de el, treaba era destul de clară. Franz voia să știu.

Când mă acostase în fața cinematografului, aveam șaisprezece ani. Și toți spuneau că sunt prea mică pentru vârsta mea, prea subțirică, puțin rămasă în urmă în dezvoltarea fizică. De-atunci mai crescusem puțin, mă mai împlinisem, pusesem pe mine câteva kilograme, mi se măriseră și sânii. Nu prea mult, dar tocmai bine la silueta mea.

Franz nu se uitase niciodată la ei. Necum să-i fi atins cu degetele sau buzele. Mult timp nu știusem de ce, crezând întotdeauna că nu-i plăceam,

că eram prea proastă, prea lipsită de experiență, frigidă. Caietul era ca o obligație. Nu pentru el, pentru mine.

Domnul Genardy tot aproba din cap, ieși în balcon, verifică dacă ușa se deschide și se închide fără zgomot, dacă nu e înțepenită. N-avea la el nici metru. Măsură lungimea pereților cu pasul, dădu din nou din cap. Probabil că nu va avea probleme cu mobila lui, oricum tre buia să cumpere câte o piesă nouă, căci dincolo era mobilă montată în perete sau făcută la comandă. Ii răsă mamei, îmi aruncă și mie o privire scurtă.

— Doar nu-i pot goli fiului meu jumătate din casă. Și dacă tot trebuie să-mi iau mobilă nouă, mă pot ghida de la început după dimensiunile camerei.

A fost încântat și de celelalte camere. A întrebat dacă locuința are și boxă. Doamna Humperts avusese o boxă în pivniță, chiar lângă spălătorie. I-am spus că nu.

Mama m-a privit cu indignare. Dar măcar a tăcut, poate numai pentru că domnul Genardy a explicat imediat că de fapt nici n-are neapărat nevoie de boxă. Un garaj i-ar fi mai important și spera să poată închiria unul prin apropiere.

Garajul era gol. Franz îl folosisese atunci doar ca depozit pentru dale și instrumente. Iar eu nici măcar n-aveam permis de conducere. Aveam o bicicletă care zăcea în pivniță cu două camere sparte. Nu mai mersesem de ani de zile cu ea. Probabil că se uscaseră cauciucul între timp.

După aceea ne-am așezat iar în camera de zi, cu Mara în brațele mamei. Era aproape șase. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva în afară de Nicole. Voiam să mă duc s-o iau de la familia Kolling, neapărat. De-ar pleca odată domnul Genardy. Lui nici nu-i trecea asta prin gând. Discuta cu mama despre nepoți. Se bucura cu ea despre apropiata naștere a următorului. Mama vorbea de parcă ar fi existat doar Mara și bebelușul nenăscut. O „Nicole” nu exista.

Oare o pornise deja spre casă? Am văzut cu ochii minții camioane, sânge pe stradă, un polițist în fata ușii de la intrare, un sicriu. Eram cât pe ce să strig. La un moment dat am auzit-o pe mama spunând:

— Cel mai bine ar fi să perfectăm pe loc lucrurile.

Atunci ați mai avea timp și pentru renovare. Mai sunt câteva zile până la întâi.

Era pe moment singura soluție de a scăpa de domnul Genardy: să-i pun în față contractul de închiriere, să semnez și eu. Nu voiam un bărbat în casă, într-adevăr nu voiam. I-am și spus-o mai târziu mamei, când ne aflam

deja pe drum, ea spre Anke, eu spre familia Kolling. Mama și-a atins semnificativ fruntea.

— Chiar că nu ești în toate mințile, Sigrid. Ce vrei, de fapt? Mai bine nici nu poți să nimerești. A avea un bărbat singur în casă înseamnă pretenții mult mai puține decât o femeie singură. Doar ai văzut cum a preluat madam Humperts conducerea în casa ta. Aia se comporta de parcă i-ar fi aparținut totul. Cum trebuia toată ziua prin grădină. Și mașina de spălat și-a instalat-o la tine în pivniță, ba chiar în spălătoria ta sau s-o numesc baia ta?

Probabil că domnul Genardy își va da rufele undeva la spălat. N-a pretins nici măcar o boxă în pivniță.

Maică-mea era înnebunită după el, treaba era clară.

Rămăsese singură după moartea tatei și mă întrebam din când în când de ce. Doar nu arăta rău; ar fi găsit cu siguranță un bărbat. Poate că nu i se păruse nici unul destul de bun. Poate că sufletește pățise la fel ca mine.

Pe de o parte, dorul, iar pe de alta, sila. Și acum visa aproape ca o adolescentă.

M-a tot cicălit până să ajungem la colțul la care trebuia să ne despărțim. Un bărbat care câștiga bine, avea o poziție înaltă și maniere alese. Ce bine se întreținuse cu el, în timp ce eu stăteam ca muta, de parcă n-aș ști să număr nici până la trei.

N-apucasem să vorbesc cu ea despre Nicole și acum nu mai era timp. Puteam să văd de-a lungul unei por țiuni de stradă în jos, numai până la următorul colț.

Mama mă tot bătea la cap, încercând să mă convingă.

Am simțit deodată cum mi se preling lacrimi pe obraz.

Și iată-mă strigând la ea:

— Am în clipa de față și alte griji decât să număr până la trei. Iar am visat ceasul. Azi e a treia zi.

Mamei i-a pierit sângele din obraji. Știam că întotdeauna îi fusese frică de asta. Pe vremuri mă bătea numai din cauză că-i era frică. Tare m-ar mai fi bătut și acum.

Se putea citi asta pe mutra ei. Dar depășisem vârsta.

— Nu începe iarăși cu prostia aia, a spus gâfâind.

Apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat cu Mara în brațe. Am fugit în jos pe stradă, luând-o după primul colț.

A treia zi! Numai de nu m-ar fi ținut omul ăla atât de mult. Mai întâi toată sporovăială aia și agitația în jurul Marei, apoi vizitarea, contractul, iar la urmă cheile.

Îi dădusem patru chei, două de la ușa de la intrare, două de la ușa locuinței de sus. Nici doamna Humperts n-avusesese decât câte două chei pentru fiecare ușa.

— Așa se face, fetițo, mi-a spus când s-a mutat la mine. Proprietarul își păstrează a treia cheie pentru cazuri de forță majoră. Dacă este vreodată plecat chiriașul din localitate, dacă se sparge o țeava sau se întâmplă altceva.

Lăsasem atunci a treia cheie a locuinței de sus înapoi pe masă și mai târziu o pusesem bine pe undeva. Nici nu știam unde era. N-avusesem niciodată nevoie de ea.

Nu se spărsese niciodată o țeava și doamna Humperts fusese mereu acasă. Dar acum plecase.

Nicole se mai juca cu Denise când m-am înființat la familia Kolling. În drum spre casă mi-a povestit că Gunther îi spusese să aștepte până vin s-o iau. N-o luasem încă niciodată de la familia Kolling. M-am mirat că-i urmasse instrucțiunile. Dar el îi spusese mai multe, mult mai multe.

Că în momentul de față aveam griji mari din cauza locuinței de sus, a casei în general, a banilor. Că trebuia în zilele următoare să fie ceva mai atentă, să nu facă mereu doar cum o taie capul, să mai asculte din când în când și ce zice mama, pentru ca mama să nu-și facă și mai multe griji.

Nicole mergea repede lângă mine, de mână mea, fără să opună vreo rezistență, ținând în mână liberă păpușa Barbie dăruită de doamna Humperts la despărțire. Giinther îi povestise chiar și despre fata lui Hedwig și îi atrăsese atenția.

— Gunther a zis că noi, copiii, nu ne dăm încă seama ce periculos e să rămâi singur în casă sau să te plimbi singur prin oraș. A zis că în Koln a dispărut acum câteva zile un copil. Și că-s bărbați care atâta așteaptă, să dea de un copil singur. Întâi sunt drăguți, după care-i fac ceva.

Am dat aprobator din cap, pentru că tocmai ridicase privirea spre mine. M-am simțit atât de ușurată, de parcă aș fi plutit, strângându-i mână în a mea și gândindu-mă doar: a treia zi. Încă nu ajunseserăm acasă; încă nu-mi puteam permite să respir ușurată; mă concentram pe jumătate la circulația de pe stradă. Tot se mai putea întâmpla ceva.

— Și ce-i fac copilului? m-a întrebat Nicole.

— Nu știu, am răspuns automat.

— Gunther a spus că se ating de el. Adică?

N-avea decât opt ani, așa că nu puteam să-i dau toate amănuntele. Știa de unde vin copiii, a avut voie de câteva ori să-și lipească urechea de burta lui Anke și să asculte, începusem de mai multe ori să-i explic cum ajunsese acolo și cum ieșeau iar de acolo. Dar Nicole își încrețise doar fruntea, se strâmbase de parcă i-aș fi pus o rămă pe masă și schimbasese subiectul. I-am răspuns că există lucruri pe care un bărbat nu are voie să le facă unui copil, lucruri rele.

17 Când bărbatul și-a luat la revedere, cheile îi zornăiau în buzunar. Era mulțumit. Mai mult decât atât, când s-a îndreptat spre mașina lăsată de el chiar la capătul străzii, parcă ar fi plutit pe nori, fiind plin de planuri pentru viitor.

Un copil atât de mic încât de-abia putea să-și pronunțe numele și cu atât mai puțin să vorbească despre alte lucruri. Când fata lui avusese vârsta asta, fusese raiul pe pământ pentru el. Cam pe-atunci începuse soția lui să lucreze, mai întâi doar câteva ore după-amiezile târziu.

Iar el se ocupase de cea mică. Și nu uitase niciodată timpurile alea minunate. Doi ani întregi, chiar ceva mai mult, fără vreo grijă sau bătaie de cap, toate jocurile acelea, mânuțele, gurița dulce. Pântecelul minuscule, pe care voia să și-l rezerve pentru mai târziu, până ce, într-o seară, nu s-a mai putut stăpâni. Cât mai visase că aceste timpuri se vor întoarce într-o bună zi! Unele vise se împlinesc, chiar dacă abia după ani de zile. Un copil și două femei, nevinovată, proastă și credulă una dintre ele, dezorientată și sperioasă, cealaltă.

Preț de câteva secunde îl cuprinsese o senzație neplăcută, poate doar un regret că în casă nu locuia cea mai în vârstă. Cu aia n-ar fi avut niciodată probleme. Nu se putea compara cu bătrâna care acum încă îi mai era vecină. Acum încă da, însă nu pentru mult timp. Chiar că lucrurile luau o întorsătură bună.

N-o să aibă probleme nici cu cea tânără. Era sigur de asta. Poate că va adopta în fața ei o atitudine de prieten care se poartă părintește, să afle astfel până la urmă motivul confuziei ei și s-o trateze apoi în mod corespunzător. Iar dacă nu, atunci ar trebui s-o evite pe cât posibil.

Perspectiva de a locui cu ea sub același acoperiș nu-i prea făcea momentan plăcere, dar nici nu-l deranja în mod deosebit. Cum spusese bătrâna? „Lipsește toată ziua de-acasă.” Mai bine nici că putea să pice pentru el.

Probabil că bătrâna venea destul de des ca să vadă de treburi prin casă. După cele spuse de ea, se ocupa tot timpul de copil, îl va aduce deci mereu cu ea, iar vara se apropia cu pași uriași. Atunci nu li se mai pune copiilor dres gros, ba uneori sunt lăsați și fără scutece. Poate chiar se instalează un bazinaș cu apă în grădină pentru ca aia mică să se bălăcească în voie.

În aceeași seară a și început pregătirile, împachetând ce se găsea îndesat prin dulapuri. Nu era mare lucru, dar a constatat lipsa unui obiect deosebit de valoros, acul de cravată de aur cu diamante mici. Văzuse că lipsește încă de când se pregătise pentru vizita de prezentare.

Dar atunci crezuse că-l rătăcise doar.

Fata se interesase de bijuterii deja de la prima ei venire la el acasă. Cam prea insistent, iar pe vremea aceea încă nu avusese încredere în ea și preferase să bage lucrurile valoroase în dulap, ca să nu zacă atât de vizibil la îndemână. Și bufonii îi găsisese acolo. Nu mai avusese timp să caute și acul, nevrând să ajungă prea târziu.

Căută acum mult, se uită în fiece ungher, fiece crăpătură, neputând pur și simplu să se împace cu gândul că fata îl luase. Cu siguranță că ar fi avut ocazia s-o facă, o lăsase de mai multe ori pentru câteva minute singură în cameră, mergând până în bucătărie să aducă ceva, un pahar cu limonada, niște biscuiți, un baton de ciocolată umplut cu nuci. Bestie mică, se gândi plin de furie, cine minte acela și fură. Și de mințit îl mințise probabil mai mult decât o dată.

Noaptea dormi prost. Vocea copilului îi bântuia prin cap, cu numeroasele sale asigurări solemne. Mamei mele nu i-am spus niciodată nimic. Copiii din clasa mea sunt toți niște tâmpiți, cu ăia chiar că nu vorbesc nimic. Profesorul e așa de caraghios — când se uită la mine habar n-am ce să zic. Nici vecinilor noștri nu le plac copiii.

Doar Cel de sus ar putea ști ce corespundea adevărului și ce nu. Dar acum nu se mai putea schimba nimic, iar lucrurile începuseră oricum să se îndrepte din nou.

Nu voia să-și strice buna dispoziție pentru o bijuterie furată și să-și alunge liniștea. Oricât ar fi fost de valoroasă, existau lucruri mai frumoase în viață.

Chiar a doua zi anunță la serviciu că trebuia să lipsească două zile din localitate din cauza unei probleme urgente de familie. Cu proprietarul casei voia să vorbească după-masă, o discuție așa, ca de la bărbat la bărbat.

Despre fiica însărcinată în ultimele luni, care locuia în nordul Germaniei și a cărei căsnicie trecea printr-o criză. Care avea acum neapărat nevoie de prezența și ajutorul lui, imediat și nu abia în trei luni. Poate că ar mai fi putut salva ceva, măcar de dragul nepoțelor. Numai că în aceste condiții nu putea respecta desigur termenul de preaviz pentru locuință. Era convins că proprietarul îi va arăta înțelegere. Nici nu-i va fi greu să găsească un succesor.

Apoi se duse în oraș și închirie o mașină potrivită.

După care zăbovi puțin și-și privi mobilele. Fără ajutor îi era imposibil să le care pe toate din casa asta în cealaltă. Dar îl putea ruga pe tânărul de la mansardă să-l ajute, după-amiază când era acasă. Până atunci ar fi putut transporta deja obiectele ușoare.

Din camera de zi luă masa și cele două scaune: canapeaua și dulapul le lăsă acolo. Până aproape de prânz fu ocupat să încarce tot ce putea duce singur pe scări în jos. Patul și o comodă, un dulap îngust, care se putea demonta în bucăți și monta apoi ușor la loc, un bufet și cutiile cu haine, cu veselă și alte obiecte trebuincioase.

Când vru să coboare pentru a treia oară, bătrâna de alături apără în ușă. El n-avea chef de discuții lungi și explicații detaliate. Dacă avea să-i ceară noua adresă pentru a-l putea vizita odată?

Bărbatul preferă deci să spună doar în treacăt că trebuie să scape de niște vechituri pentru a face loc unor lucruri noi. Fiica sa își remobilează casa, așa că el ar putea prelua câte ceva din lucrurile ei. Lucruri bune, în stare excelentă, cu mult mai bune oricum decât scaunele vechi pe care șezuse până acum.

Dar bătrâna nu-l slăbi atât de ușor. II aștepta o treabă grea, remarcă ea, dacă voia să ia personal lucrurile noi de la fiică.

O opri printr-un semn; nu era chiar atât de dificil, își luase câteva zile de concediu și voia, fie chiar azi, de mâine dimineață, s-o pornească la drum. Asta se putea combina la nevoie cu ceea ce avea de gând să-i spună proprietarului. Eventual că observase abia atunci, în timpul vizitei, că menajul fiicei sale trecea printr-o criză.

Apoi o lăsă pe bătrână în ușă și coborî scările.

După ce îngrămădi totul, își acordă o scurtă pauză.

Își făcu o cafea, mâncând un sandviș alături. Mobila de bucătărie și restul lucrurilor din camera de zi voia să le care spre sfârșitul după-amiezii la mașină, împreună cu tânărul. În acel moment al zilei bătrâna era de

obicei dusă după cumpărături. Așa că nu va ști nimic. Pe la ora două plecă, iar după un ceas ajunse la țintă.

Casa era pașnică și părăsită, așa cum se și așteptase.

Duse mobila și cutiile înăuntru fără să-l deranjeze cineva. O singură dată văzu în dreapta, pe terenul vecin, o femeie mai în vârstă, care tocmai căra o pungă cu gunoi la tomberon, privindu-l curios și puțin neîncrezător. O salută, dând din cap politicos. Și zâmbi ironic când neîncrederea pieri pe loc de pe fața ei și îi răspunse la salut.

Nu considera necesar să-i dea o explicație. Ar fi putut trezi și impresia că e vorbăreț. Iar ceea ce era aici de explicat va fi preluat fie de tânără, fie de bătrână.

Duse în casă două scaune. Când se întoarse, femeia era tot afară. își făcea de lucru la un strat de flori. Știa exact că ea nu voia decât să-l observe și încercă să n-o bage în seamă.

Dar treaba îl înfurie. Pretutindeni dădeai peste femeile astea, nicăieri nu puteai fi la adăpost de curiozitatea lor — o adunătură groaznică. Transportă ultimele obiecte înăuntru și porni de îndată înapoi, spre a nu-l rata pe tânăr.

Pe drum se gândi că ar trebui să-i dea tânărului bacșiș, își repetă în minte ce avea să discute cu proprietarul.

Și se gândea deja cu bucurie la noaptea următoare. O locuință drăguță într-o vecinătate liniștită. Vecini existau peste tot, nu trebuia să-și facă griji în legătură cu ei. Dar lucrurile decurseră cu totul altfel.

Când se întoarse, găsi poliția în imobil. Află asta de la bătrână. Părea că-l așteptase, numai spre a i-o putea comunica.

Ea însăși fusese deja interogată. Și se împăuna cu faptul că ea chemase poliția, de îndată ce văzuse poza în ziar. îi spuse chiar că pescuise ziarul din gunoi abia de dimineață. Ceea ce probabil că făcea mai des. Cuplul mai în etate de la etajul al doilea era abonat la unul. S-ar fi putut ca bătrâna să nu-și permită așa ceva sau să fie prea zgârcită.

Însă era de părere că fusese de datoria ei să informeze poliția, căci doar văzuse copilul de atâtea ori în fața casei, uneori chiar puțin după prânz. Un copil ciudat, care cu siguranță că nu venise doar din cauza animalelor din vitrină, care nu s-o fi acomodat atât de ușor cu cei de vârstă sa și se simțea mai bine în compania adulților, a bărbaților mai ales.

Se apropie chiar cu un pas de el, în timp ce continua să vorbească și se înclină spre el, șoptind acum doar.

Odată, când se întorsese târziu după-amiază de la cumpărături, întrebase copilul ce tot face aici în fața ușii. Și ce-i răspunsese? „Îl aștept aici pe prietenul meu.”

La asta, bătrâna dădu solemn din cap, ca și cum i-ar fi fost deosebit de clară semnificația propoziției. Își lăsă capul puțin pe spate și privi în sus, apoi chiar ridică degetul mare, indicând scurt în sus, dădu iar din cap cu gravitate, repetă ultimele cuvinte: „Pe prietenul meu”, și adăugă: „La vârsta ei. Da', asta vine de la toate fiarele alea. Nu poți să treci pe lângă un stand, fără să vezi peste tot doar femei goale. Nu-i de mirare dacă copiii sunt corupți atât de devreme. Câte ne-au mai auzit urechile pe-aici! E ușor de imaginat atunci despre ce fel de prieten era vorba, nu-i așa?”

El tăcu, pritocind ceea ce tocmai auzise. Un suspect!

O bănuială la adresa tânărului din pod. Se întrebă dacă bătrâna mersese atât de departe, încât să-și exteriorizeze suspiciunile în fața poliției. Sigur procedase așa, căci îi plăcea să sporovăiască. Ei bine, lui nu putea decât să-i convină. Ar mai fi putut face chiar ceva pentru a întări bănuiala.

Tânărul nu venise încă acasă. Acum, polițiștii erau la etajul al doilea. La el sosiră puțin mai târziu. Se așteptase la asta și totuși intra în panică văzând cele două uniforme și fotografia pe care i-o întinseră în față și auzind întrebările pe care i le puseră.

Nu avusese încă niciodată de-a face cu poliția. Acum, orice cuvânt putea fi o greșală. Pofti oamenii înăuntru, îi duse în bucătărie, mulțumi destinului, sau cui fusese responsabil de asta, că nu se apucase de dimineață să demonteze dulapurile de pe pereți. Ar fi putut să le ducă fără probleme singur la mașină, dar n-o făcuse. Din fericire, căci cât de ușor ar fi putut cineva să intre la bănuială, dacă ar fi remarcat că locuința era pe jumătate strânsă.

Cu o voință de fier reuși să-și controleze mâinile, spunându-și mereu în gând că, deși în trecutul său existau niște pete, ele nu fuseseră niciodată importante, în orice caz nu pentru poliție. Veneau la el fiindcă acum era de datoria lor să interogheze pe fiecare din casă, probabil că și pe toți din casele vecine. Făcea parte din obligațiile lor, era o simplă rutină. Gândul acesta îl liniști puțin.

Renunță la ideea de a întări suspiciunea la adresa tânărului.

Cei doi polițiști erau prietenoși, chiar dacă foarte serioși. Le răspunse la întrebări. Întrucât vorbiseră deja cu bătrâna, se limită la indicația că și el zărise fetița, în treacăt! Că o văzuse de mai multe ori aici, în fața casei, o dată chiar șezând pe pietrele reci din fața ușii, să fi fost cam prin februarie.

Atunci chiar vorbise o dată cu ea. îi spusese că nu e sănătos să stea pe pietrele reci. Iar fata răspunsese că nu face decât să-și aștepte un prieten care s-o ajute la lecții.

N-avea habar la cine se referise. Nu știa exact dacă există copii de vârsta asta prin împrejurimi. Nu se interesase niciodată de așa ceva. În ultimul timp nici n-o mai zărise.

Funcționarii îi mulțumiră și plecară. Nici nu închise bine ușa în urma lor, că-l și apucă tremuratul ca pe un animal sălbatic.

Se întreba dacă era corect ce spusese. Corect, să se bazeze pe faptul că bătrâna îi călăuzise pe o pistă falsă, care de fapt nici nu era chiar atât de falsă. Cu siguranță că ea așa făcuse, căci se agitase de mai multe ori în legătură cu felul cum tinerii ăia din pod își pasează cheia ușii unul altuia și cum pun serile muzica atât de tare.

Probabil că polițiștii or să cerceteze, temeinic și perseverent, așa cum le era stilul. Atunci vor afla cel puțin despre după-amiezile pe care copilul chiar le petrecuse în pod. Dacă tânărul de sus putea să mai iasă atunci din încurcătură, asta nu-l mai privea pe el.

În dulapurile din bucătărie se mai găseau niște dulciuri, înfulecă trei batoane de ciocolată umplute cu nuci.

Tremurul începuse să scadă nițel. I se limpezi și capul.

Gândurile i se mai descâlciră. Ajunse în sfârșit la convingerea că se comportase corect. Nu spusese poliției nici prea mult, nici prea puțin. Nu învinuise pe nimeni direct, se arătase politicos și distant, interesat doar în măsura în care se interesează de un asemenea lucru o persoană din afară.

Se întreba când va fi oare descoperit copilul. Atâta timp cât nu era găsit, poliția nu putea întreprinde cu mult mai mult. Era o chestiune de timp. Ar fi putut să fie găsit abia în câteva luni, doar din întâmplare. Știa precis că de această grădină nu se interesa nimeni. Totuși se gândi dacă exista vreo legătură între el și acel chioșc. Nu exista. Doar printr-o coincidență.

Un bătrân care-i povestise cu ani în urmă despre grădina sa, despre drumul lung până acolo, despre munca grea și puterile care îl lăsau. El nu făcuse decât să asculte. De el nu va întreba nimeni niciodată.

Toate astea îl linișteau. Reuși să cugete rațional și logic la ceea ce avea acum de făcut.

Șterse pentru moment din planul său discuția cu proprietarul. I se părea prea riscant să rezilieze chiar acum contractul de închiriere. Dacă ar

păstra locuința aceasta prea mult, s-ar ivi de aici, firește, probleme financiare, dar asta nu putea constitui acum grija lui primordială.

Era posibil ca poliția să mai apară o dată, având informații noi. Ar fi de preferat să rămână pe loc. Și să stea atâta timp până ce se dovedea că tânărul de sus era cel urmărit.

Acum se felicita pentru povestea pe care o debitase celor două femei cu o zi în urmă. Renovare, mobilă nouă, toate astea cer timp.

Stând la masa din bucătărie, își plănui fiecare pas.

Ce-ar mai fi plecat cu restul mobilei de aici ca să nu se mai întoarcă niciodată! Ar fi arătat ca o fugă, însă la asta nu se gândi. Se gândi doar că acum era blestemat să șadă aici în fiecare seară, să fie pisat de către bătrâna de alături, să doarmă pe canapea, în timp ce patul lui se afla deja în locuința cea nouă, și asta poate timp de săptămâni întregi. Săptămâni în care femeia mai în vârstă ar veni în câte o după-amiază, pentru a deretica în camerele de jos, săptămâni în care păpușica ar umbla de colo-colo. Iar el stătea aici.

Dar încă o dată lucrurile au decurs cu totul altfel.

A dus înapoi mașina închiriată și a luat-o pe a lui, a cumpărat dintr-un magazin universal un reșou ca înlocuitor al mașinii de gătit și o găleată pe care voia s-o pună sub robinet. Așa putea să zăbovească măcar în weekend în locuința cea nouă și să-i povestească bătrânei că își amânase vizita la fiică pentru sfârșitul săptămânii.

Apoi plecă încă o dată, ca să aducă înapoi ceva haine, niște veselă și alimentele. își lăsă timp, nu duse cutiile imediat la mașină, montă patul și dulapul, puse găleata sub robinet, conecta reșoul la o priză și speră în sinea lui că bătrâna va trece, bineînțeles cu fețișoara în brațe.

Se făcuse între timp după-amiază târziu și îl cuprinse foamea. își pregăti o cafea, își unse două felii de pâine, duse totul în cameră și se instala comod în unul dintre cele două scaune. Voia măcar să mai mănânce aici în liniște. înainte să-și toarne cafeaua, se mai ridică o dată și deschise ușa care dădea afară pe balcon. Vremea era rece și ploioasă, aerul tare, dar asta nu l-a deranjat.

Apoi auzi vocile. Pătrunseră din grădină înăuntru la el. Vocile unor fetițe. Ieși în balcon, se aplecă peste balustradă și privi în jos. Erau direct sub el, pe dalele terasei, făcându-și de lucru pe-acolo cu o mătură.

în prima clipă, își simți inima bătând până în gât.

Chiar și numai glasurile lor limpezi îl făcură să i se urce sângele la cap. Cât de delicate erau! Mantalele galbene de ploaie și glugile le făceau să

pară niște pitici. încercă să le ghicească vârsta. Cam prea mari pentru o prietenie durabilă, dar amândouă erau încântătoare.

Unul dintre copii întoarse capul și se uită spre el în sus. Nu speriat, doar foarte mirat, după cum i se păru lui. Se ridică în picioare, îl privi fix în ochi. El zâmbi, așa cum zâmbea de fiecare dată când avea un copil în față.

Cât se poate de cald, de prietenos și binevoitor.

— Bună, îi spuse.

Copila tot mai părea nesigură. Și cealaltă se îndreptase și acum sușoteau amândouă. Apoi, una întrebă:

— Locuiți acum la noi?

La noi! îi răsună în cap. La noi! Ca un ecou. Despre asta bătrâna nu rostise un cuvânt, despre asta nu. Sub același acoperiș cu un copil, doar de coborât scările. Lipsește toată ziua de-acasă — o mai auzi o dată pe bătrână spunând. Ca în rai. Copiilor le plăcea atât de mult să bea limonada, iar pastilele micuțe se dizolvau aproape instantaneu și abia de lăsau vreo urmă de gust.

Nu mai zâmbi, râse de-a dreptul, dădu din cap afirmativ, de parcă nici nu se mai putea opri.

— Da, strigă el în jos, locuiesc acum la voi. Mă numesc Genardy. Josef Genardy.

Iar copilul care îl întrebase spuse:

— Eu sunt Nicole. Apoi arată înspre celălalt copil și explică: Ea e Denise și e prietena mea.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse bărbatul.

Rămase câteva clipe pe balcon, pentru a vorbi cu copiii. După aceea se întoarse în cameră, își cercetă portofelul și găsi destul înăuntru, spre a sărbători cu fetele mutarea lui.

1 Când m-am trezit luni, nu puteam nici măcar să pricep. A patra zi! Nicole era alături în pat, dormind, întreagă și nevătămată. Dar n-am crezut nici preț de o secundă că omul în maro se ivise degeaba. Nu-mi venea a crede nici că renunțase la principiile lui și își depășise termenul. N-o făcuse niciodată în atâția ani.

Aveam o senzație foarte ciudată, pendulând parcă între ușurare și nervozitate. Dacă nu pe Nicole, atunci pe cine își luase omul în maro? Nu m-am gândit nici măcar o dată la Franz, căruia nu-i dusesem flori la mormânt de ziua morții lui. Șase ani și două zile — deodată părea să fie atât de mult de atunci, prea mult, pentru a mai resimți cu adevărat durere. Am realizat

brusc că, din prima clipă, fusesem, într-un mic ungher al inimii mele, puțin ușurată la moartea lui, doar puțin.

La micul dejun am vorbit cu Nicole, explicându-i că pentru noi se va schimba de acum încolo câte ceva. La început am tot stat să ascult în direcția ușii de la intrare, fiind convinsă că urma să sune dintr-o clipă într-alta. Că se afla cineva în spatele ei, spre a-mi aduce vestea nefastă. Despre Anke? Norbert sau Mara?

Povestitul mi-a distras puțin gândurile. Astea erau fapte pe care le puteam pricepe, cu care trebuia acum să ne obișnuim și să ne confruntăm, fapte negative și pozitive.

Din păcate nu era o femeie: ăsta era singurul aspect negativ. În legătură cu toate celelalte părea, după o reflec Petra Hammesfahr ție temeinică și lucidă, că n-aș fi făcut o alegere proastă cu domnul Genardy. îi comunicasem o sumă pentru chirie care era cu exact o sută de mărci mai mare decât cea pe care o plătise doamna Humperts. Luase cunoștință de sumă fără să clipească măcar. Păi da, ca funcționar într-un post mai înalt probabil că nu se uita la fiecare bănuț.

O sută de mărci în plus pe lună, ăsta era un sentiment plăcut. Să-i mai pot cumpăra din când în când câte o hăinuță lui Nicole. Nu pentru că era neapărat necesar, ci pentru că așa îmi plăcea. Și i-ar plăcea și ei, că doar era deja nițeluș vanitoasă. Sau un telefon, gândul mă ispitea cel mai tare, un telefon propriu. Să mă tolănesc seara pe canapea, pregătită de culcare, și să mai vorbesc puțin cu Giinther. Poate am fi vorbit ceva mai ușor, dacă nu stăleam unul vizavi de celălalt.

Gândul la Giinther a făcut ca frica să-mi pătrundă iar în oase. Dacă i se întâmplase ceva duminică? Poate în drum spre redacție. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să mă anunțe pe mine. Deodată toate indiciile duceau spre Giinther. Mi-am pus în gând să sun la el de îndată ce intram în pauza pentru micul dejun.

Nicole voia să știe când urma să se mute noul nostru chirieș. I-am explicat că ar mai putea dura nițel.

— E posibil, i-am spus, să umble în perioada următoare mulți oameni străini prin casă, zugravi și cărători.

Și nu vreau să fii aici singură. Pricepi?

Dădu din cap că da, fără să pară însă a fi de acord.

Am mai stabilit cu ea că după școală trebuia să se ducă la maică-mea, să mănânce acolo și să-și facă lecțiile. Și că nu avea nici o importanță dacă bunica o să facă o mutră acră când o s-o vadă la ea la ușă.

După ce-și termina temele n-avea decât să se ducă la familia Kolling. Nicole s-a plâns anticipat de frații mai mici ai lui Denise, care erau atât de proști și de răi și stricau mereu joaca.

În primăvara trecută, cei doi aruncaseră o dată în Nicole și în Denise cu râme. Nicole primise o rămă drept în față și făcuse de scârbă o adevărată criză de isterie. De atunci îi credea capabili de tot ce era mai rău.

— Dacă ne mai sâcâie, m-a întrebat, am voie să mă joc aici cu Denise? Dacă sunt aici cu Denise, înseamnă că nu sunt singură. Stăm sigur în camera mea. Nu alergăm prin casă. Și dacă sus lucrează oameni, nu ne ducem nici sus.

Nu prea mi-a convenit, dar am încuviințat, gândindu-mă că n-or veni zugravii chiar azi. Apoi, Nicole a plecat la școală, iar eu am fugit la autobuz.

A patra zi.

Încă nu existase o a patra zi fără doliu. M-am gândit tot timpul la Giinther, la prelegerea lui despre importanța visului. Un înlocuitor, spusese el, care să ia asupra sa munca și gândirea, eliberându-mă de ele. Nu era așa, cu siguranță nu în legătură cu el. Realizasem destul de repede că nu era un înlocuitor pentru Franz. Lui nu-i plăceau funiile de cânepă. Totuși nu puteam renunța atât de simplu la el. Unde era acum? Și dacă nu ridica receptorul?

În pauza de dimineață nu mi-am putut lua inima-n dinți să mă duc la telefon. Doar la gândul că ar putea să sune lung și să nu răspundă simțeam cum mi se strânge stomacul. Răul mi se răspândi ca un ulei cald prin măruntaie. Și dacă era mort?

Am amânat telefonul pentru pauza de prânz. Am simțit și atunci fiecare bătaie a inimii și, cu cât am lăsat să sune mai lung, cu atât fiecare sunet m-a împuns mai tare prin timpan direct în creier. Dar Giinther era acasă și bine-mersi. Vocea lui suna încă puțin adormită.

Când l-am auzit, n-am mai putut decât să șoptesc „Slavă Domnului”. Voiam să-i povestesc despre domnul Genardy. Dar deodată acest subiect nu mi s-a mai părut suficient de important pentru ca să-l menționez, ca răspuns la întrebarea lui Gunther: „Ce s-a întâmplat?” Așa că l-am întrebat doar dacă aflase vreo noutate în legătură cu fata lui Hedwig.

Hedwig tot nu venise la serviciu. Dar Gunther n-avea noutăți. După ce am închis telefonul, am sunat la Hedwig. Mă gândisem deja în cursul dimineții că trebuia s-o chem și la ce aveam să-i spun. A fost o convorbire ciudată, majoritatea timpului am tăcut amândouă. Doar la un moment dat a izbucnit ceva din Hedwig:

— Când mi s-a cerut să dau descrierea, nici n-am știut cu ce era îmbrăcată. A trebuit să mă uit prin dulap și apoi prin coșul cu rufe murdare. Și nici după aia n-am știut exact. Dar de-atunci am avut timp suficient. Am căutat printre lucrurile ei. Lipsește o pereche de blugi — niște blugi obișnuiți, simpli. Erau încă aproape noi. Poate că-ți mai amintești, Sigrid, i-am cumpărat abia de câteva săptămâni. Doar ți i-am arătat.

îmi aduceam aminte.

— Și un pulover cu mâneci lungi, a continuat Hedwig, unul destul de gros, albastru deschis. Pe dedesubt probabil că are o bluziță, dar de asta nu sunt chiar sigură.

Trebuie să poarte pantofi albastru închis și chiloți de joi.

îmi aminteam și de chiloți. Nicole și Denise aveau și ele la fel. Hedwig și cu mine descoperiserăm chiloțelii în raionul de îmbrăcăminte pentru copii și ni se păruseră foarte amuzanți. Șapte perechi într-un pachet, pe fiecare fiind imprimate o altă zi a săptămânii și un model cu animale. Hedwig cumpăraseră două seturi, eu, unul. Mai târziu, încă unul, pentru că mă rugase doamna Kolling.

Hedwig spusese: „Așa poate o conving să-și pună în fiecare zi altă pereche de chiloți. Uneori umblă de-a dreptul murdară, tot timpul trebuie să am grijă să-și pună rufe curate.”

Un chiloțel de joi! Prin telefon răzbi un sunet ca un sughiț sec.

— Știi ce-i ciudat? zise Hedwig. Hanoracul ei e în antreu. Nu și l-a pus pe ea. Nu putea avea de gând să plece departe de casă. Doar a plouat. Și era așa de rece afară. Sau îmi imaginez numai?

— Nu, i-am răspuns, nu-ți imaginezi. A plouat mult, și afară era foarte rece.

înainte să închid telefonul, Hedwig a mai spus că urma să vină probabil mâine sau poimâine la slujbă.

Doctorul îi dăduse concediu pentru întreaga săptămână, dar nu mai suporta să stea singură în locuință.

— Așteptatul ăsta mă înnebunește.

După discuția cu Hedwig am fost întoarsă pe dos. Pe de o parte ușurată că la noi evident totul era în ordine.

Că poate cu timpul va fi chiar ceva mai bine. O sută de mărci mai mult pe lună. Pe de altă parte, mă simțeam atât de josnică, de meschină și mizerabilă că mă mai puteam gândi în astfel de momente la probleme ca banii.

Glasul lui Hedwig nu-mi ieșea din minte, disperarea din el, neajutorarea.

Nu se putea face mare lucru. Aveam destul timp să reflectez. Îmi puteam închipui cum stă Hedwig în casă, spaima ei că fetei i s-a întâmplat ceva, ceva cumplit.

Bunica mea spusese odată: „Este rău când sub ochii tăi copilul ți-e călcat de o mașină. Îți poți pierde cu ușurință mințile. Dar când ți-e luat copilul de un câine ca ăsta, la așa ceva nu supraviețuiești. Stai tot timpul și-ți imaginezi prin ce a putut să treacă.”

De un câine ca ăsta! Când vorbise bunica, mă gândisem realmente la un câine și înțelesesem abia mult mai târziu la ce se referise. Și îmi puteam închipui cum îi treceau lui Hedwig tot felul de scene prin cap. Cum încerca să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla. Copilul se joacă în fața casei, eventual pe la intrare, în hol sau pe scări. Și vine unul, îl abordează, îl întreabă ceva, iar copilul se suie, cu toată naivitatea, la ăla în mașină. Poate mai primește și o înghețată, masa condamnatului la moarte!

Franz îmi spusese adesea pe vremuri că mă ambalez «repede. Așa era.

După ora cinci mi s-a făcut atât de rău, de nu mai aveam nici aer. Era o senzație ca și cum inima mi s-ar fi umflat la de trei ori mărimea ei. Aș fi vrut să fug, departe de tot. Cu ochii minții vedeam sub picioarele mele terasamentul de cale ferată înzăpezit, pe care-l visasem cu șase ani în urmă de atâtea ori.

Fugeam, fugeam, iar în spatele meu — gâfâitul, vocea răgușită. „De când îmi doresc asta, Siggi. Dar tu sigur n-o să vrei. Sau poate c-o s-o faci, doar de dragul meu? Nu-i nimic rău în asta, zău că nu-i. Aș vrea doar să te razi măcar o dată.”

Îmi trecea pur și simplu așa prin cap. Nu puteam face nimic ca să-mi opresc gândurile. „Așa se întâmplă, spunea soacră-mea, când un bărbat nu mai știe ce să se facă.”

În jurul meu, toate se învârtteau. Era cât pe ce să cad jos. O colegă m-a dus la vestiar, mi-a dat un pahar cu apă și o pastilă pentru circulație. N-avusesem încă niciodată probleme cu circulația. Pastila mi-a mai provocat pe deasupra și dureri de cap.

Veni și șeful de secție. Fu chiar amabil și înțelegător, mă întrebă dacă voiam să plec acasă. Dar n-aș fi fost în stare nici măcar să mă ridic de pe scaun. Eram încă atât de amețită, încât a trebuit să mă țin de masă. Am rămas acolo până spre ora șase, apoi, treptat, mi-a trecut.

2 Când am ajuns acasă, eram aproape bine. Doar puțină apăsare în cap și foarte deprimată. Pur și simplu nu-mi puteam scoate din minte convorbirea cu Hedwig.

Drept în fața casei era parcată o mașină verde. Una veche, cu niște crăpături în vopsea astupate ca vai de lume, cu aripile strâmbate și cu o bară de protecție care n-arăta nici ea prea bine. În primul moment, nu i-am acordat mare atenție, gândindu-mă doar că ar fi Giinther. De când îl cunoșteam, schimbase mașina deja de două ori.

Era întotdeauna strâns cu banii. Își cumpăra ce se putea lua mai ieftin. Conducea automobilul până ce acesta nu mai voia sau nu mai putea să meargă, uneori doar timp de câteva săptămâni. După care își cumpăra altul.

Am vrut odată să-l întreb de ce nu-și făcea un credit ca să-și cumpere o mașină care să aibă o viață ceva mai lungă. Dar noi despărțiserăm chestiunea asta — problemele lui și problemele mele. Mașina din fața casei nu-i aparținea lui Giinther. Nicole ședea singură în fața televizorului, plină ochi cu noutăți.

— Nu-ți poți închipui ce s-a întâmplat, mamă.

Mașina îmi ieșise deja din minte. Putea fi și a cuiva din vecinătate, probabil a fiului doamnei Hofmeister.

Acela se mutase de câteva luni, dar venea în mod regulat aici, ca să-și lase rufele murdare și să cerșească mici sume de bani pentru propria gospodărie.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis, ai primit înapoi lucrarea la mate și ai luat un unul.

Nicole a dat negativ din cap. Încă o dată n-am avut voie să ghicesc, noutatea era prea arzătoare pentru asta.

— Tipul s-a mutat deja.

Asta chiar că era o surpriză. Pe care n-o puteam crede pentru nimic în lume. Doar voia să renoveze și să-și cumpere mobilă nouă. În definitiv asta nu se făcea de pe o zi pe alta.

Nicole povestea, înflăcăându-se tot mai mult. Ea și cu Denise îl văzuseră pe balcon între cinci și șase. Mașina din fața casei era a lui, de asta era absolut sigură. Plecaseră cu ea la cofetărie, unde domnul Genardy le dăduse copiilor o înghețată ca să-și sărbătorească mutarea. De zugrăvi și cărători de mobilă Nicole nu știa nimic. Nu văzuse nici că el ar fi adus în casă vreo piesă de mobilă.

— Am ajuns abia mai târziu, mamă, când probabil terminase. Când am venit, doamna Hofmeister era afară. M-a strigat și m-a întrebat dacă se mută acum un bărbat la noi. A văzut cum și-a adus niște lucruri înăuntru.

O masă și scaune și cam așa. Și el a spus că locuiește acum la noi. Și n-a mai plecat.

O masă și scaune! Nicole trebuie să fi înțeles aici ceva greșit. În timp ce încălzeam o supă pentru noi, am tras cu urechea spre etajul superior. Se aude foarte bine când cineva umblă sus prin bucătărie. De la toaletă se aude și când cineva este în baie. Iar când se întâmpla să mă bag devreme în pat, auzeam deseori televizorul la doamna Humperts.

Sus era liniște completă. Probabil că venise aici numai pentru a măsura camerele exact. Că-și adusese deja 1 Aceasta este cea mai bună notă în Germania.

masa și scaunele pentru că voia să supravegheze renovarea fără a fi nevoit să stea numai în picioare. Sau pentru ca meseriașii să se poată așeza în pauze. Motive existau destule. Acum locuiesc la voi — ăsta-i doar un fel de-a spune.

Nicole insista că el trebuie să se afle sus, că nu plecase, iar mașina lui era încă în fața casei.

Mașina lui! Iar Nicole se urcase împreună cu Denise în ea. Oare nu mă gândisem chiar în cursul după-amiezii că fata lui Hedwig s-ar fi putut sui eventual, în naivitatea ei, într-o mașină străină? Și că nu ajunsese nicăieri, ci dispăruse pur și simplu!

— Ce-i de fapt în mintea ta, am tăbărât pe ea, doar știi că n-ai voie să te urci în mașina cuiva străin și să pleci cu el?

Nicole nu înțelegea de ce eram atât de agitată. Se supără puțin.

— Doar locuiește acum la noi. Și ginerele doamnei Humperts m-a luat cu mașina.

— Asta a fost cu totul altceva, i-am explicat, era și doamna Humperts cu voi. Iar pe ginerele ei îl cunoșteam de mult și eu știam exact că te luase și unde te aflai. Să nu mai faci niciodată așa ceva.

N-am mai primit răspuns.

Priveam tot timpul pe fereastră. Mașina lui! Un funcționar înalt la poștă și o astfel de rablă. Nu se potriveau una cu alta. Sus era liniște totală. Nu mai putea fi în casă, căci ar fi trebuit să-l aud. Probabil că Nicole stătuse în fața geamului și nu observase că domnul Genardy părăsise casa.

Pe de altă parte, te puteai baza pe ce spunea Nicole.

Era și în stare să deosebească o mașină veche de o alta.

Ultima dată remarcase imediat că Gunther își luase alta.

Chiar și marca o recunoscuse și o folosise într-o rimă:

„Giinther e la bord în noul său Ford.”

Am reflectat dacă ar fi bine să urc până la etaj. Dar mi-era oarecum penibil. Dacă se afla totuși în locuință, nu voiam să par insistentă sau curioasă. După ce mai târziu Nicole s-a băgat în pat, am stat o oră întreagă liniștită și am tras cu urechea.

Nu se auzea absolut nimic.

Mi-era puțin frică. Așa mă simțeam pe vremuri de fiecare dată când bunica se târa prin cameră vorbind de una singură și mă privea, de parcă nu m-aș fi aflat acolo. Odată se oprise în fața mea. Uitasem asta complet, acum îmi veni din nou în minte.

— Tu, cu figura ta nevinovată, îmi spusese, ești de fapt o mare șmecheră. Am știut-o dintotdeauna. Dar n-aș fi crezut niciodată c-o să mergi atât de departe. Cum ai putut să intri în relații cu omul în maro? Asta duce oamenii pe rând la abator. Iar tu ai pactizat cu el! Nu te face că n-ai habar de nimic. Știi exact ce hram poartă. Nu ți-e frică?

O, ba da, mi-era, întotdeauna îmi fusese frică. Chiar dacă știam între timp că bunica nu se adresase atunci decât surorii ei moarte, asta nu schimba nimic. Poate că era pur și simplu prea mult. A patra zi! în mod normal ar fi trebuit să stau acum cu ochii roșii, cu inima împietrită, cu acea senzație de gol în cap, care se umple numai treptat cu durere — în mod normal.

Dar eu stăteam doar să-mi bat capul cu întrebarea dacă exista sau nu un bărbat în casă. Tresăream de fiecare dată când în bucătărie pornea frigiderul. Înainte de a coborî obloanele, am mai privit o dată mașina.

Pe partea cealaltă a străzii era un felinar, așa că totul se vedea clar: porțiunile peticite în vopsea, găurile de rugină astupate cu ajutorul șpaclului. Era imposibil să se fi mutat deja. În definitiv, zugravii nu-ți stau la dispoziție de cum îi chemi, iar o mobilă nouă are termen de livrare. Ar fi putut să se ocupe de toate astea abia de dimineață. Ce făcea acolo sus, de ce nu făcea nici o mișcare?

Când s-a apropiat de ora zece, n-am mai rezistat. De fapt am vrut să merg doar în pivniță, să văd de rufe, să mă pregătesc de culcare, dar m-am trezit deodată în fața scării care ducea sus. Îmi vâjâia sângele în urechi. Deși mi-am spus de o mie de ori că era doar o scară, iar sus doar o ușă. Iar în spatele ușii fie nu era nimeni, fie se afla numai un bărbat, un bărbat prietenos, amabil, mai în vârstă, nu un călău, un schingiuitor sau un

monstru, labele picioarelor mele parcă erau de plumb, iar picioarele umplute cu pilitură de fier.

O treaptă și încă una. De la a patra, scara începea să cotească, dar ușa o puteam zări dinainte. Era puțin crăpată, o deschizătură întunecoasă: la etajul de sus nu ardea lumina. Asta nu se poate, doar n-o să stea pe întuneric? De ce e ușa întredeschisă?

Era ca într-un loc bântuit de fantome, de parcă ar fi trebuit să merg noaptea printr-un cimitir. Nu, și mai rău.

Era de parcă în spatele crăpăturii întunecate omul în maro m-ar fi așteptat, având deja ridicată mâna în care ținea ciocănelul.

În timp ce tot nu mă hotărâam dacă să urc mai departe și să bat eventual la ușă, dacă voiam — sau puteam! — să mă apropii de fapt de crăpătura întunecată, ușa se deschise mai tare ca de la sine.

Am auzit totodată un zgomot, nu foarte puternic, ci doar un târșăit ușor. Oricum, nu erau pași. Și apoi l-am zărit pe domnul Genardy în cadrul întunecat al ușii.

Mi s-a părut cu mult mai înalt decât duminică. Poate numai din cauză că trebuia să privesc spre el în sus. Coborî scara încet, îndreptându-se spre mine. Purta pantaloni maro de cord și o cămașă închisă de lână. Și zâmbea. Puteam vedea asta clar, deși fața lui era în umbră.

Fiind fața lui în umbră, zâmbetul lui parcă era o strâmbătură de demon. Mi-am ținut instinctiv respirația și cred că inima mea a încetat să bată pentru o clipă.

A închis ușa în urma lui. Am parcurs automat cele câteva trepte înapoi în jos. Paralizată de frică, o, da, în clipa aia am știut ce înseamnă acest lucru, oricât efort ar fi făcut rațiunea.

În antreu ne-am trezit față în față. Inima mea a pompat o dată, mi s-a frânt în spațiul lipsit de aer, a pompat din nou. M-am gândit cu încordare ce să răspund dacă mă întreba ce Dumnezeu căutasem pe scară. Să arunci o privire în bârlogul leului, fetițo? Să joci puțin ping-pong cu propria-ți inimă?

Însă el spuse doar:

— Acum mă duc.

Tot mai zâmbea: în lumina clară a lămpii din antreu zâmbetul lui era plin de bunătațe, de înțelegere, de îngrijorare chiar.

— Nu vă simțiți bine, doamnă Pelzer?

Să dau din cap că da sau că nu? Cum să răspunzi la o asemenea întrebare când nu poți scoate o vorbă? Și când nu vrei să admiți că inima îți bate undeva printre intestine? Adună-te odată, Sigrid! Totul este în regulă.

întreabă-l ce a făcut sus. întreabă-l pur și simplu, doar este logic să te intereseze! Mi-au ieșit doar niște sunete gătuite:

— Mulțumesc, mi-e bine.

Domnul Genardy a oftat și a dat din umeri.

— Bun, dacă așa ziceți dumneavoastră. Acum chiar că trebuie să plec. S-a făcut târziu. Nici n-am vrut să stau atât de mult.

S-a îndreptat spre ușa de la intrare. Am rămas nemișcată ca un buștean, până ce am auzit motorul. Când s-a îndepărtat zgomotul mașinii, mi-am luat cheia, am băgat-o în broască și am învârtit-o de două ori, încuind ușa de la intrare. Am și scos-o, lucru pe care l-am făcut complet automat.

Franz insistase pe vremuri să scot întotdeauna cheia.

Panoul ușii era din sticlă. Avea, ce-i drept, gratii pe dinăuntru, dar se putea introduce o mână. Franz spusese:

— E suficient ca cineva să spargă geamul, să bage mâna și să învârtă cheia, și a și intrat în casă. Dar dacă nu găsește cheia în broască, s-a chinuit degeaba.

Apoi m-am dus în sfârșit în pivniță și am umplut mașina de spălat. Am rămas cu ocazia asta jos ca să fac duș și să mă spăl pe dinți. Senzația apăsătoare tot nu mă părăsise. Ușa spălătoriei nu se putea încuia, nu mai aveam cheie la ea. O scosese Nicole cu trei ani în urmă din broască și o pierduse. După aceea o tot căutasem zadarnic, dar pe-atunci nu era atât de important.

Doamna Humperts nu venea niciodată seara în pivniță. Avea ziua timp berechet să se ocupe de rufe. Adesea și de ale mele.

Iar domnul Genardy, mi-am spus după aceea, n-avea ce căuta în pivniță. Știa asta și nu va coborî. Era un om politicos și manierat. În afară de aceasta, nici nu era în casă. Doar îl văzusem cu ochii mei cum plecase.

Dar fusese aici! Ce Dumnezeu făcuse atâta timp, în întuneric și cu ușa întredeschisă? Ar fi trebuit să-i aud pașii, măcar atunci când se îndreptase spre ușă. Doar nu eram surdă.

Mi-am stors creierii în legătură cu natura zgomotului pe care-l auzisem. Ca și cum cineva s-ar ridica de pe un scaun. Cu ochii minții l-am văzut șezând lângă crăpătura ușii, trăgând ore întregi cu urechea. Era o prostie, știam asta, dar degeaba, așa că am încercat să mă gândesc la altceva.

Am rămas jos până ce mașina de spălat și-a terminat programul. Am întins repede rufele. N-am găsit prosopul pe care-l luase Nicole duminică la

piscină. Probabil că uitase să-l scoată din sacoșă. Nici costumul ei de baie nu se afla acolo. Uneori era nițel dezordonată cu lucrurile ei. N-aveam chef să mai caut acum sacoșa în camera ei. N-aș fi făcut decât s-o trezesc.

El nu avusese haină când ieșise din casă. Nici măcar o sacoșă, ci doar legătura de chei în mână. Gunther avea întotdeauna la el o borsetă mică neagră, în care își ținea actele mașinii, portmoneul și alte mărunțișuri.

Era unsprezece trecute când am urcat din nou. Din obișnuință am apăsât pe clanța de la intrare. Ușa era închisă, bineînțeles că era închisă, doar o încuiasem cu mâna mea. Oare mă gândisem că s-ar fi putut întoarce, că s-ar fi furișat din nou? Sigur că nu! Mașina veche din fața casei nu mai era. Sigur că nu, doar îl auzisem plecând. Era acum în drum spre casa fiului său, care fusese odată a lui. Poate că ajunsese deja.

Când m-am băgat în pat, eram moartă de oboseală.

Când m-am învelit, eram trează de tot. Deodată m-am simțit prost că nu purtam cămașă de noapte. De când murise Franz, nu mai purtam. Deseori dormeam agitat și atunci materialul făcea cute și mă deranja pe peste tot câte ceva. Capotul zăcea ca întotdeauna la îndemână pe scaunul de lângă canapea.

N-am putut să adorm, negăsindu-mi liniștea. În capul meu era o harababură de toată frumusețea. Cultivat, expresia asta o folosisese mama. Un om cultivat nu se așază în întuneric pe un scaun lângă ușa deschisă pentru a asculta ce se întâmplă în casă.

Tot nu fusesem la cimitir. Nici nu m-aș fi putut duce, nu într-o asemenea zi. Nu după convorbirea cu Hedwig, când am fost deodată nevoită să trag concluzia că poate era mai bine că se afla acolo. Mai bine pentru el, deoarece nu căpătase niciodată ceea ce dorise, ci întotdeauna doar un surogat, pe mine. Și poate că nu s-ar fi putut mulțumi timp îndelungat doar cu asta. Unde era acum fiica lui Hedwig?

Un chiloțel de joi.

Hanoracul ei în vestibul. Nu și-l pusese pe ea. Deci nu intenționase să plece departe de casă...

Poate că domnul Genardy își lăsase haina în mașină când se întorseseră de la înghețată. Sau apariția mea bruscă pe scară îl împiedicase să și-o mai ia, căci aș fi putut merge până sus la el, i-aș fi putut pune niște întrebări prostești.

Nu simțeam nici măcar nevoia să închid ochii care tot alunecau în direcția ceasului. Aproape unsprezece și jumătate, în șase ore va suna deșteptătorul din nou și va începe iar toată hărțuiala. Oare aș fi auzit din

pivniță dacă s-ar mai fi întors o dată? Pesemne că nu, căci închisesem după mine ușa spre spălătorie.

Eram conștientă că nu făceam decât să mă înnebunesc singură. Că în loc de asta ar fi trebuit să fiu recunoscătoare și ușurată. A patra zi, un chiriaș nou, o sută de mărci în plus pe lună. Nu eram recunoscătoare și nici ușurată.

Aproape de miezul nopții m-am sculat, m-am dus la ușa și am întors cheia. Mă simțeam de-a dreptul idioată, ca una care nu se încrede în propriii ochi și în propriile urechi, dar după aceea am adormit rapid.

3 Marți. Hedwig a venit într-adevăr la lucru. Arăta rău, pământie la față, nedormită și plânsă. Pletele-i atârnau șuvițe-șuvițe, de parcă nu și-ar mai fi spălat părul de zile întregi. Și doar pusese întotdeauna mare preț pe o înfățișare îngrijită. Nu a fost în stare să facă ceva ca lumea.

Majoritatea timpului a stat în vestiar, așteptând să se așeze cineva lângă ea pentru câteva minute.

Șeful de secție a stat de mai multe ori de vorbă cu ea, încercând să-i insuflă puțin curaj. Copilul va fi cu siguranță prins curând. Hedwig s-a iritat că spusese prins și nu găsit.

— N-a fugit de-acasă, îmi explică ea categoric, când am făcut pauză. Este deja foarte rațională în felul ei, chiar puțin vicleană, dacă înțelegi la ce mă refer. Nu este un copil rău, nu asta vreau să spun. Dar ar fi luat ceva cu ea dacă ar fi fugit. Hanoracul ei și banii din dulap.

Sunt sigură de tot că ar fi luat banii. Știe foarte bine că fără bani nu se poate face mare lucru.

Nu știam ce să-i răspund. Aseară, îmi povesti mai departe, poliția venise din nou la ea și apăruse și cineva de la autoritatea tutelară. Cei de la poliție fuseseră foarte amabili. Nici cel de la autoritatea tutelară nu i-a făcut reproșuri direct, dar a lăsat să se înțeleagă că în alte condiții Nadine s-ar fi aflat acum bine-mersi la ea în cameră.

Hedwig a protestat gata să plângă:

— Țștia se poartă de parcă aș avea-o pe conștiință, iar altfel nu sunt în stare să facă absolut nimic. În loc s-o caute, bat împrejurimile și interoghează oamenii.

Au vorbit cu profesorii ei, cu toți locatarii din casă, cu socrii mei, bineînțeles. De la toți au auzit același lucru.

Tipul de la autoritatea tutelară a spus că Nadine ar fi avut zeci de motive bune ca să fugă.

M-a privit de parcă eu aş fi putut face să apară copilul ca prin minune. A înghiţit o dată în sec şi a inspirat şi expirat tremurând.

— Oare ce-aş fi putut face, Sigrid? Nu puteam să-mi pun mâinile-n sân şi să nu-mi pese de nimic. Doar am încercat. M-am dus la asistenţa socială. Le-am spus că nu mai pot lucra decât o jumătate de normă şi că nu putem trăi din asta. Şi ştii ce mi-au spus? Că nu-i chiar atât de uşor. Că doar muncisem până atunci cu normă întreagă. Că ar fi trebuit să las lucrurile ca până acum.

Că o fată de unsprezece ani nu mai are nevoie de câine de pază.

Mi-a părut tare rău de Hedwig. Şi tot timpul n-am putut să nu mă gândesc cum câinele de pază al lui Nicole se mutase. Fiind atât de preocupată de domnul Genardy, uitasem s-o întreb dacă luni după şcoală chiar se dusesese la maică-mea. Însă trebuia să ştiu dacă mă asculta, trebuia să ştiu acum, imediat, pe loc. Nu voiam să stau într-o zi aşa ca Hedwig şi să mă întreb ce făcuse copilul meu în timpul zilei.

Pauza mea încă nu se terminase. Am folosit ultimele minute spre a-i telefona mamei. Nu era acasă. Am sunat la sora mea. După cum mă aşteptam, maică-mea se afla încă la ea.

— Nu te agita, îmi spuse Anke. Nicole e un copil inteligent. Ieri a venit la mine, pentru că mama nu era acasă. I-am spus că ar fi cel mai bine să vină direct la mine.

Nu ţi-a comunicat?

Nici un cuvîntel nu rostise Nicole despre aşa ceva.

Probabil că domnul Genardy fusese mai interesant. Anke râse încet.

— Nu-i nimic. Mai cunosc eu şi pe altele care-l găsesc mai interesant. Acum măcar ştii. Poate să mănânce la mine şi să-şi facă lecţiile. Ieri toate au mers la fix, n-a trebuit nici măcar s-o ajut. Încă sunt acasă. Şi nici n-o să stau un an la spital. A rămas la mine ieri până aproape de patru. Pe urmă s-a dus la prietena ei. Doar n-ai nimic împotriva. Şi înainte mergea după-amiezile mereu la familia Kolling.

Nu mergea, de cele mai multe ori venea Denise la noi.

Nu la noi, la Nicole şi doamna Humperts, din cauza fraţilor mai mici, din cauza tatălui care lucrează în schimburi şi trebuie să doarmă deseori în timpul zilei şi pentru că la noi e mai mult spaţiu.

Nu mă gândisem până atunci s-o întreb pe Anke. Cu siguranţă că nu mizasem pe faptul că în situaţia ei se va oferi singură să mă ajute. Dar m-am simţit foarte uşurată, mai ales fiindcă a sunat la uşa ei chiar în timp ce vorbeam şi că Anke mi-a spus după ce s-a dus să răspundă:

— Chiar ea e. Vrei să vorbești direct cu ea?

Ușurarea mea n-a durat mult. Era ca o încărcătură de pietre, pe care cineva mi-ar fi aruncat-o din camion în fața ușii. Pur și simplu nu mai vedeam nici o cale liberă.

Vedeam numai figura lui Hedwig, pe Nicole urcându-se într-o mașină veche, verde, cadranul ceasului care era lovit în gol, o crăpătură întunecată a ușii, nesiguranța.

Când mă grăbisem dimineața la autobuz, zărisem un automobil verde, într-o stradă transversală, parcat între alte automobile, așa încât era imposibil să arunci o privire la numărul de înmatriculare. În fugă, nu putusem nici măcar să recunosc exact despre ce tip de mașină era vorba. Mai întâi nici nu-i acordasem vreo importanță.

M-a apucat abia în tren. Și deodată mi s-a făcut pielea de găină.

S-a întors, în timp ce tu erai în spălătorie. Poți să pui mâna-n foc pentru asta, Sigrid, ia gândește-te puțin! Nu a murit cineva, ci a venit cineva. A venit în a treia zi. Asta nu poate să însemne nimica bun. Da' știu că ai intrat în bucluc! Nici nu i-ai cerut să-ți arate cartea de identitate.

Habar n-ai cine se mută la tine — adică s-a mutat, doar a spus că acum locuiește la noi.

Mi-am tot repetat că în strada transversală nu văzusem decât o mașină verde, o oarecare mașină veche, verde. După formă, toate păreau cam la fel. Dar dacă nu văzusem doar o oarecare mașină veche, verde? Atunci era și acum tot acolo! Și nu încuiasem ușa de la camera de zi. Nu făcusem asta încă niciodată, nici măcar atunci când doamna Humperts primea vizite și eu plecam de-acasă.

Ar fi trebuit să lămuresc toate lucrurile astea duminică. Să-l fi pus să se legitimeze, să-mi fi notat adresa lui, să-l fi amânat pe a doua zi: „îmi pare rău, domnule Genardy, azi nu sunt dispusă să închei contracte.” Aș fi putut să spun și: „Nu te băga în treburile mele, mamă.” Și apoi lui: „Am scris clar în anunț femeie singură, mai în vârstă și am avut motive bune ca să procedez așa.”

Nu făcusem asta. Iar acum nu prea mai puteam să-i stabilesc reguli clare în legătură cu orele când avea voie să vină sau să plece, că trebuia să-și țină ușa închisă când era acasă sau să umble până la ora zece seara prin bucătărie și să meargă de câteva ori la toaletă, ca să-l aud.

Seara, mașina verde era din nou parcată în fața casei, cu un număr de Koln, bineînțeles un număr de Koln.

Doamna Hofmeister mătura trotuarul, făcea asta de trei ori pe săptămână. Când m-am apropiat de ea, mi s-a adresat:

— Ați avut noroc, nu-i așa? A mers repede cu locuința.

Era curioasă; cu doamna Humperts se înțelesese de minune, stătuseră deseori împreună după-amiezile, bând o cafea, flecărind. Doamna Hofmeister regretase la fel de mult ca și mine că doamna Humperts se muta.

Acum era normal să se intereseze de succesorul ei. Mult nu prea văzuse încă din domnul Genardy.

— Ieri fusese aici cu o mașină închiriată, îmi spuse, o camionetă pentru transporturi. Cărase câteva lucruri în casă, niște vechituri, un dulăpior și un fotoliu, niște cutii, o masă și scaune. După care plecase din nou. Ce meserie are? Sigur nu-i încă la pensie, nu pare atât de bătrân.

— Lucrează la poștă.

— Aha, a fost tot ce a remarcat doamna Hofmeister și s-a uitat la mașina cea veche cu o privire nedefinită.

După care mi-a urat o seară plăcută. Un dulăpior, un fotoliu și câteva cutii. Sus era la fel de multă liniște ca și cu o seară înainte. Nici un pas, nici un sunet de la vreun televizor, nici măcar o dată nu s-a tras apa la toaletă.

Dar domnul Genardy era acolo. Nicole îl întâlnise în antreu. Se pare că ea ajunsese acasă doar cu câteva minute înaintea mea.

— Tocmai cobora treptele. Am stat puțin de vorbă.

M-a întrebat dacă vii întotdeauna atât de târziu acasă.

Nicole stătea în fața televizorului când am intrat pe ușă. Pe masă era unul dintre caietele ei de școală.

— Îmi semnezi lucrarea la mate? m-a întrebat, când a terminat să-mi dea scurtul raport, uitându-se deja din nou la micul ecran.

Era ceva ciudat la ea. Poate o notă proastă, m-am gândit. Dar nu era asta. Sub lucrarea de mate fusese trecut un Foarte bine în litere roșii, groase și alături, pe margine, spre încurajare: „Continuă așa, Nicole!" Mi-am pus numele dedesubt, deși, de fapt, nu era necesar. Dar Nicole a insistat: profesoara spusese că părinții trebuie să iscălească întotdeauna, altfel nu se putea ști dacă văzuseră.

După ce am închis caietul, am lăudat-o pentru nota cea bună. Apa curgea de pe Nicole ca picăturile de ploaie de pe o piele unsă cu cremă. La fel de morocănoasă a închis televizorul și a mers după mine în bucătărie.

De două ori am constatat:

— Tu ai ceva, nu-i așa?

Însă abia înainte de a se duce la culcare, și-a dat drumul la vorbă. Venise puțin mai devreme acasă decât spusese la început.

— Dar nu cu mult, mamă, serios, poate cu un sfert de oră.

Urcând din pivniță cu un pachet cu lapte, îl mai întâlnise pe domnul Genardy încă o dată în vestibul. Cică și atunci tocmai coborâse treptele. O întrebase la ce emisiune se uită, după care îi spusese că nu era ceva pentru copii; și că nu e deloc bine când copiii se uită prea mult la televizor; și dacă mama ei știa.

— Doamna Humperts îmi dădea întotdeauna voie să mă uit la Actualități. Spunea că din când în când e bine ca și copiii să arunce o privire la știri, atunci au măcar habar ce se întâmplă în lume. Doar n-are el voie să-mi interzică asta, nu-i așa, mamă? Adică, nu el trebuie să-mi dicteze ce să fac, tu hotărăști asta, nu-i așa?

— Așa-i, i-am răspuns, eu hotărăsc. Și atâta timp cât ții minte că eu sunt cea care hotărăște, totul este în regulă.

M-a privit de parcă n-ar fi înțeles exact ce voiam să zic. Dar am dedus din licărul ușor din ochii ei că pricepuse foarte bine. În acel moment am fost foarte mândră de ea, poate și puțin amuzată.

Da, dragă domnule Genardy, nu merge chiar atât de ușor cu fiica mea. Ea știe precis ce vrea. De mult nu mai permite oricui să-i dea dispoziții ce să facă. Mă tem chiar că ați dat chix cu ea. De astă dată v-ați ales tonul greșit.

Iar asta n-o să v-o ierte atât de ușor, dragă domnule Genardy.

Nu fusese singurul care încercase să-i dea dispoziții în această zi și care dăduse din cauza asta greș. Anke îi ceruse să rămână ceva mai mult, ca să se joace cu Mara, pentru că ea voia să iasă împreună cu mama în oraș.

— Nu sunt guvernantă, a mormăit Nicole. Poți să i-o spui clar. În tot timpul ăsta Denise m-a așteptat. Doar îi promisesem s-o ajut la compunere.

Cu asta se explica proasta dispoziție a lui Nicole, restul însă nu. Tot mereu m-am surprins uitându-mă în sus spre tavan și de fiecare dată mă treceau fiorii. Nu mi se părea normal să trăiesc cu un om sub același acoperiș și să n-aud de la el nici păs.

De fapt intenționasem să trec pe la Anke după ce se băga Nicole în pat. Să mai discut o dată cu ea despre oferta ei, mai ales să mă asigur că mama nu se amesteca. Și să pun o vorbă bună pentru Nicole. În loc de asta am stat toată seara acasă și am tras cu urechea în sus. Pe la unsprezece noaptea când m-am culcat, mașina era tot în fața casei.

4 Apoi s-a făcut miercuri. Era ziua mea liberă, așa că m-am sculat cu Nicole la șase și jumătate. Când am tras obloanele în sus, mașina dispăruse. Nu văzusem nimic din domnul Genardy și nici nu-l auzisem. Probabil că ieșise foarte devreme din casă și că pornise cu mașina.

Cu ochii minții îl vedeam coborând treptele în vârful picioarelor, în întuneric și cu capul între umeri ca un hoț.

Îl vedeam stând în fața ușii mele, cu o mână deasupra clantei, nehotărât dacă să tabere sau nu pe mine. Era ridicol. Dar nu știam ce să cred. Poate că de data asta era vorba chiar de mine. Poate că acum era rândul meu. Și că omul în maro îmi acorda un termen de grație mai lung decât celorlalți. A șasea zi!

Am făcut puțin curat prin casă. Totul a mers automat, datul cu aspiratorul, spălatul pe jos. Tot timpul am simțit nevoia să caut a treia cheie a locuinței. Asta m-a frapat abia când m-am surprins singură scoțând toată vesela din dulap, căutând în fiecare ceașcă, până și în zaharnița goală.

Nebună, de-a dreptul nebună. Dar nu mă puteam opri. Acum garantat nu era aici. Voiam doar să știu ce făcuse acolo sus, timp de două zile și cel puțin o noapte.

N-am găsit cheia. Deși deodată am avut senzația că mi-aș putea aminti precis unde o pusesem atunci. În cutiuța de lemn, în care păstram de ani de zile toate cheile posibile. Nici pe ea n-am găsit-o imediat. A trebuit să scot o grămadă de rufe din dulap, până s-o descopăr în colțul cel mai îndepărtat.

În mod obișnuit se afla între prosoape și așternut. Pesemne că alunecase cu timpul mai în spate. N-o mai avusesem de mult în mâini, umblasem acolo mereu doar pentru a lua rufe sau a le pune la loc.

Când am deschis cutiuța, am fost nevoită să înghit cu putere. Erau acolo portcheiul gol pe care Franz îl avea mereu asupra sa — tot nu fusesem la cimitir —, ambele chei de la ușa garajului, cheia de rezervă pentru poartă și pivniță, alte câteva despre care nu știam în primul moment la ce broască s-or fi potrivit. Și două chei mici, care fuseseră de la o casetă de bani. Acolo ținuse Franz banii peșin și actele importante. Un testament scris de mână, semnat de doi dintre frații săi în calitate de martori.

În deplinătatea facultăților mele mintale și fizice las moștenire întreaga mea avere soției mele Sigrid și fiicei mele Nicole. Urma o propoziție de încheiere: Îți urez multă fericire, micuța mea.

Găsisem plicul la trei luni de la moartea lui Franz. Îți urez multă fericire. Caseta nu mai exista de mult. Nicole se jucase un timp de-a biroul,

o luase la un moment dat cu ea la Denise și o uitase acolo. Apoi, frații cei mici o îngropaseră în grădină.

Un teanc de amintiri. Am pus cutiuța înapoi și am aranjat rufele. Cheia? Șase ani reprezintă un timp îndelungat. Poate că Nicole, jucându-se vreodată cu cutiuța, scosese cheia. Atunci, ea s-ar putea afla acum oriunde.

Imediat după prânz am făcut cumpărături cu Nicole.

Puteam, ce-i drept, să cumpăr alimentele de la serviciu, beneficiind de o reducere de preț. Dar era prea mult de cărat, așa că preferam să ies în ziua liberă în oraș și să cumpăr tot ce-mi trebuia.

Nicole împingea căruciorul printre șirurile de rafturi, povestea despre Denise, despre colegul ei de bancă și despre cât de slab era acesta la mate. Îi găsea foarte de treabă și de aceea îi scrisese rezultatele pe un bilețel, pe ascuns bineînțeles, pentru ca profesoara să nu vadă. Și despre cum privise băiatul spre hârtie, răsese și îi mulțumise mai târziu, după ora de mate. Și despre un copil din clasa paralelă care lua acum ore de călărie.

— De ce nu ne cumpărăm un loz din loteria pe clase?

m-a întrebat când am ieșit din nou în stradă. Costă doar cinci mărci și primim în fiecare lună șase mii de mărci sau un milion deodată, dacă câștigăm. La televizor arată mereu. Aș putea avea atunci un cal al meu.

— Dacă am câștiga, i-am spus. Nu câștigăm niciodată.

Am trecut pe la Anke. îi promisesem lui Nicole că voi vorbi cu Anke. Să mănânce și să-și facă lecțiile, dar să nu trebuiască să facă pe guvernanta Marei. Anke nu era acasă, așa că ne-am dus la mama. Numai Mara era la ea.

Mama mi-a explicat pe scurt că Anke și cu Norbert plecaseră la Köln ca să mai facă niște cumpărături pentru bebeluș. Și nici nu ne-am așezat bine, că mama a și început:

— Nu știi ce-ți imaginezi, Sigrid. Anke e cât se poate de bine intenționată, dar nu crezi că are destule pe cap deocamdată cu un copil și în curând cu doi copii mici?

— Anke s-a oferit singură, am replicat.

— Acum nu răstălmăci lucrurile, mă opri mama printr-un semn. Ce era să facă, dacă s-a trezit brusc cu copilul la ușă? O cunoști pe Anke. E întotdeauna mult prea miloasă. Nu s-a gândit la ce se înhamă. Iar de la sine nu va mai spune că-i e greu. Sper doar să ai suficient bun-simț.

Mama a continuat să vorbească aproape fără pauză.

Nicole asista, privea de la ea la mine și iarăși la ea, cu o mutră total neutră.

— De ce să nu poată rămâne copilul singur în câte o după-amiază? E într-adevăr destul de mare și are destulă minte.

De ce spunea mereu „copilul”? Evita să rostească numele lui Nicole, ca și cum prin acest simplu fapt s-ar fi și angajat la ceva.

— Din când în când aș putea vedea și eu de casă, continuă mama, n-am nimic împotriva. Ar fi posibil de pregătit ceva pentru prânz: și tu doar gătești seara, deci copilul capătă o masă caldă.

Da, ba o supă de pachet, ba o pizza sau pur și simplu un cârnat cu pâine, pentru că vin totdeauna atât de târziu acasă. Dar n-avea absolut nici un sens să încerc să discut. Mama era furioasă. Era întotdeauna furioasă pe mine. Și nici măcar ea nu știa de ce. Discursul și-l încheiase deocamdată. A schimbat subiectul, vrând să știe dacă era adevărat ce spusese Nicole. Și anume că domnul Genardy se și mutase.

Am dat din umeri. Pe urmă i-am spus totuși că toate mi se par tare ciudate. Mașina cea veche și așa, hodoronc-tronc, să te muți într-o casă pe care ai închiriat-o abia în ajun. Liniștea, crăpătura întunecată a ușii. Apoi, senzația mea atât de apăsătoare, în timp ce eram sub duș. La care maicămea s-a enervat:

— Asta ce vrea să însemne? Doar nu-ți imaginezi că ar avea anumite intenții? Ia gândește-te la ce spui! Ți-a dat domnul Genardy prilejul să faci astfel de presupuneri? Fii bucuroasă că nu-ți tropăie în cap.

în același mod a mai continuat vreun sfert de oră.

Dacă doamna Hofmeister numise dulăpiorul, masa și fotoliul niște vechituri, atunci nu putea să fie vorba decât de antichități. Și faptul că pe un funcționar cu o poziție înaltă nu-l deranja să descarce cu mâinile proprii câteva piese valoroase de mobilă dintr-o camionetă pentru transporturi demonstra numai că nu-și arunca banii pe fereastră. Și dacă nu închidea ușa în urma lui însemna că nu era un om suspicios, spre deosebire de mine. Dar eu fusesem dintotdeauna un om tare ciudat, un copil imposibil.

La ora patru ne aflam în sfârșit iar pe stradă. Nicole mă privea pe furiș dintr-o parte. Părea că duce o luptă cu sine. Deodată, spuse:

— Dar unul dintre scaune era stricat. în perna lui era o crăpătură lungă astupată doar cu o bandă de lipit.

— De unde știi asta? Credeam că n-ai văzut când a dus lucrurile în casă.

— Nici n-am văzut. A lăsat capul în jos și a zgâriat trotuarul cu vârful pantofului: Când am ajuns ieri acasă, domnul Genardy tocmai cobora. Pe urmă s-a dus afară la mașină. Atunci am urcat scările. Nu până sus de tot.

Pentru a întări cele spuse, a dat cu putere din cap: își lăsase ușa deschisă, iar scaunul era direct în fața ușii.

— Dacă ai putut vedea crăpătura în pernă, i-am spus, înseamnă că ai fost până sus de tot. Să nu mai faci așa ceva.

— Dar el nu m-a văzut, mi-a explicat ea cu încăpățănare. Până să vină înapoi, eram de mult iar la noi. Și-a tot curățat mașina cu o perie, însă doar pe dinăuntru.

Apoi, pentru mai multă siguranță, a schimbat subiectul.

— Mai bine i-ai fi povestit bunicii despre copilul din Koln. Atunci sigur și-ar fi ținut gura. Giinther a spus că și mama copilului lucrează toată ziua, și că lucrează cu tine.

— Da, a fost tot ce-am răspuns.

Nicole s-a uitat la mine cu o privire francă și mi-a promis:

— O să fiu atentă, nu trebuie să-ți faci griji. Nu plec niciodată cu cineva străin. Și dacă vrea cineva să-mi facă un cadou, nu primesc. Domnul Genardy a vrut să-mi dea ieri o cutie cu Fanta, când m-am întors din pivniță cu laptele. A zis că atunci când ți-e foarte sete, nu-ți tre ce cu lapte. Dar eu n-am luat cutia. I-am spus că de la limonada se strică dinții. Eu beau doar suc și lapte.

Probabil că fusese jignită că el îi ținuse și un discurs despre televizor.

— Bine, i-am spus.

Voia să meargă la Denise, iar eu trebuia să mă duc în sfârșit la cimitir. Am rămas până la cinci, stând pur și simplu acolo fără să fac nimic. Îmi venea să plâng, dar nici de asta n-am fost în stare. Iar ca să vorbesc cu Franz, așa cum făceam de obicei — oare ce-aș mai fi putut să-i spun?

5 M-am dus acasă și am spălat geamurile în camera lui Nicole. Încă nu terminasem, când a trecut domnul Genardy prin fața cu mașina. Deși între timp știam precis că era mașina lui, am avut un șoc când l-am văzut coborând din ea. Când s-a îndreptat spre casă, tare aș mai fi tipat.

În schimb domnul Genardy părea foarte bucuros să mă vadă. A ridicat mâna și mi-a făcut semn, zâmbind amabil. N-am putut decât să-l privesc fix.

Purta un fel de salopetă. Niște pantaloni din ăia de lucru albaștri cu pieptar și bretele. Dedesubt o cămașă în carouri. Era o cămașă de culoare închisă, nu prea curată, în mână ținea o servietă maro, veche și uzată. Cu așa ceva mergea, cu un număr nesfârșit de ani în urmă, și Franz la lucru. Pantalonii de lucru ai lui Franz fuseseră albi. Nu conta, era aproape ca și cum Franz s-ar fi întors acasă.

Domnul Genardy a intrat în casă și a bătut la ușa camerei lui Nicole. Dar n-a pășit înăuntru, nici măcar atunci când l-am poftit. A trebuit să mă dau jos de pe scaun, să mă duc la ușă. În primul moment nici nu m-am putut mișca. Dar domnul Genardy a fost foarte amabil și răbdător. S-a interesat mai întâi din nou dacă nu-mi era bine. A zis imediat că atunci ar fi poate preferabil să vorbească altă dată cu mine.

— Nu-i nevoie, merge. Sunt bine, i-am spus.

A dat din cap circumspect.

— Nu știu ce să spun. Sunteți foarte palidă, am observat asta de luni. Dar atunci m-am gândit că-i de la lumina lămpii.

A zâmbit liniștitor, zicând aproape pe un ton de glumă:

— Poate munciți doar prea mult. Vă întoarceți întotdeauna foarte târziu acasă, nu-i așa?

N-am apucat să-i răspund, că a și continuat:

— Multe femei tinere sunt supraîncărcate în ziua de azi cu treaba: gospodărie, serviciu, copil. Văd deseori la colegele tinere cum se surmenează. Fiica dumneavoastră mi-a povestit că sunteți văduvă de șase ani și că vedeți singură de toate, și a arătat cu un gest larg de jur-împrejur.

— Serios că sunt bine, am repetat strângând din dinți.

După care domnul Genardy a trecut la obiect. Voia numai să discute cu mine despre garaj. De ce i-o fi trebuit unul pentru hârbul ăla? ăla oricum n-o să reziste peste iarnă, cu sau fără garaj. Un înalt funcționar la poștă! Un cavaler de școală veche cu maniere elegante și o servietă jerpelită în mână.

Aș fi putut jura că în ea se găsea un termos cu un rest de cafea cu lapte. Dar n-aveam nimic împotrivă să-i în chiriez și garajul. Era dispus să-mi plătească cincizeci de mărci lunar pentru el.

Între timp mă simțeam iar aproape bine, în orice caz puteam gândi din nou clar. Era oarecum liniștitor să vorbești cu el, nu doar din pricina celor cincizeci de mărci.

Avea ceva — răspândea, da, cred că așa se spune, răspândea un fel de calm în jurul lui. Și Franz avusese întotdeauna această capacitate, mă smulgea cu câteva cuvinte, cu tonul vocii sale, cu expresia feței din mijlocul gândurilor sumbre.

Am vrut să merg cu domnul Genardy în camera de zi ca să consemnăm în scris treaba cu garajul. Dar el a fost de părere că o putem face simplu, fără formalități sau poate altă dată. Nu voia să-mi răpească atâta timp.

Când a observat că privesc o dată scurt pe fereastră a zâmbit din nou, parcă puțin ironic.

— Văd că vă mirați de mașina mea.

Vocea lui părea și ea puțin ironică.

— Nu sunteți singura care se miră, a continuat. Fiul meu îmi propune cel puțin o dată pe săptămână să-mi facă rost în sfârșit de o mașină nouă. E de-a dreptul jenant, îmi tot reproșează, când stă rabla în fata ușii. Dar pentru mine nu este o rablă.

Apoi mi-a explicat că mașina asta veche însemna foarte mult pentru el. O condusesse deja cu mult înainte ca soția lui să se îmbolnăvească. Făcuseră multe concedii minunate cu ea. Pur și simplu nu se putea hotărî s-o înlocuiască, fiindcă existau atâtea amintiri frumoase legate de ea.

Am dat doar din cap. Poate l-am și admirat puțin pentru că reușise să-și păstreze doar amintirile frumoase, în timp ce vorbea, domnul Genardy se tot uita peste umărul meu. În cele din urmă declară că asta trebuia să fie camera fiicei mele și că duminică nici nu menționasem în ce companie încântătoare va trăi aici.

O femeie tânără, drăguță și un copil atât de bine crescut. Se întreținuse ieri câteva minute cu fata mea și nu-și putea reveni din uimire. Ce mod de exprimare și ce siguranță de sine! Și câtă modestie, asta constatase deja de luni când le invitase pe Nicole și pe mica ei prietenă la cofetărie.

— Mi-a povestit, i-am spus.

Domnul Genardy a dat din cap, a continuat să zâmbească.

— M-am gândit la asta. Când trăiești atâta timp singură cu un copil, trebuie să se fi creat neapărat o relație cu totul deosebită de încredere. Dar a sunat de parcă nu prea ați fi fost de acord. Recunosc că m-am pripit nițel. Însă când am văzut copiii jucându-se pe terasă...

S-a întrerupt, și-a lăsat capul puțin pe o parte, zâmbetul său a căpătat o umbră de melancolie.

— Nu-mi vine foarte ușor, a oftat, sunt obișnuit să am copii în jurul meu. Știți, chiar am fost puțin ușurat când v-am văzut fata. O casă fără copii nici nu trăiește cu adevărat. Așa că am făcut invitația spontan. Nu mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să vă cer mai întâi consimțământul. Sper să nu mi-o luați în nume de rău.

— Nu, i-am spus, iar în clipa aceea chiar așa gândeam.

A fost de părere că aș putea fi mândră de fata mea, mai ales din cauză că o crescusem singură, pe lângă meserie și gospodărie. Spera doar că într-o

zi nepoții săi vor fi la fel ca ea, atât de deschiși și fără falsă timiditate, totuși foarte reținuți față de un străin și neavând senzația că li se cuvine tot.

Ar fi trebuit să-i spun că nu era meritul meu, ci exclusiv cel al doamnei Humperts. Dar apoi m-am gândit că nu-l privea pe el, că era doar chiriașul meu. Nu un om căruia îi datoram vreo explicație.

Înainte de a se îndrepta spre scară, mi-a mai explicat ceea ce mă interesa cel mai mult. De ce se mutase chiar de luni.

— Îmi imaginasem puțin altfel, dar am mai avut și noroc, zise râzând. Două firme care fac zugrăveli au vrut să-mi fixeze un asemenea termen încât și de Crăciun aș mai fi fost ocupat cu mutatul. A treia a fost dispusă să se apuce imediat de treabă. Și dacă te-ai hotărât o dată pentru un lucru n-ar trebui să-l amâni prea mult. Zugravii au fost ieri dimineață, când erați deja plecată. Din păcate n-au terminat ce aveau de făcut. Au vrut să continue azi, bineînțeles. Dar oți fi știind cum este când nu poți asista personal, iar mai mult de două zile libere n-am putut obține acum de la birou. Ei, nu-i nimic, alungă el gândul printr-un gest. Partea cea mai grea a muncii e rezolvată, de rest trebuie să mă ocup acum singur.

În sfârșit făcu primul pas pe treapta cea mai de jos și oftă.

— M-am instalat încă de luni în mod provizoriu. Așa pot să fac puțină curățenie după orele de serviciu. Nu mă întrebați ce mizerie mi-au lăsat.

Apoi l-am auzit pentru prima oară umblând sus de colo-colo, doar așa, încolo și înapoi de parcă ar fi fost nervos și n-ar fi avut stare. Probabil că strângea mizeria de care vorbise. Erau altfel de pași decât cei ai doamnei Humperts și totuși sunau familiar, chiar puțin liniștitor.

Iar incomodant chiar că nu era. Mi s-a părut un om plin de înțelegere și generos. Cincizeci de mărci pentru garaj, o sută de mărci în plus pentru locuință.

După ce am aruncat apa de la spălat, am mai plecat o dată în oraș și i-am cumpărat lui Nicole un pulover frumos. În față, pe piept, era brodat un cap maro de cal.

Când s-a întors Nicole pe la șapte acasă, a sărit în sus de bucurie și mi-a căzut de gât.

— Îl îmbrac mâine la școală, am voie?

L-a pus pe ea imediat, nu abia a doua zi. Dacă ar fi fost după ea, ar fi dormit cu el. A trebuit s-o conving pe un ton categoric să-și pună pijamaua. Când s-a băgat în cele din urmă în pat, m-am așezat în fața televizorului.

Era o emisiune despre politică. Nu mă puteam concentra la ea, gândindu-mă tot timpul la sporovăială maică-mii și fiind convinsă că o va

pisa atât de mult pe Anke până ce o va face să-și retragă oferta. N-aveam de gând să aștept acest moment.

Se făcuse aproape nouă. încă nu era prea târziu pentru o scurtă vizită. Când am pășit în vestibul am încuiat ușa camerei de zi în urma mea. Mi se părea că sunt chiar meschină. Domnul Genardy era atât de amabil, iar eu mă purtam ca o capră neîncrezătoare. Și doar de la mine n-aveai ce să iei.

Am aruncat o privire fugitivă în camera lui Nicole, vrând să-i spun că mă reped pentru o jumătate de oră la Anke. Dar adormise deja. Puloверul zăcea pe pernă, lângă obraz. îți crea impresia că și-ar fi sprijinit fața de capul calului.

6 Am stat la Anke până la ora zece trecute, deși de fapt voiam să plec după un sfert de oră. N-aveam ce să lă murim sau să discutăm. Anke a rămas pe aceeași poziție ca la telefon. Că Nicole putea veni la ea oricând după școală, iar în timpul vacanței chiar de dimineață. Ironiile mamei n-aveau nici o importanță. N-a făcut decât să se amuze că Nicole avea deja principiile ei.

— Mă descurc eu cu ea, nu-ți face griji.

Dar eu îmi făceam. Pur și simplu nu-mi găseam liniștea. Era ca și cum m-aș fi împărțit în două, iar una dintre părți s-ar fi tot adresat celeilalte, încercând s-o calmeze. Nu te mai agita atât, n-ai nici un motiv s-o faci. Ba aveam o grămadă, o socoteală încă neîncheiată, un ceasornic lovit. Și moartea, care intra și ea în acest cadru, nu sosise încă.

Pentru perioada cât va trebui să stea în spital după naștere. Anke mă sfătui să vorbesc cu doamna Kolling.

Pe mama nu mă puteam bizui. Eram singure, Norbert își petrecea seara la club.

Vrând să-mi iau imediat rămas-bun, Anke m-a rugat:

— Mai stai puțin, altfel mor de plictiseală. Și chiar că nu avem des ocazia să stăm de vorbă.

La care mi-a făcut un semn cu ochiul, ca să fie clar ce temă urma să vină: mama sau bărbatii.

— Dacă Nicole se trezește, n-o să știe unde sunt...

Se trezise odată, când fusesem tot la Anke. într-o sâmbătă seară. Era pe vremea când Anke locuia încă la mama, dar mama nu era în seara aceea acasă. Nici Franz nu era acasă când plecasem. Preluase o locuință nouă și trebuia să pună după orele de serviciu gresie și faianță în baie, pivniță și pe

terasă. Muncă pentru câteva sfârșituri de săptămână. îmi spusese că s-ar putea să se întoarcă foarte târziu. Atunci îi replicasem:

„O să mă duc la Anke. Doar n-ai nimic împotriva. Nicole doarme adânc.”

Pe vremea aceea începuse deja să nu se mai trezească noaptea.

Anke îmi povesti despre cumpărăturile pe care le făcuse după-amiază și despre circulația prin Koln. De abia te poți mișca prin oraș. Nu mă puteam concentra la ce-mi spunea. Mă vedeam stând cu ea atunci; și cum și atunci mă cuprinsese neliniștea, așa, deodată.

Nu lași un bebeluș singur. Se poate trezi și plânge. Nicole nu se mai trezise noaptea de câteva luni. însă nu-i spui unui bărbat că pleci din casă lăsând o fetiță singură în ea, dacă știi că bărbatului îi plac fetițele. Dar nu Franz. N-o să se atingă el vreodată de un copil. Mai curând și-ar tăia mâinile. Oare?

Fugisem acasă și văzusem încă de departe mașina noastră în fața casei. Franz se afla în camera copilului.

Făcuse duș, era doar în izmene, spatele lui era încă umed. Stătea în fața mesei de înfășat. Nicole avea nouă luni. Era întinsă pe comodă. Iar cutia cu cremă se găsea alături, deschisă.

Franz s-a răsucit în direcția ușii, când am intrat. Cică tocmai îi pusese costumașul și se pregătea să-i tragă fermoarul. M-a privit drept în față timp de o clipă, doar de o clipă.

în ochii lui era o expresie atât de tristă. Un fel de disperare. A și lăsat imediat capul în jos, a luat-o pe Nicole în brațe și a dus-o în pat. Așa, cu spatele la mine, mi-a explicat:

„A plâns. Eram la baie, altfel n-aș fi auzit-o. M-am gândit că a făcut în scutece.”

M-am dus la comodă și am înșurubat cutia cu cremă.

Scutecul cel ud era pe jos. N-am putut să-l privesc pe Franz. în cremă erau imprimare urmele degetelor lui, niște adâncituri. Și am simțit degetul în mine, cum îl mișcă încoace și încolo. Deodată a început să mă usture.

Pentru asta era suficientă amintirea. Resturile de săpun de sub unghiile lui.

„Să fac acum baie?” am întrebat.

Franz se îndreptase spre ușă. Am văzut cu coada ochiului cum clatină din cap:

„Azi nu, Siggi, sunt prea obosit.”

„Dar eu vreau, i-am spus, doar azi e sâmbătă. Și n-am făcut-o nici săptămâna trecută.”

Franz s-a oprit în ușă. Zâmbea, dar amar.

„Lasă, Siggi, serios, că sunt obosit. Poate săptămâna viitoare.”

— Nicole doar nu mai e un bebeluș, vorbea Anke în mijlocul gândurilor mele. Dacă se trezește, se duce la clo, se bagă din nou în pat și doarme mai departe.

Era același sentiment ca și atunci — neputință, neîncredere, această neajutorare cumplită și teama. Numai că acum nu știam de cine să mă tem. Atunci știusem.

Atunci mă putusem întreba neconținut: Ce i-o fi făcut?

Doar e bebeluș.

Stătusem trează toată noaptea și Franz la fel. Trăgeam cu urechea înspre camera de alături, dacă nu cumva plânge Nicole. Și îmi repetam fără încetare: A uns-o cu cremă. N-a făcut decât s-o ungă cu cremă, ca să nu se rănească.

Alături a fost liniște, doar Franz se răsucea de pe o parte pe alta. Nicole a plâns abia în dimineața următoare la ora obișnuită și numai după biberon. Când m-am apropiat de pătuțul ei, mi-a râs, mi-a întins mânuțele și i-am dat biberonul. Când am desfășat-o îmi tremurau degetele. N-a făcut decât s-o ungă cu cremă, nimic altceva. Nu era în stare să-i facă ceva. Doar o iubește.

Scutecul ei era ud, numai ud! N-avea urme de sânge.

Degetele mele tot mai tremurau. Neputință și rușine. Va trebui oare vreodată să-mi pun scutece? Rasă bine și unsă cu cremă, și să las odată teama deoparte.

Anke ajunsese de mult la subiectul mama și de aici la domnul Genardy. Știa deja tot ce se putea ști despre el și era de părere că ar fi trebuit să fiu bucuroasă că găsisem atât de repede un chiriaș care pe deasupra să și plătească mai mult. S-a mirat, ce-i drept, că voia să continue singur cu renovarea.

— Tipi ca ăsta au de obicei două mâini stângi, așa că probabil că se grăbește foarte tare.

Și eu mă grăbeam. Nu mai aveam stare. Nu erau niște simple gânduri, erau amintiri, erau senzații. Mă mânca îngrozitor. întotdeauna mă mâncase îngrozitor când creștea părul.

Nu te scarpini între picioare! Nu se cuvine! Ci te razi din nou. Doar știi că el de așa ceva are nevoie — pielea netedă și iluzia. Și chiar dacă mori de

rușine în fața medicului ginecolog, gândindu-te că trebuie să-ți stea scris în frunte de ce e acolo jos atât de neted, tot o faci din nou. Faci multe pentru copilul tău, te sfășii în bucățele dacă e nevoie. O iei la fugă în fața fricii, repede și tot mai repede, ca să nu te ajungă din urmă. Preîntâmpini orice eventualitate, doar îl iubești. Pe el și copilul. Nu vrei să fie nenorocit, nici el nici copilul. Iar copilul mai trebuie și apărat.

De atunci nu mai luasem vreun aparat de ras în mână. Pentru picioare și subsuoară foloseam o cremă de depilat. Dar teama îmi rămăsese. Fiecare bărbat era un dușman! Norbert forma singura excepție. Însă pentru mine el nu era un bărbat, ci numai cumnatul meu. Și Günther?

Gunther era bărbat, atunci ce era atât de diferit la el?

Nu-i stătea nimănui scris pe frunte și eu nu știam să citesc gândurile. Doar să simt, întotdeauna doar să simt.

Și să mă scarpin. Nu se putea altfel. Trebuia să plec acasă. Să mă bag sub duș, ca să-mi treacă.

Anke râdea de mine.

— Tare mai ești nervoasă. Banii pe care o să ți-i plătească pentru garaj ar trebui să-i investești întâi și-ntâi în valeriană.

A revenit la mama, mai curând la slăbiciunea mamei pentru domnul Genardy. Mi-a făcut cu ochiul.

— Poate avem noroc și o mai mărităm o dată bine. Ar fi ceva. Atunci n-ar trebui de fiecare dată să-și descarce la mine frustrările.

Stăteam ca pe jărat. Devenise insuportabil. Anke a glumit întâi:

— Mai aștepți pe cineva astă-seară? Poate ai alergii, spuse apoi.

Îmi povesti cum ea însăși folosisese o dată o loțiune care-i provocase o astfel de mâncărime insuportabilă.

În sfârșit, se ridică din fotoliu.

— Hai, du-te odată acasă și spală-ți mizeria aia.

M-a condus la ușă. Am fugit până la colț, scărpinându-mă pe furiș cu mâna prin buzunarul hainei. Stopul de la intersecție era pe roșu. Nu puteam traversa pur și simplu alergând, era încă circulație multă.

În timp ce așteptam, mâncărimile s-au potolit. La fel de brusc cum se declanșaseră, se și opriră. Ultima porțiune am străbătut-o încet, recăpătându-mi calmul. Aerul era minunat, rece și foarte limpede. Mi se limpezi și capul. Poate că de vină pentru starea mea erau numai amintirile. Dar Franz murise. Dragul, bunul, răbdătorul, altruistul meu Franz. De ce deveneau bărbații așa?

M-am uitat în camera lui Nicole. Dormea dusă. Pătura căzuse la marginea patului. Partea de sus a pijamalei i se încolăcise sub brațe. Spatele ei era foarte rece. Când i-am tras în jos bluza pijamalei și i-am pus pătura pe umeri, a dat cu mâinile după mine, murmurând:

— Pleacă, porcule, te spun mamei tale.

Fiecare cuvânt se putea înțelege, dar era evident că dormea. S-a întors pe partea cealaltă, cu fața spre mine.

Am tras pătura ceva mai sus și i-am luat puloverul de sub cap. Acolo unde Nicole stătuse cu obrazul pe el, era umed și lipicios. Bărbia și obrazul erau și ele umede. Probabil că în somn îi cursese puțină salivă. I-am șters bărbia cu mâna și Nicole a oftat în somn.

7 joi am mai sunat o dată la Gunther în pauza de prânz. Voiam să discut în sfârșit cu el despre noul meu locatar, dar n-am reușit nici de data asta. Am vorbit numai despre Nadine Otten. Hedwig rezistase marți și miercuri, joi lipsea din nou.

Șeful de secție a explicat înainte de prânz cu o mină sumbră că era motivată, nici un cuvânt în plus. De la Gunther am aflat cauza. Fiica lui Hedwig fusese găsită pe la șase dimineața, moartă, într-o grădină la marginea orașului, într-un chioșc.

Mult mai mult Gunther nu știa deocamdată. De-abia aflase și el știrea de la un coleg mai tânăr și era gata s-o pornească spre redacție. Apelul meu îl întorsese de la ușă. Gunther mi-a promis să treacă puțin pe seară.

— Dacă nu e prea târziu pentru tine, a adăugat.

Tare aș fi sunat-o pe Hedwig. Dar nu îndrăzneam.

Nici n-aș fi știut ce să-i spun. S-a făcut după-amiază și eu eram tot în spatele tejghelei. Din când în când aveam sentimentul că discuția cu Giinther fusese doar în imaginația mea, cel puțin o parte din ea. Că poate spusese numai: „S-a găsit copilul.” Și că-mi explicase după aceea unde fusese găsit, bineînțeles trăind și fiind sănătos, doar puțin murdar și foarte infometat.

Totul era ireal. La un moment dat veni o femeie mai în vârstă cu o fetiță de vreo zece, unsprezece ani. Femeia purta un palton gri și părul alb tuns scurt ca al soacrei lui Hedwig.

M-am gândit că ar fi soacra lui Hedwig, iar fetița care era cu ea — fiica lui Hedwig. Abia când femeia a cerut o litră de brânză, mi-am dat iar seama că fata lui Hedwig nu va mai sta niciodată cu bunica ei în fața tejghelei noastre cu brânză.

Când am ajuns joi seara acasă, era zece trecute. Nicole ședea trează în pat. Dimineața fusese un circ întreg pentru că nu putuse îmbrăca puloverul cel nou. Se repezise chiar în pivniță ca să verifice dacă mai era într-adevăr ud. Spălasem pata chiar în timpul nopții doar cu apă.

Nicole părea încă jignită. Nici nu deschisesem bine ușa că a și strigat după mine. Mâncase de seară la Anke.

La ora nouă o adusese Norbert acasă cu mașina și îi spusese să se bage imediat în pat. Ceea ce și făcuse, dar nu putuse adormi și era furioasă pe mine.

— De ce ți-oi fi încuiat ușa? Am vrut să mă întind pe canapea și să te aștept, dar n-am putut să intru. E tare urât din partea ta.

Până acum nu se iviseră probleme joia. Asta era prima noastră joi fără doamna Humperts. Poate că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că mai puteau exista probleme. Însă eram numai obosită. Acum o săptămână, m-am gândit. Acum o săptămână, Hedwig s-a întors acasă, și fata ei nu venise încă. Chiar că nu aveam dispoziția necesară ca să pornesc o discuție lungă cu Nicole.

— Culcă-te acum, s-a făcut atât de târziu, a fost tot ce i-am spus.

— Dar nu pot dormi, s-a bosumflat, că pe urmă visez iar. Și ieri am visat ceva idiot.

S-a ridicat în capul oaselor și nu mi-a dat pace până ce nu m-am așezat lângă ea pe marginea patului ca să ascult ce visase cu o noapte în urmă.

Unul din frații lui Denise ar fi venit în camera ei și i-ar fi pus o râmă groasă pe față, iar râma ar fi scuipat-o.

Se înfuriase de-a binelea și se montă și mai tare.

— Drept pe gură! După care m-am trezit. Și chiar că era cineva lângă patul meu. Era foarte întuneric, mi-a fost o frică groaznică. Pentru că ăla mi-a umblat pe la gură. Cam așa.

Și-a șters bărbia și gura cu mâna, privindu-mă furioasă.

— Ala m-a scuipat pe pulover. Nu eu. Nu mi-a curs niciodată salivă noaptea.

— Am mai fost o dată la patul tău, i-am explicat. Eu te-am șters pe bărbie și te-am învelit ca lumea. Acum întinde-te și dormi, altfel n-o să te poți scula mâine.

— Dar mai vreau o dată la clo. Mi-e și sete. Îmi aduci ceva de băut?

I-am adus un pahar cu lapte, pentru care a trebuit să cobor încă o dată în pivniță. În frigider nu era decât o pungă goală. După aceea, Nicole s-a liniștit în sfârșit. Mă simțeam complet dărâmată, m-am așezat pe canapea.

Era atât de multă liniște în casă. Nu știam dacă domnul Genardy se afla sau nu sus.

Instalat provizoriu, asta înseamnă și un pat? Poate că se culcase deja, era destul de târziu. Mașina lui se găsea probabil în garaj. În bucătărie, liniștea nu mi s-a mai părut atât de îngrozitoare, așa că l-am așteptat pe Giinther acolo.

A venit imediat după unsprezece. I-am făcut o cafea, am rămas în bucătărie. Mare lucru tot nu știa. Citise doar raportul scris de colegul lui. Un reporter tânăr, Hans Werner Dettov. Nu era angajat la ziar, ci doar colaborator extern și spera să capete cu ajutorul unei istorii bune o angajare fermă. Giinther nu știa exact cum de aflase Hans Werner Dettov atât de curând despre găsirea cadavrului.

— Probabil că a ascultat radioul poliției, a presupus.

Comunicatul oficial al poliției a fost trimis abia azi după-amiază.

Un om care-și scosese dis-de-dimineață câinele la plimbare o găsisse pe fiica lui Hedwig. Doar din întâmplare. Altfel o lua întotdeauna pe alt drum, îi spusese omul ăla lui Hans Werner Dettov. Dacă n-ar fi fost câinele, cine știe cât ar mai fi zăcut copilul acolo.

Poliția nu furnizase încă foarte multe date, ci explicase în comunicatul de presă doar că era probabil vorba despre o crimă sexuală.

— Ce înseamnă „probabil”?

Giinther a dat din umeri.

— Nu mă întreba, n-am fost acolo. Dettov a zis că lipseau chiloții fetei. Și stătea și într-o poziție... ei, știi tu cum. Dar au găsit ceva care nu se potrivește cu restul.

Mai multe n-a vrut să-mi spună Dettov. Poliția l-a rugat să fie discret, pentru a nu periclita desfășurarea investigațiilor, știi, se procedează uneori așa.

Giinther era foarte impresionat, își bău cafeaua, fumă o țigară și desenă cu lingurița diferite figuri pe placajul mesei. Deodată mă privi și întrebă:

— Cunoșteai bine fetița?

Am dat din cap că nu. A rânjit scurt.

— Dar pe mamă o cunoști foarte bine.

Am făcut un semn afirmativ, iar el a ridicat din umeri.

— E o prostie, mormăi, nu se potrivește nici ca timp.

Copilul n-a fost omorât abia duminică. Murise probabil înainte să-ți visezi tu ceasul.

Și-a stins țigara și a oftat.

— Sărăcuța de ea, ți se întoarce stomacul pe dos.

Văzuse fotografii. Poze cu cadavrul, cumplite în detaliile lor. În ziar nu vor apărea niciodată. Acolo se va publica una dintre pozele pe care le pusese Hedwig la dispoziție. Însă Giinther le văzuse și în definitiv avea și el o fetiță.

A plecat pe la miezul nopții. Tot nu-i spusese nici un cuvânt despre domnul Genardy. Mi s-a părut deodată atât de lipsit de importanță. O sută cincizeci de mărci în plus pe lună, îngrijirea lui Nicole asigurată.

Câteva idei încâlcite, câteva temeri confuze, câteva amintiri care-mi făceau silă, uneori câte o presimțire sumbră, dar nimic concret. La Hedwig era acum ceva concret.

Toate speranțele în zadar, gata, duse, pesemne pentru totdeauna. „Dar când ți-e luat copilul de un câine ca ăsta, la așa ceva nu supraviețuiești”, zicea bunica mea.

Deși era atât de târziu, nu mă puteam calma. Am stat trează până pe la trei, mă răsuceam de pe o parte pe alta și vedeam cu ochii minții doar cadranul gol al ceasului.

De două ori am auzit pași deasupra mea.

Domnul Genardy se plimba prin locuință. Apoi l-am auzit deschizând ușa. Ceva în mine s-a crispat. Am ascultat încordată. Treptele scării erau din marmură, pantofii ar fi făcut zgomot pe ele. Franz urcase adesea descălțat ca să nu mă trezească dacă adormisem deja.

Franz! După care se strecura în celălalt pat, ridica uneori și pătura și se apropia încă puțin de mine. O mână pentru mine, o mână pentru sine. Iar eu, mă prefăceam că dorm.

Scoală-te, Sigrid! Nu proceda ca atunci. Nu te prefăce că dormi. Prefă-te mai bine că mai vrei o dată la clo.

Hai odată, scoală-te! Trebuie să te scoli! Trebuie să vezi de ce a deschis ușa.

Nicole își trăgea întotdeauna pătura până la gât, întotdeauna! Nu dăduse încă niciodată din picioare până să se dezvelească, niciodată! Și nici nu salivase niciodată în somn, în orice caz nu așa, încât să observ.

Chiar și numai să dau pătura deoparte era un act de forță. Și de-abia mai aveam vlagă în brațe. În picioare și mai puțină. Să-mi pun halatul și să mă duc în vestibul.

Hra întuneric, era liniște. Poate că mă înșelasem. Sau închisese iarăși ușa exact în clipa în care eu o deschideam pe a mea.

Acum nu te înnebuni de tot, Sigrid. Nici n-a deschis-o măcar, ți-ai imaginat doar. Nu-ți place omul ăsta, hai, recunoaște. Și n-ai nici un motiv rațional. Nu ți-a făcut nimic. Este un om amabil și plin de înțelegere. Nu-i vina lui că-ți amintește mereu de Franz.

Și iarăși vineri. Eram moartă de oboseală și Nicole nu voia să se scoale. De două ori am strigat după ea, dar n-am primit nici un răspuns. A trebuit s-o zgâlțâi, înainte să se dea în sfârșit jos din pat. În loc de lapte i-am făcut niște cafea la micul dejun. Îmi venea atât de îngrozitor de greu s-o întreb.

— Când ai visat că unul din frații lui Denise ar fi fost în camera ta, se poate oare să fi fost domnul Genardy la tine?

A făcut ochii mici și m-a privit, nepărând a înțelege ce voiam să zic.

— Doar mi-ai spus că tu ai fost la mine.

— Da, e tot ce i-am spus.

Cafeaua a mai înviorat-o nițel. Destul în orice caz pentru a se tot fâțâi de colo-colo. A căutat prosopul pe care și-l lua mereu la piscină. Era un prosop anume cu un mânz pe el. Doamna Humperts i-l dăruise la ultima aniversare. Se mai afla încă în sacoșa de baie, mototolit, cu câteva pete de mușegai care sigur nu vor mai ieși la spălat. I-am dat altul.

Bombăni mai departe:

— Ai fi putut și tu să te uiți o dată în sacoșă. Nu mă pot gândi eu singură la toate.

Parcă s-ar fi inversat rolurile. Eu ar fi trebuit să fiu cea care vorbește așa cu ea.

Și-a căutat apoi chiloțelul de vineri. Am trimis-o în pivniță. S-a întors cu mâinile goale și mi-a spus pe un ton ostil și nesuferit:

— Nici pe ăștia nu i-ai spălat. Hai, recunoaște. În orice caz nu sunt întinși la uscat.

Eram absolut sigură că-i văzusem în timpul nopții atârând împreună cu alții la uscat. M-am dus chiar eu în pivniță, dar într-adevăr nu se aflau acolo. Pe sfoară erau atârnați doar cei de marți, miercuri și joi. În capul meu s-au întâlnit vocile lui Hedwig și Giinther. Un chiloțel de joi!

Am luat pur și simplu unul de pe sfoară, la nimereală. Nicole continua să bombăne:

— Dar azi e vineri, așa că nu-mi pot pune chiloțelul de miercuri. Or să rădă de mine.

Până acum nu răcnisem niciodată la ea, dar am simțit că nu mai rezist.

— Atunci n-ai decât să-ți iei alți chiloți din cameră, am țipat.

A tresărit, ca și cum aș fi dat în ea, m-a privit cu niște ochi ficși, rotunzi.

— Nu urla la mine, mă doare capul.

Înainte să-i pot răspunde, a și ieșit; n-am fost atentă dacă s-a dus cu adevărat în camera ei sau încă o dată în pivniță. Când s-a întors, arborase mutra ei îmbufnată.

Până să plece la școală, n-a mai vorbit deloc cu mine. În autobuz tot mai aveam muștrări de conștiință. În gara din Horrem mi-am cumpărat un ziar. Parcă aș fi avut creierul astupat cu vată. Pur și simplu nu mai puteam judeca.

8 Presimțiri nebunești, visuri haotice. Am avut un vis, am avut o presimțire. Uneori era chiar de parcă n-aș fi putut număra până la trei. Aveam treizeci și patru de ani, aveam o meserie, o fiică de opt ani și o casă, pe care mai apăsa o ipotecă de o sută treizeci de mii de mărci. Și n-aveam soț.

Și nici prieten, ci doar un bărbat care cu câteva săptămâni în urmă se culcase pentru prima oară cu mine.

Tocmai cu mine care crezusem mereu că n-o să mai pot primi vreodată la mine în pat un bărbat, nici măcar pe unul pe care l-aș fi iubit, l-aș fi cunoscut foarte bine și de mult și m-aș fi simțit bine și în siguranță cu el.

Dar de fapt nici nu-l primeam la mine în pat, ci doar pe canapea sau pe jos, tocmai eu pe jos. Sau pe capota motorului mașinii lui. Ca prima oară.

Uneori reflectam că știusem din primul moment cum va fi cu Giinther. Și că o și dorisem, nemaiputând să mă gândesc la altceva. Nu direct la capotă sau la podea, ci la felul cum făcea dragoste cu mine. Imprevizibil și lipsit de complexe.

Apoi m-am gândit că știusem că va fi așa. Așteptasem asta de ani de zile. Și fusesem decepționată, foarte decepționată pentru că lucrurile nu decurseseră imedial așa cum îmi imaginasem.

În acea duminică, la piscină, când ne cunoscuserăm, când ne invitase pe mine la o cafea și pe Nicole la un Milkshake, ne condusesse la urmă cu mașina acasă. Nicole coborâse repede, eu mai zăbovisem în mașină. Nu voiam să-l las să plece așa, pur și simplu, ci intenționasem chiar să-l invit la

masa de prânz. Aș fi și făcut-o, dar știam exact că nu ajungea pentru trei. Giinther se uitase la mine, nu la față, doar la picioare, la sâni, apoi întrebă:

— De cât timp sunteți singură?

Îi spuseseam la piscină că sunt văduvă. Pentru că mă întrebasese direct de soțul meu, nu doar o dată, ci de mai multe ori, căci nu-i dădusem imediat un răspuns care să-i placă.

— De cinci ani și șase luni, i-am spus.

Zâmbi scurt.

— Nu cred așa ceva. De cinci ani și șase luni văduvă, dar nu singură în tot acest timp.

Apoi m-a invitat pentru sâmbătă seară la masă, chiar la el acasă. O să gătească pentru noi, mi-a spus, după care o să ne creăm o atmosferă plăcută și o să ne simțim bine. Era deosebit de clar ce dorea de la mine și că n-avea de gând să piardă timpul. Voiam să zic nu, și totuși nu voiam, nu puteam.

Tot îmi mai privea picioarele, iar eu priveam spre ale lui. Deodată mi-a venit în minte vocea lui Anke, cum îmi tot povestea despre Norbert, despre calitățile lui ca bărbat. Cum râdea: „Șocată, surioară? Dar așa este, dacă la capitolul ăsta lucrurile nu merg bine, nu merg nicăieri.

Habar n-ai ce-ai pierdut până acum. Franz al tău era un tip de treabă, dar tare stângaci și greoi.”

Am acceptat invitația lui Gunther având muștrări de conștiință și furnicături în burtă. Mă furnica până și în cap. Doamna Humperts s-a bucurat că ies și eu o dată, bineînțeles că avea să se ocupe cu drag de Nicole. Nu trebuia să-mi fac griji nici în legătură cu ora. Nici n-aveam de gând.

Eram foarte nervoasă în acea după-amiază de sâmbătă, de-a dreptul agitată. Doar nici nu-l cunoșteam, însă mă trăsese din apă. Asta era un aspect, iar celălalt era:

Mă privise. Nu abia în mașină, ci încă dinainte, de la piscină, în timp ce ședeam la bar.

Venisem în noul costum de baie, despre care Anke spusese: „Potolește-te, Sigrid, sigur că poți să-l porți.

Știi asta foarte bine, altfel nu l-ai fi cumpărat. Ce vrei de fapt să auzi de la mine? Că a venit timpul? Că mai ai încă șanse multe să-ți pescuiești un bărbat? Și că ai acest drept, că nimeni nu-ți poate cere să rămâi singură?”

Tot timpul n-am făcut decât să-mi imaginez că mă culcam cu Gunther, că se uita la mine, că mă trăgea spre el, mă dezbrăca, că nu întreba mai întâi dacă îmi place așa sau altfel, ci o făcea pur și simplu.

O jumătate de oră am cotrobăit prin lenjerie, căutând ceva rafinat de tot, din dantelă eventual și aproape transparent. Așa ceva nici n-aveam. M-am gândit chiar să mă reped până la Anke și să împrumut ceva de la ea. Mai târziu m-am rușinat la acest gând, părându-mi-se că sunt chiar idioată.

Giinther a venit să mă ia pe la ora opt. Dar nu m-a condus la el acasă, n-am mers deloc cu mașina. Ne-am dus la restaurantul chinezesc din Hahnenpassage. Acolo ne-am așezat unul vizavi de celălalt și ne-am întreținut tot timpul.

Despre nedreptatea sistemului de impozite, care-i prejudiciază atât de tare pe cei divorțați sau văduvi față de cei căsătoriți. În timp ce vorbea, se uita fie în farfurie, fie la fața de masă. Se tot juca cu bricheta, își aprindea o țigară după alta. Imediat după ora zece m-a adus acasă.

M-a însoțit până la ușă.

M-am gândit că se așteaptă să-l invit la o cafea și nu știam cum s-o fac. Când am reușit în sfârșit s-o exprim într-un fel, Giinther s-a uitat la ceas și a dat cu regret din umeri.

— îmi pare rău, a spus, duminica trecută m-am grăbit puțin. De obicei nu-mi stă în fire să dau buzna. Nici nu știu ce drăcușor m-a împins să procedez așa.

În acel moment mă mai furnica doar în palmă. Și tare aș fi vrut să-i ard una.

L-am revăzut abia peste o săptămână când m-am dus din nou cu Nicole la înot. S-a făcut ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eram convinsă că nu eram singura care-și închipuise ceva. Își lăsase și el imaginația să zburde, zugrăvindu-și totul așa frumos colorat și puțin brutal. Numai puțin, numai atât încât să simt că el era bărbatul, iar eu o femeie care putea înnebuni un bărbat.

După aceea ne-am văzut din două în două săptămâni la piscină. Fără nici o aluzie în direcția pat, fără nici o invitație în locuința lui, doar din când în când câte o privire, ca și cum ar fi vrut să cumpere un cal și nu se pu tea decide. O cafea la bar, o înghețată pentru Nicole sau un Milkshake. Uneori ne conducea cu mașina acasă, dar eu coboram imediat. Nu mai știam ce să cred în privința lui. Nu vorbea niciodată despre persoana lui, ci mă puneă doar pe mine să povestesc.

Nici măcar atunci când a venit pentru prima dată în casă nu s-a schimbat nimic. A rămas toată după-amiaza și s-a ocupat mai mult de Nicole decât de mine. Dar asta nu m-a deranjat, era exact de parcă s-ar fi ocupat Norbert de ea.

Norbert, care o lua pe micuța Mara cu el în cadă. Care o hrănea și o înfășa, o ungea cu cremă și o pudra, danci u-i câte o pălmuță pe poponeață, pupându-i burtica goală, piciorușele durdulii sau tălpile. Luându-se în acest timp cu Mara la întrecere care râde mai tare și spunând:

„Ai puțină răbdare, grāsano, să vezi peste douăzeci de ani cum o să fii o femeie la fel de frumoasă ca maică-ta.”

Asistasem de multe ori la astfel de scene și întotdeauna totul era perfect normal. Poate chiar aveam un simț pentru așa ceva, un al șaselea sau al șaptelea. Poate chiar puteam simți dacă erau normali. Și la Giinther o simțeam. Era pur și simplu modul cum se purta cu Nicole.

Diferența din priviri, când se uita la ea sau la mine. Când Nicole s-a băgat apoi în pat, el s-a așezat pe canapea.

Fuma din nou foarte mult, părând nervos, iar când mă privea, o făcea ca un vinovat prins asupra faptului.

Apoi, cu câteva săptămâni în urmă, a venit să mă ia joi de la serviciu. Nu conveniserăm așa, l-am văzut doar stând în fața intrării personalului. Nici n-a spus multe, mi-a deschis doar ușa automobilului, m-a poftit să mă urc și a pornit imediat. M-am gândit, firește, că mă duce acasă și am fost destul de mirată când a luat-o deodată pe o stradă laterală. Atunci au început iar furtunăturile din burtă.

Când a oprit motorul, Giinther a spus:

— Cred că fac o mare greșeală.

În timp ce tot vorbea, mi-a și descheiat bluza, lăsându-mi bretelele sutienului să alunece pe umeri în jos. Nu era grijuliu. Nici reținut. Nici măcar deosebit de delicat, era exact așa cum mi-l închipuisem. Mă întrebă după câteva clipe dacă nu mi-e prea frig afară. Sigur că mi-era, era sfârșitul lui februarie. Am clătinat din cap că nu și el mi-a spus:

— Atunci coboară.

Ajunseserăm cu mașina într-o zonă împădurită. Era întuneric beznă. Dar nu-mi era frică. Mă întrebam doar de ce nu mergeam la el acasă sau la mine. Cred că am aflat între timp, Giinther se temea, voia să-mi arate că nu trebuia să aștept mai mult de la el. Voia să mă șocheze.

Ceea ce nu i-a reușit.

De atunci mă tot gândisem să discut cu Hedwig despre asta. Dacă era s-o fac cu cineva, apăi doar cu ea. Aș fi putut să-i spun cum fusese cu Franz. Ca o poezioară satirică în patru versuri și pe care, o dată învățată pe dinafară, o poți recita o viață întreagă. Nici o pretenție, întotdeauna doar cerșeală. Că Franz suferise probabil din cauza înclinațiilor sale. Că știuse și singur că nu era normal. Că-mi era frică, frică de el, frică pentru el, căci îl iubeam și doream să fie fericit și satisfăcut cu mine. Frică pentru Nicole. Că nu-mi puteam înfrânge sila și nici disprețul în astfel de momente. Că mă temusem timp de doi ani că Franz s-ar fi putut comporta într-o zi în mod pervers față de propriul copil, însă nu voisem să-mi mărturisesc această frică. Și că tânjiseam după un bărbat pentru care o femeie este o femeie, iar un copil, un copil.

Că dusesem această temere cu mine, ani de zile, într-un ungher inaccesibil al inimii mele. Că scăpasem de ea tocmai în pădure, aplecată deasupra unei capote, cu un bărbat în spatele meu, care nu-și dăduse nici măcar silința să-mi scoată fusta, ci doar ceea ce purtam sub ea și bluza. într-o seară de februarie, așa că nici măcar nu știam dacă tremuram de frig sau de plăcere.

Și că mi se păruse grozav, minunat, cumplit de frumos. Că mă gândisem că acum în sfârșit totul era normal. Așa cum în povești totul revenea la normal când prințul o săruta pe prințesa din Pădurea Adormită, trezind-o astfel și rupând vraja. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...

în săptămânile trecute nu-mi făcusem curaj să vorbesc cu Hedwig despre toate astea. Iar acum era prea târziu.

Aveam o colegă de muncă, pe care mi-aș fi dorit pe vremuri s-o urăsc, fiindcă era un om atât de drăguț. Cu care eram de ani de zile într-un fel prietenă, cu care putusem discuta dintotdeauna despre orice. Care uneori răsese de mine, alteori mă compătimise, a cărei fiică fusese acum omorâtă. Strangulată, așa scria în ziar, violată și strangulată.

Si din când în când aveam câte un vis. Iar când îl aveam, un om trebuia să moară după trei zile. Dar de data aceasta nu murise nimeni, nu după trei zile în orice caz. Și asta mi se părea chiar mai rău.

îmi redeșteptase vechile temeri. Mă exaspera faptul că nu știam dacă totul era așa cum părea văzut din afară, adică normal.

Aveam un chiriaș, un om plăcut, politicos, mărinimos și liniștit, care nu-mi tropăia deasupra capului, iar seara târziu nu asculta muzică tare. Care era dispus să plătească o sută cincizeci de mărci în plus pe lună față de doamna Humperts. La care în primul moment nu mă deran jaseră decât

costumul maro și butonii, pentru că-mi aminteau de Franz. Iar de-atunci nu mai scăpasem de Franz.

În cei șase ani care se scurseseră mă gândisem aproape zilnic la el. Îi rugasem deseori să-mi dea o mână de ajutor sau un sfat. Îi considerasem în acești șase ani care trecuseră a fi ceea ce se străduise el atât de mult să fie:

un soț grijuliu, harnic și econom, practic și răbdător și un tată iubitor, chiar dacă uneori puțin neîndemânatic.

Firește că știusem și în anii precedenți că Franz trebuise să lupte mereu cu înclinațiile lui nenorocite. Dar știusem și că ducea aceste lupte doar cu sine. Și că ieșise câștigător. Știusem foarte precis că înclinațiile lui nu reprezentaseră o amenințare pentru noi. Abia acum mi s-a părut că ele ar atârna ca o piatră grea deasupra capetelor noastre.

Am avut senzația că sâmbătă dimineața m-am dat jos din tren cu mult înainte ca acesta să ajungă la Koln. Apoi m-am plimbat aiurea. Cu o sută cincizeci de mărci în buzunar, pentru a-i cumpăra lui Nicole un cal. Ca să mă asculte, ca să nu mi se întâmple într-o zi așa ca lui Hedwig. Fiica strangulată sau violată sau altceva de genul ăsta.

— Tot timpul vrea câte ceva, îmi spusese Hedwig.

Nici nu-i de mirare, doar vede în fiecare zi ce au alții. Ar trebui să te uiți o dată prin curtea școlii, este o adevărată paradă a modei. Mă întreb mereu dacă toți oamenii au înnebunit, iar dacă nu, atunci de ce bagă în copiii lor și prin față și prin spate. Copii de opt ani care umblă cu ceasuri noi la mână, având un walktman fixat de curea.

Eu nu-mi pot permite așa ceva.

Dar trebuia, că o puteam sau nu. Trebuia să le oferim ceva copiilor, ca să devină blânzi și supuși. Atunci pu team face cu ei ceea ce doream să facem cu ei. La asta mă gândeam în timp ce umblam de colo-colo, spre a-i cumpăra un cal.

Pe Nicole am găsit-o și vineri acasă când m-am întors.

Ședea pe patul ei și bombănea iar pe tema ușii încuiate de la camera de zi. Și nu numai pe această temă. Când începu să înșire, întreaga zi păru să fi fost pentru ea un fiasco.

La înotul de dimineață primise doar nota patru. Era, bineînțeles, vina mea. Numai din cauza mea adormise joi atât de târziu. Profesoara spusese: „Azi înoți ca o cizmă. Cred că aseară ai stat prea mult la televizor.”

Anke îi spusese la prânz: „Zi-i mamei că mâine plecăm la Köln după cumpărături. Vii cu noi, bineînțeles.”

întreab-o dacă ai nevoie de ceva. În Köln varietatea de mărfuri e mai mare.”

Iar după ce-și făcuse temele, mama mea pretinsese ca Nicole să-și ducă ghiozdanul acasă și să nu-l mai care cu ea la familia Kolling. A insistat s-o însoțească, pentru a se asigura că ascultă. Cu această ocazie, mama voia să mai facă ceva ordine. Și s-a trezit în fața ușii încuiate.

— Așa că tot timpul a bombănit că ai închis ușa. A vrut să-și facă o cafea și n-a putut intra în bucătărie.

Atunci s-a așezat pe patul meu. Și mi-a spus că odaia mea era o cocină de porci și că trebuie să strâng înainte de a mă duce la Denise. Aici nu era nici un balamuc.

Doar o carte aruncată pe jos. Pe urmă a deschis dulapul.

Și a trebuit să-mi fac ordine și în dulap. Asta a durat enorm. Dacă n-ar fi apărut domnul Genardy, sigur nu m-ar mai fi lăsat să plec. Domnul Genardy a spus că nu trebuie să fii atât de sever cu copiii. Și bunica a zis că aici e ordine numai când are ea grijă să fie. Apoi a mârâit iar din cauza ușii. I-a spus că tare i-ar fi oferit o cafea, dar tu ești un om atât de ciudat. Și mâine nu merg cu ei la Köln pentru că merge și bunica.

Un om ciudat! Da, probabil că eram. Doar fusesem dintotdeauna și un copil imposibil.

O trimisesem pe Nicole dis-de-dimineată la familia Kolling, deși știusese sigur că nu avea să rămână acolo.

Frații cei mici, nu-i așa? La noi era atâta loc. Și mai era și domnul Genardy cu care puteai conversa așa de bine.

Care se puneau chiar și cu o bunică țicnită, ca să apere drepturile copiilor, fiindcă mama era un om ciudat și nu deschidea gura.

9 Sâmbătă toate s-au prăbușit pur și simplu peste mine.

Când mi-am pus mai târziu halatul, mi-am imaginat că plecam acasă. Și toți erau acolo, toți în afară de Nicole — bunicul meu, tatăl meu, colega mea de clasă și Franz. Iar Franz lăsa apa să curgă în cadă.

— Fetițelor mici le place atât de mult să facă baie, spuse. Franz se așeză pe margine, luă peria și bucata de săpun și continuă: Toată săptămâna de-abia aștept aceste clipe. Intinde-te, Siggi. Te spăl puțin în față. Sunt foarte atent. N-o să te doară.”

Anke se înșela. Franz nu fusese nici stângaci, nici greoi.

Când veni Giinther seara, tot mai aveam impresia că mă aflu lângă propria mea persoană. Nicole se întinsese cât e de lungă pe podea, cu acea

parte a ziarului deschisă în fața ei pe care era reprodusă figura Nadinei Otten.

Nu o față surâzătoare de copil, ci mai curând una schi monosită, înăcrită. Alături mai era o poză mică, chioșcul din grădină.

Mi-am amintit vag că înainte Nicole stătuse întinsă pe canapea, că televizorul fusese deschis, că se dădeau reclame. Șase mii de mărci, în fiecare lună, o viață întreagă, sau un milion în bani peșin. V-ați luat deja lozul?

Nu. Nici n-avem nevoie de așa ceva. Noi avem un nou chiriaș. Și nu câștigăm niciodată. Dar ușa va rămâne încuiată.

Închisesem televizorul și îi pusesem lui Nicole ziarul în mână, zicând:

— Poftim, doar știi să citești. Citește asta. Și pe acest copil îl durea în cot de ce-i spunea maică-sa.

Bineînțeles că și sâmbătă o găsisem acasă, când mă întorsesem.

— De câte ori ți-am spus că n-ai ce căuta acasă când eu nu sunt?

Era întruchiparea îndărătniciei, mai lipsea numai să bat și din picior:

— Și de ce nu, mă rog? De ce n-aș avea voie să fiu aici? La urma urmei, aici locuiesc. La Denise camera e prea mică, nu ne putem juca tot timpul la ea. Și, de altfel, ai spus să nu fiu singură în casă. N-am fost singură, mai întâi a fost Denise cu mine, iar domnul Genardy era și el acasă.

Sigur că domnul Genardy era și el acasă, ca de aproape o săptămână încoace. Uneori îl mai și auzeam chiar.

Probabil că din când în când avea nevoie să meargă la closet sau își făcea o cafea și nici nu zbura mereu prin casă, ci pășea uneori complet normal cu picioarele sale pe podele, cobora treptele, se ducea la garaj, pleca în mașina aia veche. Nu în această dimineață. Funcționarii la poștă nu trebuie să lucreze și sâmbătă?

Nicole și Denise veniseră aici încă de dimineață, doar la joacă. Își aduseseră cu ele o bucată de cretă și o coardă. Asta fusese dispusă să-mi povestească. Întâi desenaseră cu creta un șotron la intrarea în garaj, apoi săriseră.

Poarta garajului era deschisă. Domnul Genardy trebăluia în garaj la mașină, îi curăța iarăși interiorul, de astă dată nu cu peria, ci cu un mic aspirator. Chiar că trebuia să se simtă legat de rabla asta, dacă o îngrijea cu atâta dăruire. Domnul Hofmeister avea de lucru în partea din față a grădinii. Doamna Hofmeister mătura trotuarul. Totul cât se poate de normal. Cea mai pură atmosferă idilică de provincie.

Când s-au săturat de Țopăit, au legat un capăt al corzii de gard. Denise învârtea de celălalt capăt, Nicole sărea. Apoi au schimbat între ele, iar Denise s-a împiedicat în coardă și s-a rănit la genunchi, căzând pe plăcile de beton din fața garajului.

— Da, știi că a curs la sânge! Nu-ți poți imagina cât sânge a mai curs, mamă.

Domnul Genardy a fost, bineînțeles, drăguț și le-a sărit în ajutor, așa cum te puteai aștepta de la un om ca el.

A chemat-o pe Denise la el, în semiobscuritatea garajului. Și-a scos cutia de prim ajutor din mașină, i-a spus lui Denise să se așeze pe locul șoferului, el însuși a stat în fața portierei deschise, s-a aplecat spre interiorul mașinii și i-a oblojit genunchiul rănit.

— Denise se lovise și sus la picior, dar ceva mai înainte. Se zgâriase în gard. Domnul Genardy a pansat-o și acolo, cu toate că nu sângera.

Pe urmă, Denise plecase acasă. Nicole era ferm convinsă că fusese jignită, pentru că Denise nu mai vorbise nimic cu ea. Și Nicole se apăra.

— M-a privit doar ciudat. Dar nu era vina mea că se lovise. Și domnul Genardy a zis că nu-i vina mea. A spus că dacă o doare atât de tare îi poate da o pastilă; dacă se culcă după aia, o să-i fie imediat mai bine. Dar Denise pur și simplu a plecat. Nu i-a mai dat nici un răspuns.

Trebuie să fii mereu politicoș. Nu-i așa?

Da, trebuia, trebuia să fii politicoș, mai ales cu oamenii amabili.

— La început am stat destul de mult de vorbă cu el.

A spus că nu-l deranjăm deloc. îi place să aibă puțină companie.

De nu mi-ar fi amintit tot timpul de latura sumbră a lunii mele de miere! De la toți care-l cunoșteau pe Franz auzisem atunci că ar fi înnebunit după copii, că are o răbdare nemărginită cu ei, cu toate nepoțelele lui. Și niciodată nu-i lipsește din buzunar tocmai bănuțul necesar pentru o înghețată mare.

— Domnul Genardy a zis să nu fiu tristă că Denise a plecat. Când a trecut camionul cu înghețată, mi-a dat o marcă. Și când o să se mute definitiv, o să-mi facă un cadou, ceva ce-mi doresc deja de mult. l-am spus că-mi doresc de mult calul pentru păpușa Bărbie.

Ce repede s-a schimbat situația: marți nu acceptase nici măcar limonada de la el. Iar eu nu puteam decât să-i pun un ziar în mână. Sigur că nu era calea corectă, o știam foarte bine. în loc de asta, ar fi trebuit să discut cu ea. Nu întotdeauna este vorba despre oameni străini. Deseori sunt vecini, rude, un unchi, propriul tată.

Nu puteam vorbi, pentru că tot mă mai aflam alături de mine însămi. împărțită lăuntric, de două ori în trei bucăți. Un copil care, scâncind de frică, voia să se tăvălească pe jos: mama, care nu se putea face respectată și pe care propriile amintiri aproape c-o sufocau, și femeia, care de-abia aștepta ca bărbatul de pe canapeaua ei să-i scoată bluza.

Giinther mi s-a părut atât de străin. Și-a aprins o țigară, privind-o pe Nicole cum urmărea rândurile cu un deget, citindu-și încetișor textul. Giinther m-a întrebat ceva, dar n-am înțeles ce. Am auzit-o numai pe Nicole spunând:

— Azi e tare prost dispusă. Și cu mine a tot cârâit.

Nu eram prost dispusă, doar că nu puteam să-mi fac ordine printre gândurile care-mi veneau de-a valma. Dimineața, șeful de secție pusese să se strângă bani.

— Fără coroană, spusese, fără flori. Cred că doamna Otten va avea nevoie de bani pentru alte lucruri. O astfel de înmormântare îți lasă un mare gol în pungă.

Deja de-atunci avusesem sentimentul că ar trebui să fug sau să lovesc cu pumnii în jurul meu, sau măcar să țip. Când șeful de secție a pronunțat cuvântul înmormântare, am văzut un sicriu alb în fața mea, un sicriu de copil. L-am văzut cât se poate de limpede stând în mijlocul vestiarului, iar Franz se afla alături rânjind spre mine și soacră-mea zicea: „Așa se întâmplă când un bărbat nu mai știe ce să se facă.” Peste tot erau buruieni, numai iepurași nu.

Capul meu tot mai clocotea, gata să pocnească de la o clipă la alta, iar panica stătea să se reverse. Nu exista nici un motiv, nici unul, care să mă privească pe mine personal, doar totul era în regulă. Numai că fata lui Hedwig trebuise să moară.

Giinther era atât de calm. Mă întrebă din nou ceva.

Nicole răspunse în locul meu:

— Nu, un bărbat. E tare amabil. Ne-a invitat imediat la o înghețată, am avut voie să ne alegem cornetul pe care-l doream — Denise și cu mine. Vrea să-mi dăruiască un cal Barbie, după ce-și plătește noua mobilă. Și când locuința e complet gata, am voie să văd tot. Atunci poate c-o să am voie să fac din când în când baie la el, îl cheamă Genardy.

Da! îl chema Genardy, era politicos, cultivat, fermecător, îi plăceau copiii, un chiriaș agreabil. Fiica mea îl declarase în decursul a puține zile drept cel mai bun om din lume. Mamei mele i se redeșteptaseră brusc

sentimente tinerești. Și eu îi dădusem cheile. N-o s-o mai pot privi niciodată pe Hedwig în ochi. Niciodată.

Violată și strangulată, o fetiță de unsprezece ani.

Dumnezeule, pentru sărmana făptură trebuie să se fi prăbușit lumea întreagă când tăbărâse tipul ăla pe ea.

De ce nu-l putusem lăsa pe Franz să facă ce-i plăcea?

Doar nu dăuna nimănui. Nu făcuse niciodată nici un rău.

Redus la fapte, mă mângâiasse, asta se numește preludiu. Că uneori proceda puțin neîndemânatic, ei bine, asta li se întâmplă și altora. Apoi se întindea pe mine sau mă lua în poale. De ce nu putusem să spun măcar o dată că mi se părea și mie frumos sau cel puțin să-i fi zâmbit în acele clipe.

Nu, eu trebuia mai întâi să fiu dusă cu mașina într-un colț întunecat de pădure, ca să-mi placă și mie. Și pe mine se tăbărâse, și eu țipasem. Nu de durere. Da! Da, exact așa vreau! Asta am așteptat.

Gunther privea spre tavan, își sufla fumul de țigară.

— Ei, a mers foarte repede. De ce nu mi-ai spus încă nimic? Când s-a mutat de fapt?

Atunci m-am trezit și am lunecat ușor și iute în femeia care stătea atât de țeapănă lângă mine.

— Luni, i-am răspuns, chiar luni. Nici nu mi-am dat seama. La început s-a instalat doar temporar.

— Ah, spuse Gunther, fără să sune mirat, fără să sune în nici un fel.

Am pregătit cina. A venit cu mine în bucătărie, dar n-a vrut decât să bea o cafea. În timp ce puneam masa, i-am povestit totul pe rând, de la soneria de duminică după-masă până la ziua de miercuri când spălasem geamurile în camera lui Nicole. De atunci nu-l mai văzusem pe domnul Genardy. Nici mașina lui. O punea de miercuri în garaj, după care încuia poarta.

Auzeam întotdeauna doar de la Nicole că el se afla aici, și acum trebuia să fie sus, stând probabil liniștit într-un colț.

Ba nu, Sigrid, nu stă într-un colț. Stă pe scaunul de lângă ușă, o știi doar. A deschis ușa, nu foarte larg, doar o crăpătură. Ca să audă ce se vorbește aici jos. Sigur că acum e furios că ai un bărbat la tine. Asta nu-i place. Cu tine poate termina oricând repede. Oamenii ciudați nu fac greutăți, ci doar în pantaloni de frică.

Gunther mi-a ascultat istorisirea cu mutra lui obișnuită. L-am văzut de câteva ori încruntându-se, doar fugitiv.

— Un tip cu o funcție înaltă, spuse la urmă pe un ton care suna batjocoritor. Îmi pot imagina că mama ta e încântată de el. Poate că și el a fost la fel de încântat de ea și de-aia s-a grăbit. Instalat temporar. Ai fost deja sus?

mă întrebă clătinând din cap.

— De ce? am întrebat în loc de răspuns.

A dat scurt din umeri.

— De ce? Pentru că este casa ta. Pentru că te-ar putea interesa pur teoretic ce face acolo sus. Este foarte frumos dacă te arăți culantă și îl lași în locuință chiar înainte de întâi, ca să poată renova. Dar ar fi trebuit să fie gata până acum și să stea comod în casa fiului său, jucându-se cu nepoții și așteptând liniștit până i se livrează mobilierul nou.

— Mai voia să facă curățenie și să termine el restul, i-am spus.

Giinther a rânjit și s-a lovit ușor pe frunte.

— Care rest? Nu există ca o firmă de zugrăvit să preia un contract și să-l facă apoi doar pe jumătate. Și câtă curățenie o fi de făcut? Se strânge tapetul vechi, se bagă într-unui sau mai mulți saci, se dă o dată cu aspiratorul pe jos și se cară sacii la gunoi. Ai auzit vreun aspirator sau ai văzut saci?

— Mă întorc întotdeauna așa de târziu.

Giinther tot mai avea rânjetul acela care nu-ți lăsa o impresie prea veselă.

— Poate ar trebui să te obișnuiești să-ți încui ușile.

— C) fac deja.

Însă nu toate se puteau încuia. Spălătoria nu, camera lui Nicole nu. De aici luasem eu însămi cheia, atunci când o pierduse ea pe cea de la spălătorie. O pusesem undeva în dulap. Nu pur și simplu în dulap, ci în cutiuța de lemn. Eram sigură: acolo doar puneam toate cheile care nu-mi trebuiau în mod regulat.

Dar miercuri nu fusese înăuntru. Și nici a treia cheie de la ușa camerei de zi. Luni și marți nu încuiasem în urma mea, timp suficient să cotrobăie pe aici nederanjat de nimeni.

Dumnezeule din ceruri, fii alături de mine! Poate îmi mai pierd și mințile. Cheile or fi pe undeva prin dulap.

Dulapul era burdușit cu hârtii, veselă, lenjerie de pat, prosoape, batiste. întreaga mea garderobă fusese nevoită s-o îndes acolo, când îmi vândusem dormitorul.

Când mă grăbeam, vâram lucrurile pe unde se nimerea.

Mă grăbeam de ani de zile.

După masă, Nicole s-a așezat iar în fața televizorului.

Gunther și cu mine am rămas în bucătărie. Eu istoriseam mai departe despre domnul Genardy, numai laturile plăcute. Doar erau numai laturi plăcute. Cât de prietenos era, cât de înțelegător. Că din banii pe garaj s-ar putea să-mi pun telefon. Că e adevărat că la început nu voisem un bărbat în casă, dar acum eram de fapt foarte bucuroasă.

N-aveam încotro, va trebui să golesc tot dulapul, să controlez fiecare sertăraș, să mă uit după fiecare ușă, să scot o dată rufe care se aflau în spate de tot și nu erau folosite aproape niciodată. M-am simțit deodată foarte obosită și am pus vasele murdare doar deoparte fără să le spăl.

— Dar nu arăți a fi deosebit de mulțumită, constată Gunther.

Nici nu eram. Voiam să ies din starea asta. Voiam să rămână la mine, măcar o noapte. Voiam să mergă împreună cu mine în pivniță, imediat după ce se băga Nicole în pat. Să mă întrebe în vestibul ceva cu voce tare, atât de tare, încât să se poată auzi clar sus, chiar și cu ușile închise, că persoana care vorbea era un bărbat.

10 A fost aproape mai rău ca în sâmbăta precedentă.

Nu-mi era frică, nu despre asta era vorba. Dar nu știam ce era. Și asta mă înfricoșa, în capul meu se învârtea totul. Nu o amețală, numai gânduri. Veneau atât de repede, încât despre nici unul nu știam precis dacă îl gândeam eu însămi.

Visul cu Franz, când mergea prin grădină cu Nicole în brațe. Buruienile din grădină. Și iepurașii din iarbă.

Violată și strangulată, și nici un sac la gunoi cu tapetul vechi. Pașii pe deasupra capului meu, noaptea la trei.

De ce se mergea în mijlocul nopții, în timp ce seara nu se făcea auzit? Probabil un vampir. Anke citise pe vremuri romane foileton, le înfulecase, unul după altul. Strigoi, monștri de mii de ani și vampiri. O adunătură groaznică. Ar trebui să mă duc o dată sus și să caut sicriul.

Am căutat să aduc ordine în haos și n-am făcut decât să mă adâncesc mai tare în el. Și cu cât mă scufundam, cu atât se retrăgea Gunther. Nu știa ce se întâmplă, credea că sunt acrå cu el dintr-un anumit motiv. Poate era și puțin gelos. Numai un pic, pentru că-l sunasem în decursul săptămânii de două ori și nici nu-l pomenisem pe domnul Genardy. Poate își vedea spulberate speranțele, duse timpurile petrecute pe canapeaua mea. Poate credea că se mutase un concurent demn de luat în seamă.

Poate că da, poate că nu. Aveam presimțirea că e așa, însă eu aveam multe presimțiri.

Am discutat un timp învârtindu-ne în jurul problemei, despre Dumnezeu și lume, despre un film pe care-l văzuse Gunther cu copiii săi în Koln, care acum rula aici la cinematograful și i-ar plăcea cu siguranță lui Nicole. Despre un loc de colectare a gunoiului, o creștere a taxelor și despre faptul că domnul Genardy ar fi putut duce sacii direct la locul de colectare a gunoiului.

Când începură alături Actualitățile, Gunther trecu în camera de zi. Eu am rămas în bucătărie, cumplit de obosită, brusc cu un gol imens în cap. Am auzit-o pe Nicole ducându-se în pivniță. S-a întors după câteva minute; se spălase numai pe dinți. Nu m-ar fi frapat, dacă Gunther n-ar fi întrebat:

— Ai scuipat doar o dată în aer și ai sărit într-o parte? Atât de repede nu poate face nimeni duș.

— N-am chef de duș, mormăi Nicole, aș prefera să fac o baie ca lumea. Dar nu se poate până nu-i gata sus. Nu pot face o dată baie la tine? Tu ai o cameră de baie normală.

Giinther râse încet.

— De obicei, tinerele doamne sunt invitate la o înghețată sau la cinema. Asta voiam să fac mâine, însă dacă preferi o baie în cadă, nu eu te voi împiedica.

Am văzut-o din bucătărie pe Nicole începând să danseze pe loc. I-a sărit chiar de gât și i-a spus cu glas vesel:

— Mâine dimineață? Sigur? Mai am un rest din spumantul de baie pe care mi l-a dat doamna Humperts. Nu știu cât poate fi păstrat. Pe urmă face mucegai.

— Ce-ar fi s-o întrebi pe mama ta, râse Giinther, dacă e de acord.

Eu nu eram de acord. M-au trecut fiorii când mi-am imaginat. Poate că refuzul meu a fost cam violent. Nicole s-a simțit jignită. Giinther a tăcut. Abia după ce Nicole a dispărut în camera ei, a venit până la ușa bucătăriei și a comentat:

— Acum măcar sunteți amândouă prost dispuse.

Dacă preferi să rămâi singură, spune-o. Trebuie doar să deschizi gura, și am dispărut imediat.

Am dat din cap.

— Nu vreau să fiu singură, am spus încet. Vreau să rămâi la mine. Mergem jos și facem duș împreună.

Stătea tot în ușa, își încreți fruntea, își ridică sprâncenele ușor mirat și dădu din cap.

— Așa? întrebă, deci vrei. Apoi ridică din umeri, râzând scurt. Asta e ceva complet nou. Dar dacă vrei, O.K., de ce nu?

M-am dus în sfârșit în camera de zi. Gunther închise televizorul și se așeză lângă mine pe canapea.

— Acum fă-mi plăcerea, Sigrid, și deschide gura.

Ceea ce nu pot suporta e o mutră lungă, despre care nu știu de ce e atât de lungă. Ceva e cu tine. Nedându-i îndată un răspuns, a vrut să știe: N-ai încredere în mine?

Atât de bine ai putea să mă cunoști de-acum. Sau arăt ca unul care se atinge de un copil? Avusesem intenții bune, fără să mă gândesc la altceva. Doamne, cea mică a mea e de-o vârstă cu Nicole. Cu ea fac baie împreună.

— Cum arată unul care se atinge de copii? am murmurat.

Gunther a răsuflat cu putere, s-a aplecat spre masă și s-a întins după țigări. Abia după ce și-a aprins una, a zis:

— Asta-ți bântuie deci prin cap! Te-a afectat, nu-i așa?

Hi da, e de înțeles. Când cunoști persoana lovită e întotdeauna altfel decât atunci când citești cazul doar în ziar.

Dar chiar și atunci te umpli de silă, crede-mă. Când ai tu însuți copii, te umpli întotdeauna de silă. Nu e o mare diferență dacă ești bărbat sau femeie. Pur și simplu nu poți pricepe. Mie, cel puțin, așa mi se întâmplă. Poate te liniștește dacă-ți spun că poliția e pe o urmă sigură. Dettov m-a sunat azi la prânz. Zicea că va fi arestat cineva dintr-o clipă într-alta. Poate că luni vom citi deja în ziar.

— Cine e?

Gunther dădu din umeri.

— Habar n-am. Dettov nu mi-a spus nici un nume.

Dar poate că va fi și el în ziarul de luni.

„Nu se știe ce dă din ei, zisese bunica mea odată, și de aceea trebuie să-i lași să crească în liniște, ca să poată ieși ceva din ei. N-ai voie să-i bați. Cine bate un copil, acela bate viitorul până-l face praf, și ar trebui bătut și el pe loc până e făcut praf.”

— Și cu aceasta, cazul e rezolvat, am spus încet.

Giinther a oftat adânc.

— Doamne, dar oare ce aștepti? Să se arunce cu pietre în el, să fie sfâșiat în bucăți? Sau mai bine să se toarne benzină pe el și să i se dea foc, fiind, bineînțeles, castrat înainte, fără anestezie, se înțelege de la sine. Sigrid

— se strădui el să-mi vorbească păstrându-și calmul, adoptând un ton artificial și calculat circumspect — trăim într-o națiune civilizată. La noi nu i se retează imediat o mână oricărui hoț de magazine.

Chiar și un ucigaș are dreptul la un proces corect. Își primește pedeapsa meritată, în cele mai multe cazuri, oricum.

Nici nu am realizat cum am început să aprob din cap, complet mecanic, doar pur și simplu mișcând capul în sus și în jos.

— Și dacă poliția se înșală cu urma ei sigură? Dacă nu va fi nimeni arestat?

încă o dată, Giinther scoase un oftăt, care fremăta mai departe în aer.

— Atunci el o să continue, asta vrei să zici. Oi fi visat din nou ceasul tău?

Nu. Timp de câteva secunde păstră liniștea, privindu-mă doar pieziș, pistonând mai departe.

— Atunci ce e? Îți faci reproșuri? Crezi că ai fi putut împiedica ceva? Asta-i o prostie, Sigrid. E o simplă închipuire.

Se uită iarăși la mine dintr-o parte, de parcă n-ar fi fost sigur dacă să continue să vorbească sau nu. Apoi se hotărî totuși să vorbească, încet și cu prudență:

— Nu mă pot pune în pielea celui care crede așa ceva.

Eu prefer să nu deviez de la realitate, ca să știu mereu unde mă aflu. Dar există o mulțime de astfel de speci mene care vorbesc aiurea. Întreabă o dată la poliție câți prezicători răsar când dispare cineva.

— Eu nu sunt o prezicătoare, am murmurat. Dacă aș fi putut prevesti, Franz n-ar fi mort și nici tata sau colega mea de clasă. Astea au fost accidente; dacă aș fi putut prevesti, aș fi știut dinainte ce se întâmplă și aș fi putut împiedica într-un fel.

Giinther râse răgușit.

— în ipoteza că Franz al tău, și tatăl tău, și colega ta te-ar fi crezut. Ceea ce mă îndoiesc.

Râse iară, puțin mai tare de data asta.

Apoi începu să vorbească deodată despre soția lui.

— Și ea crede în astfel de tâmpenii. Mai întâi au fost horoscoapele. Dacă citea în ziar că avea o zi proastă, nu scotea piciorul din casă. Dar curând horoscoapele nu iau mai fost suficiente. Voia să știe mai precis. În anul dinaintea despărțirii noastre, a dat o avere unei ghicitoare (sau: pe ghicitul) în cărți. Eu îmi imaginam că lucrurile erau în regulă la noi. Din când în când o ciorovăială dintr-un fleac, asta se mai întâmpla, de obicei

subiectul era năravul ei. Fără diferențe mai mari. Și deodată se duce la Trulla aia și aia îi povestește cât e ea, nevastă-mea, de nefericită de fapt. Și brusc a devenit îngrozitor de nefericită. Nu se mai puteau aduce argumente.

Orice aș fi făcut, torul era greșit. Iar acum vii tu și-mi istorisești despre ceasul tău. Am crezut că fac apoplexie.

11 Am stat pe canapea până aproape de zece, discutând pentru prima oară despre noi, despre sentimente, temeri și puțin și despre Franz. Despre caietul pe care-l găsisem odată în sertarul său. Despre nepoțelele cărora le plăcea atât de mult să stea la el în poale. Hopa sus și hopa jos!

Despre baia de sâmbătă seară și peria care era de fapt pentru spălatul pe spate. Mai întâi, Gunther m-a fixat neîncrezător, apoi a strâns din buze, a lăsat capul în jos și a șoptit:

— Și acum vrei să faci duș cu mine?

Mai târziu am coborât împreună în pivniță. Gunther era altfel ca de obicei, poate mai moale. Avea el însuși nevoie de un punct de sprijin. Sub duș a zis:

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

Cum nu i-am răspuns, a zâmbit.

— Asta explică multe. Ei bine, măcar tu nu citești horoscoape și nu te duci să ți se ghicească în cărți. N-am nimic împotriva unui coșmar din când în când. Iar cu ieșirile tale ai nimerit-o. În chioșc se afla o grămadă de cuști vechi de iepuri.

Pe urmă mi-a pus în mână sticla cu loțiune pentru duș. A râs scurt:

— Hai să schimbăm acum subiectul. Poftim, dacă vrei să-ți iei revanșa. Sunt la dispoziția dumată.

Foarte comod nu a fost sub duș. Iar gândurile mele erau mai curând îndreptate spre ușa de la spălătorie.

Când am urcat iarăși, a remarcat și Gunther lipsa cheii.

— De fapt, cam câți ani are acest domn Genardy? vru să știe.

I-am spus că mi se pare cam de-o vârstă cu mama, cincizeci și opt, cincizeci și nouă. Gunther râse.

— O da, doar are nepoți. Poate că ar fi bine să pui totuși o cheie la ușă. Nu poți ști ce se petrece într-un bărbat mai în vârstă. Și pe mine m-a furnicat imediat în palme când te-am văzut pentru prima dată, și nu doar acolo. Nu-mi place că s-a mutat aici așa, peste noapte.

Am râs amândoi, lucrurile erau din nou în regulă.

Mă simțeam ușurată, și am mai râs și când am ajuns în vestibul. Duminică am fost la fel de destinsă. Günther n-avea serviciu, dorea să

rămână toată ziua. La prânz a propus ca după-masă să ieșim puțin cu mașina. La grădina zoologică, pe malul Rinului. Vremea era agreabilă.

Dar Nicole nu. Poate că tot se mai simțea jignită că nu-i îngăduisem să facă baie la Giinther. Poate că era geloasă, neconvenindu-i că Giinther rămăsese noaptea la mine. Până târziu după prânz a fost insuportabilă.

Asta a început încă de dimineață, când s-a trezit în fața unei uși încuiate. Nu remarcase că mă încuiasem deja din serile precedente, pentru că mă sculasem mereu înaintea ei. M-am trezit abia când a apăsat pe clanță și a bătut imediat după aceea. Dar cum! Lovea cu pumnii în ușă. Apoi m-a strigat. Când i-am deschis, s-a răstit la mine:

— De ce te încui? Mi se pare tare urât din partea ta.

Abia după aceea l-a văzut pe Giinther pe canapea. El a vrut să se ridice în capul oaselor, să zică ceva. Ea i-a luat-o înainte.

— Am deschis aici hotel?

Ar fi trebuit s-o pun la punct. Înainte să apuc însă, a trecut ca o vijelie pe lângă mine, ducându-se direct în bucătărie. Giinther a ridicat din umeri, fără a o lua în tragic.

După micul dejun, s-a oferit să joace o partidă de șah cu ea. Nicole a refuzat doar din cap, făcându-și de lucru cu unghiile, și i-a explicat încăpățânată:

— Joacă cu mama. Ai putea să-i arăți cum.

Apoi s-a retras în camera ei, trântind ușa în urma sa.

Când am vrut să mă duc după ea, Gunther m-a tras înapoi de braț.

— Las-o în pace, Sigrid. E normal, nevastă-mea a avut la început aceleași probleme în dublu exemplar. Până acum am fost un prieten al casei, al ei la fel de mult ca și al tău. Dar când deodată în patul mamei se află un bărbat, lucrurile arată cu totul altfel.

Nicole a vrut să plece imediat după masa de prânz la Denise. Era foarte important: trebuia să se lămurească dacă Denise mai era furioasă pe ea. Puteam să-mi iau adio de la plimbarea la Koln, și cu câtă bucurie o așteptasem. Nu era una din cele două duminici, dar eram sigură că mama va apărea în cursul după-amiezii, pentru a-mi ține un nou discurs despre bunele maniere. Poate și pentru a-mi mai spune o dată direct că eram un om ciudat, fără scrupule, bolnăvicios de neîncrezător și Dumnezeu mai știe ce.

Aveam noroc, însă aveam și un nou chiriaș. N-a existat nici un discurs. Mama a venit, într-adevăr, doar că avea altele în cap. S-a înființat pe la trei, cu Mara de mână, ca de obicei. Mara purta o rochiță nouă, de sub

al cărei tiv apăreau scutecele, și ciorapi trei sferturi albi. Era tare drăgălașă, cu un aer vărativ.

Imediat după prânz aduseserăm din pivniță mobila de terasă și ne așezaserăm afară. Mama s-a instalat lângă noi, a intonat un cântec de laudă la adresa vremii minunate, a descris plimbarea cu Mara. A povestit că Mara nu dormise deloc după masă. Apoi a auzit cum se deschide sus ușa de la balcon și aproape și-a sucit gâtul în speranța de a-l zări pe domnul Genardy.

Obrajii i se îmbujorară, iar ochii îi luciră, când se aplecă spre mine. Apoi șopti:

— N-aș fi crezut că e și azi aici. Dar dacă în casa fiului său e o asemenea agitație, aici are în orice caz parte de mai multă liniște.

Giinther a râs încet ca pentru sine. A venit după mine în bucătărie, când am vrut să pregătesc cafeaua.

— Fă mai bine cu două cești în plus; dacă nu mă înșel, mai primim un oaspete. Chiar sunt curios să-l văd.

Vorbea atât de încet, încât mama nu-l putea înțelege de afară. Trebuie să fie un tip grozav, dacă o impresionează atâta pe maică-ta.

Apoi mă întrebă dacă să cumpere prăjituri. Mama nu adusese nimic.

— Câte? Patru, cinci, șase?

— Șase, am spus, și am vrut să-i dau bani.

A dat din mână că nu, și-a luat cheile mașinii. Spusese „primim”.

Afară, mama întreba:

— Nu-i o vreme superbă? Să sperăm că rămâne așa toată vara. Dacă mi-amintesc cum a fost anul trecut — o catastrofă. Tocmai îi spuneam fiică-mii...

Când se întoarse Giinther, domnul Genardy se afla deja cu noi pe terasă. Cu replici scurte despre costurile reunificării, despre noul președinte american (i-am spus întotdeauna fiicei mele că țara are nevoie de un bărbat tânăr!), despre erupții vulcanice și catastrofe navale, mama a dat discret a înțelege că te puteai întreține cu ea și pe teme generale, și nu trebuise să-l roage de două ori.

Domnul Genardy purta din nou costumul maro, cu o cămașă verde deschis. N-avea cravată, nasturele de la gulerul cămășii era deschis, iar gulerul ros pe la margini.

M-a frapat numai din cauză că mama se tot uita la gâtul domnului Genardy sau la mâinile lui.

El nu purta inel, mama, în schimb, trei: la mâna stângă, inelul pe care Anke și cu Norbert i-l dăruiseră odată de Crăciun, la dreapta, cele două verighete una peste cealaltă. Cu ani în urmă îmi ceruse să dau la strâmtat verigheta lui Franz. Și atunci îmi ținuse o prelegere despre ceea ce se cuvine, căci eu o scosesem chiar și pe a mea.

Giinther a pus dulciurile pe masă și ni s-a alăturat. Eu am adus cafeaua, am servit-o. Mama se pregătea să pună o prăjitură pe farfuria domnului Genardy. Se dădea peste cap de atâta zel, era amabilitatea în persoană. Domnul Genardy în sus, domnul Genardy în jos. Intercalată, câte o scurtă întrebare către Mara, dacă prefera să pape tortă cu frișca sau prăjitură cu căpșuni.

Mara nu voia să mănânce nimic, ci să se joace. I-am adus vechea păpușă Bărbie din odaia lui Nicole, împreună cu o pătură. Și Mara s-a așezat, cu păpușa între piciorușele desfăcute. A dezbrăcat păpușa, a îmbrăcat-o, apoi a dezbrăcat-o din nou. Domnul Genardy a remarcat încă o dată ce copil calm, mulțumit, încântător era.

Nepoțica lui era o adevărată sfârlează, spuse, nu putea sta liniștită nici două minute. Mama l-a întrebat dacă are poze la el și dacă a început să se acomodeze. Pe Giinther și pe mine nu ne lua în seamă. Îmi convenea așa. Domnul Genardy a vorbit cu lux de amănunte despre zugravii care-l lăsaseră fără rușine cu treaba neterminată. Menționa încă o dată că se instalase doar provizoriu, că numai de aceea n-o poftise pe mama vineri la o cafea la el.

— Sper că nu mi-ați luat-o ca pe o lipsă de politețe, doamnă Roberts.

Fotografii de-ale nepoților lui nu adusesese încă. Altfel i le-ar fi arătat mamei cu dragă inimă. Și era sigur că mama ar fi fost încântată de ele. Niște poze superbe. Fiul său era de profesie fotograf, lucra mai ales pentru case de modă, făcea fotografiile pentru cataloage. Nu era întotdeauna foarte ușor, trebuia să ai un anumit simț pentru copii, ca să aibă aerul natural. Pe mama a impresionat-o în mod evident.

Iar în ceea ce privea acomodarea, oftă domnul Genardy, era o schimbare atât de mare pentru el. Nu era obișnuit să trăiască singur. Toți anii ăia cu familia fiului sub același acoperiș. La sfârșit de săptămână de multe ori singur cu nepoții, așa ca fiul și nora să aibă puțin timp pentru ei, căci fiul său era veșnic pe drumuri în decursul săptămânii. Mama aproba mereu orice ar fi spus domnul Genardy. Consideram că e penibil. Totul părea atât de fals.

Am simțit cum treptat mi se strânge din nou inima.

Stăteam pe terasă, patru adulți și un copil mic. Și undeva în camera de zi era un ziar cu o relatare despre o altă fetiță. Violată și strangulată. Iar Hedwig se afla în locuința ei din Koln-Chorweiler singură, fără speranță, cu certitudinea că nu-și va revedea fata niciodată.

Eram recunoscătoare că Giinther era aici. Giinther în blugii lui vechi, cu cămașa pe jumătate descheiată, mânecile suflecate, atât de nonșalant, de puternic, de bărbat, încrețindu-și din când în când fruntea, luptând uneori împotriva dorinței de a izbucni în râs. Giinther care nu credea în nimic, numai în realitate.

Mâncase două prăjituri, apoi se rezemase de speteaza scaunului, picior peste picior. I-am numărat firele de păr de pe brațe, ceea ce a ajutat puțin. Când m-a privit, m-am gândit la noaptea trecută.

Canapeaua fusese nițel prea îngustă pentru amândoi.

La culcare, Giinther spusese:

— Mi-e teamă că e imposibil să stăm unul lângă celălalt. Ce-ar fi să încercăm unul peste celălalt? Dacă mă ajuți și tu, poate că mai pot arunca o dată ancora.

Cinci ani și jumătate de fidelitate dincolo de moarte erau suficienți. Nu-i mai datoram lui Franz nimic. Era dreptul meu să mă simt femeie.

12 Pe la ora patru au venit Nicole cu Denise. Nu voiau de fapt decât să ia valijoara în care păstra Nicole hăinuțele și mobila păpușii Bărbie. Au ieșit puțin pe terasă ca să ne comunice că nu pot sta. Dar mai rămăsese o bucată de tortă cu frișca și lui Denise îi luciră ochii de poftă.

Pe loc, pofta de mâncare se înființa prin simpatie și la Nicole.

S-au retras cu bucata de tortă în bucătărie, au împărțit-o acolo, vârful subțire pentru Nicole, restul pentru Denise. Apoi s-au tocmnit o clipă dacă să rămână aici sau să plece din nou. Denise voia să se ducă acasă și să continue acolo joaca. Nicole i-a amintit de frații cei mici și de bucata cea mare de tortă și astfel s-a impus.

Au ieșit din nou, au luat-o pe Mara cu ele în grădină.

Denise s-a așezat pe leagăn, a ridicat-o pe Mara în brațe, și-a încolăcit ambele picioare în jurul corzii, ținând-o strâns pe Mara cu mâinile.

Denise purta o fustă scurtă, fără ciorapi, cu picioarele goale băgate direct în sandale. Pe genunchiul drept avea un plasture mare, pe coapsă se putea recunoaște o zgârietură roșie. Nicole s-a dus în spatele leagănului și a făcut vânt scândurii de lemn.

Totul atât de pașnic. Iepurași, m-am gândit, aici nu-s iepurași.

Mă tot năpădeau gândurile. Nu le puteam opri. Am simțit cum mâinile încep să-mi tremure și deodată mi-a apărut în minte imaginea din ziar. Chioșcul din grădină, dar nu l-am văzut alb-negru, ci colorat.

Scândurile de lemn de un gri spălăcit, acoperișul strâmb din carton gudronat. Atâta verde de jur-împrejur. Și apoi o bucată de gazon, betonul gol al intrării în garaj, cu șotroane desenate cu cretă. Niște versulețe pentru copii. Se țopăie pe un picior, iar fustița zboară în sus.

Și acum zbura, dar numai la margini. Rochița Marei se în foia. Când se face mai cald, m-am gândit, copiilor nu li se mai pune dres gros. Atunci se instalează eventual un bazinaș cu apă în grădină pentru ca micuțul să se joace în el. Fără scutece, firește.

Fă un efort, Sigrid, de fapt nu la asta vrei să te gândești.

Mara chiui de bucurie, când leagănul prinse viteză.

Domnul Genardy privea cu un zâmbet încântat spre grădină și discuta cu mama despre copiii care se mai puteau entuziasma pentru niște fleacuri.

Atâta verde de jur-împrejur.

Franz plantase imediat după ce ne mutaserăm câțiva pomi micuți, drepti, unul lângă celălalt, direct pe linia de hotar dintre terenuri. Între timp ajunseseră de înălțimea unui om și așa de deși, încât din împrejurimi nu se mai vedea nimic.

Mara râdea în hohote, cu ochii larg deschiși. N-am putut să nu mă gândesc cât de mult le place copiilor când zboară. Și lui Nicole îi plăcuse întotdeauna, iar acum îi plăceau caii.

Franz atârnase cu ani în urmă alt leagăn, un coșuleț în care putea fi așezat un copil mic. După ce Nicole a mai crescut, Norbert a schimbat coșul cu o scândură. Dar frânghiile rămăseseră aceleași, de ani de zile, pe vânt și ploaie, sub cerul liber.

Un ponei era oare suficient? Existau ponei pe undeva prin apropiere. Nu știam unde, dar vedeam foarte precis în fața ochilor. Un drum printre câmpuri, o pajiște, o adăpătoare, niște ponei. Șase sau șapte, și mânji.

Unde văzusem asta? Și când? Deloc!

Ar fi mai bine să-i spui mamei tale dacă pune cineva mâna pe tine. Un chiloțel din bumbac cu flori albastre, ajuns gri și cu marginile lărgite de atâta spălat.

Oare unde văzusem asta?

Pe sfoara mea, firește. Dar nu-i aparținea lui Nicole.

Uneori, când se jucau și n-aveau timp de nimic altceva, când alergau la clo în ultima clipă, curgeau câteva picături în chiloței, iar alteori cădeau

în mizeria de pe jos și partea din spate se murdărea. Atunci se scoteau unii curați din dulap, cei care erau cel mai la îndemână.

Un chiloțel cu flori albastre și tije cu frunze verzi. Am văzut foarte clar în fața ochilor. Îmi venea să încuviințez din cap.

De auzit nu se auzi nimic când se rupse frânghia din față a leagănului. Gândurile mele tot mai călătoreau pe pajiște. Nici un trosnet, nici un scârțâit. Cei doi copii s-au trezit deodată în iarbă.

Mara se puse imediat pe urlat, mai mult din cauza sperieturii. Nu putea să se fi rănit. Se pare că Denise încercase să amortizeze căzătura. Zăcea pe jos, își încolăcise un braț strâns în jurul Marei, având încă o bucată din frânghie prinsă la încheietura cotului. Scândura o lovise în coapsă. Mara căzuse pe burtă.

Mama s-a repezit în jos pe scări, s-a împiedicat și s-a redresat singură. S-a ridicat și domnul Genardy, rămânând însă pe terasă. Mara s-a calmat iute în brațele mamei. Rochița s-a mânjit de la iarbă, ciorăpeii albi s-au murdărit, dar în rest era în regulă. Denise tot mai stătea în iarbă, frecându-și glezna stângă, contemplându-și zgârietura de pe coapsă și ștergând cu mâna câteva picături de sânge. Nicole a luat-o de subsuoară și a vrut s-o ajute să se ridice, însă Denise a căzut imediat din nou.

Am vrut să mă duc la ea, s-a sculat și Giinther. Domnul Genardy ne-a luat-o înainte.

— Te-ai rănit? a întrebat-o și s-a și îndreptat spre ea.

S-a aplecat în iarbă lângă Denise, i-a palpat glezna.

Întâi pe cea stângă, apoi pe cealaltă, după care i-a ridicat fusta. I-a spus ceva, n-am înțeles ce, am văzut-o doar pe Denise dând din cap că nu.

În spatele meu, mama o consola pe Mara, care începuse iar să plângă încet. Domnul Genardy se ridică și o luă pe Denise în brațe, ceea ce ei nu-i prea plăcu, după cum am citit pe fața ei. Domnul Genardy urcă treptele cu ea. Denise mă privea, oarecum vrednică de milă.

— N-am pățit nimic, spuse, m-a durut numai puțin când am căzut.

Giinther se uita la ea încruntat, mi-a aruncat și mie o privire ciudată. Când domnul Genardy a vrut să se așeze, având-o încă pe Denise în poale, Giinther i-a luat-o.

A pus-o cu grijă pe picioarele ei, ținând-o de braț și întrebând-o:

— E-n regulă?

Denise a dat cu putere din cap, zâmbindu-i timid.

Giinther i-a întors zâmbetul.

— Să punem un plasture pe genunchi. Sângerează.

Dar Denise a refuzat:

— Nu-mi trebuie plasture. Sângerează doar nițel.

Șchiopăta puțin când se întoarse în grădină, ca să se uite acolo la frânghia ruptă.

— Nu și-a fracturat glezna, explică domnul Genardy.

Dar la picior s-a rănit deja de ieri, în același loc. Ar trebui să i se panseze ca să nu se infecteze rana.

Nu-mi era clar cui i se adresa. Răspuns primi de la Giinther:

— De ce, spuse laconic, dacă ea nu vrea.

Mara tot mai scâncea. Părea obosită, se freca la ochi.

Mama fu nevoită să-și ia la revedere. Nu-i convenea, treaba era evidentă. Chiar o dojeni pe Mara.

— Acum gata cu plânsul, nici măcar nu te-a durut.

Tare s-ar mai fi întreținut probabil cu domnul Genardy.

Acesta o conduse pe mama în vestibul. Acolo își luă rămas-bun de la ea cu o strângere de mână și mângâie obrăjorul Marei. Mie-mi mulțumi pentru cafea, prăjitură și după-amiaza plăcută. În timp ce urca scările la el, am dus-o pe mama până la ușă, după care am ieșit din nou pe terasă.

Între timp Denise se instalase acolo în scaunul mamei, cu piciorul stâng pe masă. Giinther se aplecase peste ea și-i pipăia prudent ușoara umflătură care se formase deasupra gleznei. Nicole privea fascinată, tamponând în același timp cu un șervețel de hârtie zgârietura care tot mai sângera pe coapsa Denisei.

— Ar trebui să punem ceva rece la picior, îmi spuse Giinther, aduci tu un lighean, apă rece și o bucată de cârpă? Și un plasture pe care Nicole îl poate lipi deja.

Se ridică, se uită la Denise și zise liniștitor:

— Nici o grijă, de asta scapi imediat. Într-o oră o să Țopăi din nou ca un iepure. Apoi ridică vocea: își ridică și privirea înspre balustrada balconului de sus. Și dacă mai vrea vreodată cineva să te ajute, iar tu nu vrei, atunci spui pur și simplu nu, mersi, pot și singură. Sau nu doresc.

Poți să spui așa, chiar dacă persoana are intenții bune.

Nici mie nu-mi place să pună oricine mâna pe mine.

Involuntar m-am uitat și eu în sus. Ușa balconului era tot deschisă. Nu se auzea și nu se vedea nimic.

La șapte, Gunther a condus-o repede pe Denise cu mașina acasă, pentru că tot o mai durea când pășea. Nicole a vrut să meargă și ea cu ei.

Între timp am pregătit masa de seară. Mai târziu ne-am instalat în camera de zi. Nicole dormea. În casă era liniște.

— Nu-ți place tipul, am constatat.

Gunther a înălțat din umeri.

— Trebuie să-mi placă? După un timp adăugă: A vorbit nițel cam mult despre nepoții și fiul său. Dar când mama ta i-a cerut poze, a dat din colț în colț.

— Nu și-a adus încă toate lucrurile aici.

Gunther tăcu preț de câteva secunde, apoi explică:

— Avea un portofel în haină. Eu țin întotdeauna un teanc întreg de poze în portofel. Însă ce contează, principalul e că plătește bine și că te înțelege cu el.

13 Luni m-a trezit puțin înainte de cinci dimineața un zornăit puternic în vestibul. Se spărsese ceva. Am auzit o înjurătură neclară, mai curând o șoptă. Pași pe scări în sus și iar în jos. Acum mătura cioburile pe un fâraș.

Puțin mai târziu a părăsit casa. Ușa n-a închis-o imediat în urma sa.

L-am auzit mergând la garaj pe dalele de piatră. Se mai întoarse o dată, luând probabil ceva din locuință, după care încuie ușa de sus. Și iarăși pași pe scară și în vestibul. Când părăsi de astă dată casa, l-am auzit trăgând ușa după el și chiar încuind-o o dată.

Nu lăsasem oblonul complet în jos și canapeaua se afla direct sub fereastră. Trebuia doar să mă ridic în capul oaselor pentru a privi afară.

Domnul Genardy trecu pe lângă geam. Purta costumul. Iarăși costumul maro. Doar o fi având mai multe!

Bineînțeles că are mai multe costume, Sigrid, celelalte sunt în casa fiului său!

Într-o mână ținea servieta și o pungă de plastic pe jumătate plină: părea să care în ea îmbrăcăminte — salopeta de lucru, ce altceva, și cămașa în carouri. Este în sfârșit gata cu renovatul și își duce hainele doar la spălătorie sau le îmbracă imediat undeva, atârându-și costumul într-un dulap? Un muncitor se duce la lucru! Nu mai fabula, Sigrid. Nu te mai înnebuni singură.

Cu cealaltă mână își ținea la piept o cutie de carton nu prea mare. Cutia era deschisă sus. Am zărit puțină hârtie de ziar, în care părea să fie învelită o farfurie, iar peste margine ieșeau mânerule a două cești.

Puțin mai târziu, în garaj fu pornit motorul. Apoi plecă, în mașina sa veche, încărcată de amintiri. Mă simțeam ușoară de tot. Așa mă simțeam pe vremuri duminica dimineață, când știam că acum am o întreagă săptămână

în față. O săptămână în care Franz venea seara obosit de la lucru, în care noaptea se așeza lângă mine în pat. Somn ușor, Siggi. Și deja era cu mâna întinsă spre lampă.

Toată ziua starea mea rămase constantă. Sfârșitul de săptămână îmi făcuse bine. De abia m-am mai gândit la Franz, dar cu atât mai mult la fiica lui Hedwig și la ucigașul ei încă neștiut. Îmi cumpărasem dimineața un ziar la gară, însă nu scria nimic despre vreo arestare. Era vorba doar de o bănuială și de un martor important, insistent rugat să se prezinte la poliție. Sărmana Hedwig.

În pauza de prânz, șeful de secție mă întrebă dacă voiam să vin la înmormântare. Era joi dimineața la ora zece și ar fi fost bine să mergă careva dintre noi. El însuși voia să fie prezent. Mă putea lua cu mașina lui. Fiind prietenă cu ea, i-aș fi putut fi de ajutor. Asta nu prea credeam, însă de mers voiam să merg.

Deși seara m-am simțit obosită, în rest mi-era bine.

Am stat doar o jumătate de ceas singură în casă, până la venirea lui Nicole. A fost liniște tot timpul, ceea ce nu m-a deranjat. Tipul nu-i aici, Sigrid. Ai judecat foarte corect azi-dimineață. Și-a adunat boarfele și e din nou acolo unde era înainte.

Nicole cinase la Anke. În timp ce am mâncat, a stat cu mine în bucătărie și mi-a povestit, așa cum proceda de multe ori. După ce-și făcuse temele se dusesse la familia Kolling, unde nu stătuse mult, pentru că doamna Rolling trebuia să meargă cu Denise la medic. Zgârietura de pe coapsă se inflamase.

Mama mea stătuse întreaga după-amiază la Anke.

Asta nu era ceva nou pentru mine. Dar pentru prima oară mama se ocupase mai îndelung de Nicole, fără să o critice tot timpul. Îi propusese chiar să vină la noi în perioada pe care Anke o va petrece la spital după naștere.

— A zis că o să vină de fiecare dată puțin înainte de prânz să gătească ceva. Și că rămâne aici până te întorci tu seara de la serviciu. O s-o aducă și pe Mara, bineînțeles.

Astea da noutăți. Nicole nu era câtuși de puțin de acord cu propunerea mamei.

— l-am spus că nu-i nevoie, că pot merge la Denise.

Ca să se asigure, o întrebuse deja pe mama Denisei care consimțise. Voiam să mai discut o dată personal cu doamna Kolling. Să-i ofer eventual

ceva bani, căci Nicole ar fi trebuit să și mănânce, dacă se putea chiar de două ori. Și nici Kollingii, cu cei trei copii ai lor, n-o duceau tocmai pe roze.

Nicole se băgă la opt în pat. Până spre zece am avui treabă cu spălatul rufelor. întâi sortarea obișnuită. O jumătate de mașină cu lenjerie de corp, șosete din frotir de-ale lui Nicole și prosoape. în timp ce mergea mașina, mi-am spălat de mână două bluze.

După aceea am luat puloverul cu capul de cal și l-am mai analizat o dată. Nu fusese suficient să-l spăl doar cu apă. Locul care miercuri noaptea fusese umed și nițel lipicios se decolorase în ciuda spălatului și devenise albicios. A trebuit să frec tare până să iasă. Oare Nicole nu-și clătise gura ca lumea după ce se spălase pe dinți? Trebuia să fie pastă de dinți. Pastă și salivă, altceva ce să fi fost?!

Mi-am amintit de o pereche de pantaloni bleumarin de la costumul de duminică. Franz o purtase într-o sâmbătă, la aniversarea unuia dintre frații săi. Jumătate din după-amiază Franz se jucase cu una din nepoțelele sale, care avea pe atunci trei ani. Hopa sus, hopa jos, hopa sus, hopa jos, și tot așa.

Când am ajuns seara târziu acasă, Franz s-a așezat pe scaun în fața oglinzii și m-a luat în poale. Pantalonii nu și i-a scos, i-a desfăcut numai. Nici n-a făcut dragoste cu mine, ci doar s-a jucat nițel. Pentru el asta ajungea. După aceea au rămas pete pe material. M-am jenat când am dus pantalonii la curățătorie.

Uită, Sigrid, uită odată. Nu mai are importanță, nu mai contează după atâția ani.

La nouă și jumătate, programul mașinii s-a încheiat.

Patru perechi de șosete, prosoapele, lenjeria mea de corp, patru perechi de chiloți de copii cu puncte în culori diferite și un chiloțel de joi.

Zărindu-l, l-am auzit pe Gunther vorbind despre chiloțelul fiicei lui Hedwig. Și mâinile au început să-mi tremure. Nici nu puteam să-l țin bine între degete. Fir-ar să fie, de ce nu înceta odată? Ca și cum brusc fiecare obiect din jurul meu și-ar fi propus să-mi sugereze o anumită imagine în fața ochilor.

Un chiloțel de joi! Nu putea fi al lui Nicole. Al ei se afla în dulap, de asta eram sigură. Fusese săptămâna trecută la spălat. îl văzusem cu ochii mei vineri pe sfoară la uscat.

Calm, Sigrid, calm, totul e inofensiv. Pastă de dinți și salivă pe un pulover. Pentru toate există o explicație logică. Chiloțelul trebuie să fie al lui Denise. Și i-au schimbat iar între ele. Sau, în graba de dimineață, Nicole și l-

a ales greșit. Doar nu crezi cu adevărat că ai putea găsi în pivnița ta ceva care să-i fi aparținut vreodată fiicei lui Hedwig?

Nu, asta nu credeam, oricum, n-o credeam chiar cu adevărat.

Chiloțelul de vineri tot nu reapăruse. Poate zăcea pe undeva prin coșul de rufe murdare al doamnei Kolling sau sub patul lui Nicole, unde găseam adesea ciorapi desperecheați. La zece și jumătate m-am întins și eu pe canapea, cu ochii atât de grei și uscați, încât nu-i mai puteam ține deschiși. Dimineața am remarcat că uitasem să mă încui.

14 Și marți am fost calmă cum nu mai fusesem demult.

M-am gândit de câteva ori la domnul Genardy, că părăsise casa foarte matinal. Și nu doar luni. Săptămâna trecută trebuie să fi plecat mereu atât de devreme, încât nici nu auzisem când ieșise din casă.

Până la Köln se făcea cam o oră cu mașina, în funcție, bineînțeles, de locul unde voiai să ajungi. O oră pe circulație mare și un obiectiv în centrul orașului. Unde o fi direcția generală a poștelor? La cât începe programul unui funcționar, la opt sau la nouă?

Seara m-am uitat în garaj. Îmi păstrasem a doua cheie. Mașina lui nu se afla acolo. Cauzele puteau fi multiple. Cel mai plauzibil era totuși că terminase renovarea și aștepta acum în casa fiului său livrarea noii mobile.

Dar nu credeam această variantă. Credeam că Günther îl speriasse.

Miercuri veni iarăși ziua mea liberă. Când Nicole plecă la școală la ora obișnuită, eu eram încă în capot.

Aveam chef să lenevesc, să-mi iau micul dejun pe îndelete. Apoi, puțină gospodărie. De sub patul lui Nicole am pescuit doi ciorapi și un caiet scris complet, chiloțel — ioc. Atunci trebuia să fie la doamna Kolling.

Am făcut duș, apoi am stat o jumătate de oră în fața oglinzii. Când îmi rezervasem ultima oară atâta timp pentru așa ceva? Ruj de buze și fard de pleoape, mult fixativ și uscătorul de păr la faza cea mai mică. După care am fost foarte mulțumită de cum arăt.

Apoi am pornit-o prin oraș. Câteva cumpărături.

Aveam chef să hoinăresc. Mă simțeam asemenea unui om care n-are nici un fel de obligații, răspunderi, temeri, ci e liber și lipsit de griji. Doar adânc în mine percepeam ca un ușor freamăt — nu-ți face iluzii, Sigrid. Are un contract de închiriere — se întoarce el! Nu voiam cu nici un chip să-mi amplific tremuratul, să-l las să-mi strice buna dispoziție. Să nu mă gândesc acum la Hedwig; puteam amâna asta pe mâine. Nici la fata lui Hedwig pe care n-o mai putea ajuta nimeni. Era grav, era cumplit, era tragic, era îngrozitor, dar era un copil străin.

La unsprezece m-am dus la Anke. îi cumpărasem un fleac pentru bebeluș. Anke a clătinat din cap când i-am dat pachetulul.

— Este însă pentru prima și ultima oară, mi-a declarat hotărâtă. Nu m-am oferit să am grijă de Nicole pentru a mai câștiga câteva mărci în plus. O fac cu plăcere, în felul ăsta am măcar pe cineva lângă mine, cu care pot discuta și despre alte lucruri decât despre scutece ude și domnul Genardy. Anke s-a ambalat, povestindu-mi că mama nu mai aborda alt subiect. S-a înfierbântat tare de tot, încet-încet îmi calcă pe nervi. Luni mi-a explicat două ore în cap că sărmanul om e în aer fără mâna pricepută a unei femei care să-i aducă ordine în viață. Avea duminică o cămașă mai veche, nu? Acum mamei i-e teamă să nu îmbrace și la serviciu cămăși mai vechi, ruinându-și astfel cariera. M-a înnebunit și cu fii-su, un fotograf de lux pentru cataloage de case de modă. În mintea ei, a și văzut-o pe Mara în Quelle sau Neckermann. Aici mai am și eu un cuvânt de spus. Ai grijă, Sigrid, că-și pune în aplicare amenințarea și se instalează la tine cât sunt la spital. Dacă nu mă înșel, asta va fi foarte curând, și Anke își frecă spatele. Am deja de câteva zile o jenă idioată în șale care nu-mi place; doar ar trebui să mai dureze câteva săptămâni.

Apoi m-am dus la doamna Kolling. își făcuse deja un plan pentru perioada în care urma s-o aibă în grijă pe Nicole. Cincizeci de mărci pe săptămână, mai mult nu accepta în nici un caz. După cum s-a exprimat doamna Kolling, părea că suma ajungea; n-am vrut să mă tocmesc cu ea.

Doream să fac totuși cerere de telefon. Ar dura un timp până să fie racordat. Oricum, dacă primeam o sută cincizeci de mărci în plus pe chirie, îmi mai rămâneau șaiszeci din mai. Cincizeci căpăta doamna Kolling, patruzeci costase puloverul pentru Nicole, iar șaiszeci și cinci va costa racordul telefonic. Socoteala ieșea.

— Cum procedăm de fapt după-amiezile? mă întrebă doamna Kolling. Nu le pot ține pe amândouă legate aici. Dacă-mi spun că se duc la locul de joacă, nu alerg întotdeauna după ele ca să le controlez. Denise mi-a spus că le-ați interzis să se joace la dumneavoastră în casă. Au stricat ceva?

— Nu, i-am răspuns și i-am povestit despre fiica lui Hedwig.

— Asta-i cu totul altceva, ele sunt două, fu de părere doamna Kolling. Și au deja atâta minte.

Și Hedwig susținuse întotdeauna că fata ei avea minte.

— De altfel, am găsit din nou un chiloțel de-al lui Denise la spălat. Nu se uscaser complet, altfel l-aș fi adus.

Doamna Kolling făcu din mână un semn că nici nu-i observase lipsa.

— Iar dumneavoastră trebuie să aveți aici unul de-al lui Nicole, pe cel de vineri.

Doamna Kolling strânse din buze și ridică din umeri.

— I-l dau lui Nicole, după ce pun la spălat.

Apoi la bancă — o deziluzie crasă. Chiria încă nu fusese trecută în cont. Doamna Humperts expedia banii întotdeauna cu câteva zile înainte de întâi. Din păcate neglijasem să stabilesc cu domnul Genardy aceleași condiții. Dar mă bazasem pe faptul că banii vor fi depuși după întâi în contul meu. Trebuiau să fie acolo și pentru ca dobânzile ipotecare să fie șterse. Din fericire, salariul meu era depus: prudentă, n-am ridicat banii pentru întreaga lună, ci doar patru sute de mărci.

După-amiază a trecut Gunther pe la mine. Eram singuri. Nicole mâncase de prânz în mare grabă, își terminase lecțiile și o și ștersese la Denise. Dispăruse atât de iute, încât nici n-apucasem să-i dau chiloțelul de joi.

La început, Gunther a fost bine dispus. M-a salutat cu cuvintele:

— Grădinarul, stimată doamnă. Apoi a zis râzând:

M-am gândit: Ia ocupă-te puțin de iarba ei, altfel putem cosi curând fânul.

Iarăși vorbise la plural: sfârșitul de săptămână modificase multe.

A luat din pivniță mașina de tuns iarba și a fost un timp ocupat cu ea. Când s-a întors, am pregătit cafea pentru amândoi. Și deodată, dispoziția s-a schimbat.

Gunther și-a luat haina pe care o lăsase în camera de zi, a scos din buzunarul interior un ziar și mi l-a întins deschis, spunând:

— L-au prins.

Mi-a lăsat timp să citesc articolul în liniște. Poliția arestase un tânăr, un student, suspectat de comiterea faptei. Nu era menționat numele, nici nu se dădeau inițiale, cum se practică de obicei. În schimb, scria că cercetările sunt deocamdată încheiate. Studentul ar fi fost deja adus în fața judecătorului.

Gunther știa niște amănunte suplimentare. Când am terminat de citit, mi-a povestit. Imediat după ce se publicase anunțul de dispariție, se înfățișase la poliție o femeie, care o văzuse des pe fiica lui Hedwig în fața casei în care locuia ea. La parterul acestei case se afla un magazin de animale la a cărui vitrină Nadine Otten ședea adesea și se uita. Alți locatari confirmaseră și ei, un cuplu trecut de prima tinerețe, proprietarul însuși și

un bărbat mai în vârstă. Doar studentul susținuse că nu văzuse copilul niciodată.

— Aici a vorbit fără să se gândească, fu Giinther de părere. Dacă ar fi afirmat același lucru ca și vecinii lui, nu s-ar fi ajuns probabil atât de repede la el.

După găsirea copilului, poliția îi mai audiase o dată pe toți locatarii. În afară de bărbatul mai în vârstă, care plecase în vizită la fiica sa în nordul Germaniei, după cum a aflat poliția de la vecină.

Dar se părea că tipul respectiv nu mai era de însemnătate pentru poliție, deși în anunțul de vineri fusese vorba de un „martor important”. Trebuia doar să-și semneze cu o ocazie prima declarație. Concludente pentru arestarea studentului fuseseră observațiile soților.

Întâlniseră copilul de mai multe ori, în casa scării și urcând treptele. Studentul închiriasse mansarda de sub acoperiș. Iar poliția îl acuzase pe față că mințea. Îi cotrobăiseră prin magherniță, după cum se exprimă Giinther, și găsiseră o mulțime de dovezi.

Între timp reușiseră să-l facă să admită că într-adevăr cunoscuse copilul. A recunoscut că luase fetița de două ori cu el sus. Zicea că nu mai știe exact când, oricum, trecuse ceva timp de atunci și nu făcuse decât să-i dea câteva meditații Nadinei Otten. El trăia oficial din meditații. Nadine Otten nu putuse să-i plătească, iar el își câștiga în definitiv cu asta pâinea. E ceea ce-i și spusese, după care fetița nu mai apăruse. Susținea că în ultimul timp n-o mai văzuse.

— Și crezi că minte? l-am întrebat.

— Nu cred nimic, declară Gunther ferm, eu mă țin de fapte. Râse scurt. Îți spusese că găsiseră ceva asupra copilului, mai ții minte? Găsiseră niște pastile. O chestie din aia idioată care se cumpără în ultimul timp în discoteci și în curțile școlilor. Mai ieftină ca heroina, dar la fel de eficientă. Ingredientele le poți procura de oriunde, după care nu mai ai nevoie decât de câteva cunoștințe de chimie. Scoase aerul din piept, clătină din cap și continuă pe un ton ceva mai potolit: Nu pricepi? Așa-zisul student este un dealer, un mic negustor ticălos de droguri, care folosea copiii de școală, pentru a găsi un debușeu sigur al produsului printre elevi. Le dădea câteva mărci, și ei făceau pe curierii pentru el. Lucrurile trebuie să se fi petrecut acolo ca într-un porumbar. Nadine Otten nu era singurul curier, dar probabil cea mai mică.

Când a devenit periculoasă, a lichidat-o.

Câteva mărci, m-am gândit, bani pentru un ceas de mână, pentru un obiect ieftin de plastic și toate celelalte nimicuri care o frapaseră pe Hedwig.

Gunther tăcu preț de câteva secunde, privindu-mă dus pe gânduri.

— Colega ta ar fi trebuit să remarce de fapt că fata a început să dispună deodată de bani. După părerea poliției făcea cel puțin de două ori pe săptămână curse pentru el. Avea cincizeci de mărci în buzunarul hainei când au găsit-o.

— N-avea nici un fel de haină cu ea, l-am contrazis, hanoracul ei e la Hedwig în vestibul.

Gunther s-a încruntat mai întâi, apoi a dat din cap.

— Atunci erau probabil mai mult de numai câteva mărci. Nadine Otten purta o haină nouă, Sigrid, și nu una din alea ieftine. O haină nouă, niște blugi noi și un pulover.

Blugii i-i cumpărase Hedwig acum câteva săptămâni.

— Totuși, spuse Gunther.

Nu continuă imediat, ci mă privi tot dus pe gânduri.

— Mă consideri un porc dacă te rog ceva?

Am făcut semn că nu, și el zâmbi:

— Nu te pripi. încă nu știi ce urmează.

Făcu din nou o pauză scurtă, se uită în cafeaua lui și suspină.

— Dettov e un tip de treabă și care scrie bine. Tare ar dori să scrie ceva despre condițiile și mediul în care a trăit ea. Mizeria socială, cam în direcția asta. Cu referire la un asemenea caz se poate arăta încă o dată cum statul abandonează mamele care-și cresc singure copiii. Fiecare copil are dreptul la viață! Chiuretajul e o crimă! Nici o femeie nu are voie să-și permită să dispună de propria sa burtă. Și ce se face pentru copiii care au venit deja pe lume? Femeile n-au decât să se descurce singure. Dar Dettov nu vrea să dea buzna peste nimeni, înțelegi, nu vrea să incomodeze niște oameni care poate nu suportă așa ceva pe moment.

Acum am înțeles ce voia să mă roage. Nici n-ar fi trebuit să continue, însă l-am lăsat s-o facă. De câte ori mă lăsase și el să mă perpelesc așa.

— Doar o cunoști bine pe mamă, a continuat, uitându-se tot în cafea. întreb-o dacă e dispusă să discute cu un reporter tânăr despre situația ei. Dacă o întrebi tu nu e atât de supărător. Apoi oftă adânc. O faci pentru mine?

— O fac, i-am promis.

Rostind asta, am și văzut-o pe Hedwig în fața mea, așa cum o văzusem în toți anii ăștia. Cam de înălțimea mea, ceva mai puternică decât

mine, pe chipul ei putându-se citi uneori grija, de cele mai multe ori însă hotărârea.

Dar Hedwig nu mai era așa.

15 Joi am plecat, ca de obicei, cu trenul la Koln, am cumpărat la gară un buchet de flori, m-am dus normal la serviciu, numai că sub paltonul de culoare deschisă nu eram îmbrăcată pentru lucru. Taiorul negru îl purtasem ultima oară cu șase ani în urmă. Mi-era puțin larg, dar cui îi păsa.

Și șeful de secție a venit în costum negru și cu flori.

Nu voia să pornim prea devreme, ca să nu trebuiască să așteptăm în față la morgă. Ne-am pus florile în apă până la nouă și jumătate. Înainte să plecăm, mi-a vârat un plic în mână. Banii strânși de noi.

— Faceți-mi serviciul să i-i dați doamnei Otten. Eu nu prea știu cum, mă rugă.

Am băgat plicul în poșetă. Voiam să i-l dau lui Hedwig când oi avea ocazia să vorbesc cu ea între patru ochi.

Dar când am văzut-o n-am mai simțit nevoia să vorbesc singură cu ea. Era cât pe ce să n-o recunosc.

Trebuie să fi slăbit aproape zece kilograme în câteva zile. Arăta uscată, cu fața suptă și cenușie. Doar cenușie și roșie. Era cu numai un an și jumătate mai mare ca mine, și arăta de optzeci. Stătea în față morgii și se uita înăuntru. În spate de tot niște lumânări care ardeau, niște buchete de flori și în față sicriul alb.

În sala mortuară se instalaseră câteva șiruri de scaune. Dar cum Hedwig nu intra, au rămas și ceilalți afară.

Lângă Hedwig stătea un bărbat, care o ținea de cotul stâng, uneori îi puneă o mână în jurul spatelui. M-am gândit că o fi fost fratele ei. Știam că Hedwig avea un frate cu trei-patru ani mai în vârstă ca ea. Pe vremuri îmi povestise adesea cum el îi comanda întotdeauna și făcea pe stăpânul casei.

Erau prezenți doar câțiva adulți. Mă gândisem că vor participa măcar câțiva colegi de clasă ai Nadinei Otten la înmormântare. Așa crezusem că se procedează. Când murise fetița din clasa mea, ne duseserăm cu toții la cimitir. Și plânseserăm cu toții. Aici nu erau copii și nu plângea nimeni.

Totul era atât de sărăcăcios — lumânările, florile, cele patru coroane, una de la Hedwig, una de la școală, una din partea socrilor lui Hedwig. Aceștia stăteau chiar în față. Bătrânul trebui s-o țină tot timpul strâns pe bunica Nadinei care voia mereu să meargă la coșciug. De Hedwig nu se ocupau. Fostul ei soț nu venise.

Am auzit după aceea că era internat pentru o cură de dezintoxicare.

A patra coroană era de la mama lui Hedwig. Mai târziu am aflat că tatăl lui Hedwig murise cu câțiva ani înainte. Iar fratele ei decedase în urma unui accident de motocicletă, tot acum câțiva ani. Bărbatul care a ținut-o tot timpul de braț era de la poliție.

Am vrut să-mi las florile la sicriu. Când am înaintat, Hedwig a ridicat capul și a căzui de gâtul meu.

— Ce-aș fi putut să fac, Sigrid? Ce-aș fi putut să fac?

Acum e întinsă acolo.

Bărbatul i-a desprins brațele de pe ceafa mea, a tras-o spre el și a bătut-o ușor pe spate. Se uită la mine și dădu din cap, ca și cum ar fi vrut să spună că totul e în ordine, că se va ocupa acum el de ea. În primul moment n-am putut face nici un pas înainte. Șeful de secție veni și îmi luă florile din mână. Le puse, împreună cu ale sale, în fața coșciugului. Apoi mă luă de braț, exact la fel cum o ținea pe Hedwig bărbatul acela.

Privirea mea a rămas fixată pe sicriu: lemn alb cu câteva ornamentații din alamă. Deodată mi-am amintit că la Franz procedasem la fel. Nu plânsesem, mă uitasem doar fix la sicriu, închipuindu-mi ce se afla înăuntru.

Acum vedeam copilul zăcând înăuntru. Dar nu stătea pe perne, nu pe material alb lucios. Stătea în mizeria de pe jos. Mă privea. O astfel de privire nu văzusem niciodată, atât de vrednică de milă. Ba da, o mai văzusem, duminică, la Denise. Ajută-mă, în ochi era scris, ajută-mă!

Nu te pot ajuta, spusei, eu sunt bucuroasă dacă mă ajută alții pe mine.

De nu m-ar fi ținut șeful de secție de braț, poate că aș fi căzut în sicriu. Sau în mizerie. Buruieni, scânduri de lemn deteriorate de vreme, deasupra un acoperiș din carton gudronat. Unde sunt aici iepurașii? E încă destul de răcoare afară, pe o astfel de vreme nu sunt lăsați în aer liber. Ajută-mă! Aici nu sunt iepurași, ci numai câteva cuști vechi.

În sicriu nu era un copil străin, era Nicole. Am văzu t-o foarte clar. Striga după mine, pentru că cineva îi aruncase o rămă în obraz, în timp ce eu alergam de-a lungul unui terasament de cale ferată înzăpezit, fără a mă mișca de fapt de pe loc.

Dar nu era propriu-zis un terasament de cale ferată.

Când am privit în jos, sub picioarele mele am văzut plăci de beton. Și ceva mai la dreapta pietrele bordurii. Și încă puțin mai la dreapta strada. Nu puteam traversa, stopul era roșu, iar circulația intensă. Dar se punea

problema de secunde. Franz era în fața mesei de înfășat. îi scotea scutecele. „Da' unde-o fi oare micuța mea" spunea Franz.

Iar duminică Franz zicea: „Ia dă-mi-o nițel, Siggi, Poate adoarme, dacă o țin eu puțin. De ce să nu stea în patul meu?"

Goneam ca fugărită, am dat cu șoldul de capota unui motor. Pentru o clipită am fost în mijlocul pădurii. Era întuneric beznă și frig. Iar eu mă aplecam peste capotă.

Giinther stătea în spatele meu, mi-a dat un brânci ca să gonesc mai departe.

În patul tău e locul meu. Sunt femeia ta. Nu-s micuța ta, pricepe asta odată. Numai să nu mă opresc. Numai să nu mă las împiedicată de lucruri pe care nu le putusem rosti niciodată în trecut.

Un scârțâit de frâne, cineva a înjurat în spatele meu.

Era doar șeful de secție, care a șoptit de câteva ori:

— Acum adunați-vă, doamnă Pelzer.

Am dat deoparte mâna care mă ținea. Strada nu se mai termina. Și Nicole striga, Doamne, n-o mai auzisem niciodată strigând așa. Nu mai era decât un scârțâit ascuțit, prelungit îngrozitor.

Un preot vorbea despre voința Domnului, ce prostie.

Nu fusese voința lui Dumnezeu, ci un creier bolnav. Durea atât de tare. Aveam spasme. Când s-a culcat Franz pentru prima dată cu mine, am avut spasme, toată noaptea. Noaptea nunții, sânge pe cearșaf și spasme în trup.

„Termină cu urlatul, bestie mică ce ești, spusese el, și încetează cu prostiile. N-o să te doară. Potolește-te, potolește-te odată."

Nu, asta nu spusese Franz, nu Franz. Asta o zisese el, o zisese gâfâind. Știam foarte precis. Ca și cum copilul de aici din față mi-ar fi putut povesti totul. Acum potolește-te odată. O lovitură peste față. Măinile în jurul gâtului. Și apoi respirația a conținut.

Lângă mine tot se mai afla șeful de secție. Aveam senzația că și în spatele meu stătea cineva. Rânjea tot timpul, asta puteam simți în spate. Însă nu era Franz. Franz era mort. Intrase cu mașina într-un pom, poate numai pentru că voia să împiedice ca într-o zi un copil să zacă într-un coșciug.

În spatele meu stătea un străin. Se simțea superior mie și tuturor celorlalți, și de ce nu? Poliția arestase criminalul, și el știa asta. Lui nu i se putea întâmpla nimic, el putea să continue, să-și caute o jucărie nouă. Violată și strangulată!

De fapt nici nu mai trebuia să caute, căci el găsisese una de mult, și nu doar una! Două, trei. De ce ar fi violat-o studentul? Doar ar fi fost suficient s-o stranguleze, dacă într-adevăr devenise periculoasă pentru el. Ar fi strangulat-o și i-ar fi luat pastilele compromițătoare din buzunarul hainei și cele cincizeci de mărci de asemenea. Eu așa aș fi procedat în locul lui. Și dacă m-aș fi gândit la asta chiar și eu, care jumătate din timp nu eram în stare să gândesc rațional, care eram mult prea idioată, atunci...

Nu te mai întoarce, omul vine-ncoace. La popa la poartă i-o pisică moartă. Cine-o râde și-o vorbi s-o mănânce coaptă. Și să-i stea în gât. Și să i se moaie picioarele.

Se afla chiar în spatele meu. Dar nu prea era în apele lui, exact ca și mine. Se temea. Se temea de un unchi.

Exista un copil care călărea mereu pe genunchii unchiului. Era atât de multă nebunie. Totul numai nebunie. Dar el era aici, chiar în spatele meu. Dacă m-aș fi întors, cu siguranță l-aș fi văzut. N-aveam curajul să mă întorc.

Există o mulțime de astfel de specimene care vorbesc aiurea, spusese Gunther. întreabă poliția...

Și exista o mulțime și mai mare de bărbați care aveau înclinațiile lui Franz. Nu toți aveau rețineri, nu fiecare se mulțumea ani de-a rândul cu un înlocuitor. Era o adevărată grozăvie.

16 La un moment dat ne-am așezat la o masă. Șeful de secție, mama lui Hedwig, bărbatul despre care tot mai credeam că era fratele lui Hedwig și cu mine. Hedwig se târa de colo-colo ca o stafie. S-au dat sandvișuri și cafea.

Nu-mi era foame. Dar mâneam tot timpul, numai ca să am ceva de făcut. Era aproape ca în sâmbăta trecută — de fapt nici nu eram prezentă acolo. Mă găseam încă la cimitir, stăteam tot în fața sicriului și ascultam copilul povestindu-mi că moartea purta o pelerină maro.

Nu maro curat, mai curând verde oliv și căptușită gros pe dinăuntru, cu o glugă pe spate.

Dacă ți-e frig, îți poți pune haina mea pe umeri. Mie nu-mi era frig, eu transpiram, alergam prin intersecție, știind că voi ajunge prea târziu. Franz o luase la el în pat.

Ea dormea adânc, nici nu simțea ce-i făcea. Și, pe când eu încă fugeam, el i-a tras chiloteii în jos, sfâșiindu-i.

După vreo oră, șeful de secție a vrut să se întoarcă la magazin. Se făcuse aproape ora prânzului. A vorbit cu mine înainte de a părăsi locuința

lui Hedwig. Dar n-am priceput decât pe jumătate. Că voia să mă considere după-amiază în concediu, pentru că era imposibil să lucrez în starea asta.

Nu eram în nici o stare. Nu eram deloc aici. Nu eram niciodată prezentă când ar fi fost nevoie de mine. întotdeauna veneam trei zile prea devreme.

Că să iau un taxi, cel puțin până la gară, ca să nu ajung până la urmă în vreun depou de tramvaie. Nici de ajuns nu ajungeam niciodată undeva. Numai că șeful de secție n-avea cum să știe asta. Cum să fi putut bănuî că eu eram tot mereu gonită de gânduri, care veneau cine știe de unde și-mi treceau pur și simplu așa prin minte.

Am dat din cap la tot ce-a propus el. Nu-mi puteam permite un taxi, dar puteam merge. Puteam merge foarte repede, atât de repede, încât să ajung o dată la timp.

Și puteam urca pe scări, dacă așa trebuia. Puteam sparge geamuri, pătrunde prin uși de balcon.

Puteam multe, dacă voiam și trebuia s-o fac. Aș fi putut și să lucrez, în spatele tejghelei cu brânză, tăind calupul de brânză proaspătă cu cuțitul cel mare, exact prin mijloc. Lovind doar o dată. Tăind un calup de brânză sau un gât. O lovitură, și gata.

Politiștul a promis că va avea grijă să ajung cu bine acasă. Era foarte amabil; se ocupă de mama lui Hedwig, care începuse deodată să plângă.

în acest timp, Hedwig mi-a făcut semn cu mâna din vestibul. Voia să-mi arate camera fiicei ei. Eu mai trebuia să-i dau banii și s-o întreb dacă era dispusă să stea de vorbă cu Hans Werner Dettov. Un tip de treabă, deloc insistent, nu voia să dea buzna.

Nimeni nu voia asta. Doar domnul Genardy se mutase imediat. Oare de ce? Dar de luni nu mai apăruse.

De ce nu? Nici nu-l întrebasem pe Giinther dacă studentul avea un iepuraș. Probabil că n-avea, nu mai existau deloc iepurași.

în camera Nadinei, Hedwig se înclină foarte mult spre mine și-mi șopti:

— Nu pot s-o spun nimănui, Sigrid, numai ție. Tu doar știi cum e. în fiecare noapte ea stă lângă patul meu.

Mă întreabă mereu unde am fost. Iar eu nu știu niciodată ce să-i răspund. Ce-aș putea să-i răspund?

Nici eu nu știam ce. După aceea mi-a venit totuși ceva în minte.

— Spune-i să vină la mine. Mie-mi poate povesti totul, eu o s-o ajut. O s-o ajut sigur. Așa să-i spui.

Hedwig a încuviințat cu putere din cap. Ne-am întors în camera de zi. Polițistul a avut grijă ca Hedwig să mănânce o jumătate de sandviș. Între timp aflasem că e polițist de la criminalistică. Mi-o spusese mama lui Hedwig, însă nu era aici în exercițiul funcțiunii, îmi explicase. Nu mai avea nimic direct de-a face cu cazul, dar trecea încă deseori, având grijă ca Hedwig să nu facă vreo prostie. Aranjase și în așa fel încât să nu vină copii la înmormântare. Hedwig nu mai putea vedea copii. Ea însăși va mai rămâne câteva zile acasă la Hedwig, în orice caz până sâmbătă. Polițistul îi spusese că Hedwig nu va fi dificilă. Trebuia doar să fii cu ochii în patru și să ai grijă să mănânce din când în când câte ceva.

Era într-adevăr foarte drăguț. Deși între timp mi se făcuse mult mai bine, nu m-a dus numai la gară. M-a condus cu mașina până acasă, poate nu chiar total dezinteresat. A pus o mulțime de întrebări. De când o cunoșteam pe Hedwig? Dacă o cunoscusem pe fiica ei?

Ce-mi trecuse prin minte la cimitir?

— O grămadă de prostii, i-am răspuns. Am și eu o fată. Și eu sunt singură cu ea, așa ca Hedwig. Înainte avea cine să-i poarte de grijă. Avusesem o chiriașă, care se ocupa de ea. De câteva zile aceasta s-a mutat. Și uneori mi-e frică.

— Înțeleg, a fost tot ce-a zis.

Nici nu știam cum îl chema, deși mama lui Hedwig îmi spusese numele lui.

— Nu, l-am contrazis, asta n-o înțelege nimeni. Nici eu n-o înțeleg. La noi nu-i așa ca la Hedwig, la noi totul e în regulă. Sora mea o supraveghează pe fata mea, când lipsesc. N-ar trebui să-mi mai fac griji. Dar nu scap de senzația de frică. Și mi-e frică, pentru că am niște vise.

Visez un ceas. Și trei zile mai târziu moare cineva.

Am crezut că mă lasă în pace dacă-i spun asta. Dar n-a strâmbat din nas. Nici n-a încrețit fruntea, așa cum făcuse Giinther și nici n-a ridicat batjocoritor din sprâncene.

— Înțeleg, spuse din nou.

Mă înfuria.

— Atunci înseamnă că sunteți marea excepție, m-am răstit la el. Însă dacă înțelegeți asta, poate că pricepeți și restul. Poate mi-l puteți explica. Am visat. Sunt deja paisprezece zile de-atunci. N-a murit nimeni.

— Numai fiica lui Hedwig, rosti el amar.

Am dat din cap și am spus:

— Pe care de-abia o cunoșteam. Care în acel moment murise deja. Doar fusese omorâtă joi. Dar ar fi trebuit să se întâmple duminică și să fie copilul meu. întotdeauna au fost de-ai mei: tatăl meu, bunicul meu, colega mea de școală, soțul meu.

Se uită pieziș la mine.

— Hedwig mi-a povestit. Ea susținea însă că printre ei fuseseră și oameni care nu aveau mult de-a face cu dumneavoastră personal, pe care doar îi cunoșteati. Hedwig se întreba dacă venise omul în maro, exact așa s-a exprimat, omul în maro. Hedwig își făcea reproșuri, fiindcă pe vremuri râdea de asta. Zicea că dacă n-ar fi răs, poate ați fi prevenit-o. Ați fi făcut-o?

— Voiam să discut cu ea, chiar atunci, vineri dimineața. Dar fata ei o pățise deja. Hedwig n-a venit la lucru.

— Visați doar despre omul în maro și ceas sau și despre altele care presupuneți că au vreo însemnătate? a vrut să știe.

M-am făcut tot mai mică lângă el, mi se părea că mă chircisem toată și că devenisem transparentă. De-ar fi vorbit în alt ton, batjocoritor sau supărat. Dar vorbea ca despre petele din soare și găurile negre din univers. Toate, lucruri pe care nu le-ai văzut încă niciodată cu propriii ochi, despre care știi totuși cu siguranță că există.

— Și despre altele.

Vocea mea se făcuse și ea mică de tot.

A dat de mai multe ori la rând din cap. Apoi a insistat în continuare:

— Adineauri la cimitir, ați visat și acolo?

Am clătinat din cap că nu. Și a fost aproape de parcă aș fi stors un burete plin cu săpun. Mare parte din apă și din spumă a fost presată afară. Porii buretelui se puteau umple din nou cu aer proaspăt.

— Există prea multe specimene care vorbesc aiurea, prea mulți clarvăzători, care vor în astfel de cazuri să dea sfaturi bune poliției. Eu nu pot prezice. Eu am doar stări.

Râse ușor.

— Și eu le am uneori. Dar eu nu port atunci monoloage. Și nici nu dau în oamenii care se află întâmplător lângă mine.

Nu înțelegeam la ce se referea. Râse încă o dată, foarte scurt și ușor. Mă privi din nou chiorâș și întrebă:

— Nu vă puteți aminti? Era șeful dumneavoastră, nu-i așa? Omul în costumul închis la culoare, care stătea lângă dumneavoastră. Nu mai știți ce i-ați spus când v-a cerut să vă adunați?

— Nu i-am spus nimic.

— Ba da, doamnă Pelzer. Eram alături, am auzit.

— N-am vorbit tare.

A dat din umeri, ca și cum ar fi vrut să se scuze pentru afirmația lui, dar nu asta voia.

— Ați spus tare și clar: „Termină cu urlatul, bestie mică ce ești și încetează cu prostiile”. A mai urmat ceva, dar n-am înțeles exact totul. Era vorba despre fiica dumneavoastră și un bărbat, pe care ea îl numea unchi. Un bărbat de care vă e frică. Am avut impresia că trebuia să vă bateți cu acest om în cimitir, că poate vă temeți că-i va face fetei un rău.

1 Pe polițist îl chema Beer, Wolfgang Beer. Povestea o mulțime de aiureli, și era perseverent. Nu m-a lăsat să cobor singură, când am ajuns în sfârșit în fața casei. A coborât și el și a venit cu mine până la ușă. Nici acolo n-a dat semne că ar fi intenționat să plece.

— Haideți, hotărâți-vă, spuse, când am deschis ușa, oferiți-mi măcar o cafea și sacrificați-mi încă un sfert de oră.

Aș dori să mai stau puțin de vorbă cu dumneavoastră.

Era cam de vârsta lui Gunther, treizeci și nouă-patruzeci. Dar era ceva mai scund decât el, ceva mai plin și părul îi încărunțea deja. Mă privi cam ca Franz pe vremuri, cu același aer milog.

— Bine, am spus, o cafea.

Era atâta liniște în casă. Ca la morgă. Chiar m-am bucurat puțin că Wolfgang Beer fusese insistent. În ultima parte a drumului mă simțisem aproape normal. Putusem chiar să-i explic că Nicole se adresa bărbaților pe care-i cunoștea fie pe numele mic, cum făcea cu Norbert și Gunther, fie politicos, pe numele de familie și cu domnule înainte. Nici un nene sau unchiule, pentru Nicole nu exista așa ceva. Și nici bărbați de care să mă tem nu existau. Nu mai existau. Poate că uneori mă temusem de Franz, de durerile care mă apucau întotdeauna când spunea: „Sunt cât se poate de atent. N-o să te doară.”

Iar domnul Genardy, o, Doamne, doar nu mă temeam de el. Numai că uneori mi se părea puțin sinistru. Dar de asta nu era el de vină, ci eu. Și nu se întâmpla decât în momentele în care nu eram în stare să mă adun nici ca să număr până la trei. Însă nu trebuia să pomenesc asta. Nu în fața unui polițist.

Îi spuseseam lui Wolfgang Beer că Norbert era cumnatul, iar Giinther prietenul meu. De profesie, redactor la ziar. Spuseseam chiar „prietenul meu”. Și că Giinther îmi relatase despre vechile cuști pentru iepuri din

chioșc. Că de atunci îmi treceau două fraze prin cap. Că probabil aveam prea multă fantezie. Moștenirea bunicii, blestemul bunicii.

De îndată ce am deschis ușa casei, starea mi s-a înrăutățit iar. Buretele s-a îmbibat din nou de leșie cu săpun.

De-abia puteam lupta cu baloanele de săpun din mintea mea, mi-am pus haina pe speteaza scaunului și m-am dus în bucătărie. Wolfgang Beer a venit cu mine până la ușă, s-a sprijinit de cadru și a privit cum umpleam filtrul de cafea.

— Nu trebuie să vă fie penibil, îmi spuse. Orice mi-ați povesti, vă privește numai pe dumneavoastră personal.

Eu nu voi râde, vă ascult pur și simplu.

În filtrul de cafea, lichidul începu să fiarbă. Primele picături maro închis se adunară pe fundul recipientului.

Priveam cum băltoaca mică devine tot mai mare.

— De ce nu-l întrebați pe student? Sigur că ăla vă poate povesti mai multe. Sau nu-i omul căutat? Nu aveți destule dovezi care să-l incrimineze?

Wolfgang Beer râse încetisor.

— Ia te uită, spuse, domnul redactor de ziar. Băieții chiar câ-și vâă nasul peste tot.

Cu asta n-a răspuns la întrebarea mea. Nici nu se gândea s-o facă, în schimb, se interesă:

— Știați că fata lui Hedwig voia neapărat un iepuraș?

Hedwig își pierde mințile că nu i-a cumpărat unul.

Mi-ați face un mare serviciu dacă v-ați ocupa puțin de Hedwig. Să stați o dată de vorbă cu ea, s-o ascultați. Poate duminică după-amiază?

Am dat aprobator din cap, iar el a râs scurt sau așa mi s-o fi părut doar. Dar asta m-a întăritat.

— în locul lui, eu i-aș fi scos pastilele din buzunar, i-am spus, și cele cincizeci de mărci la fel.

A afirmat dintr-o mișcare a capului, dând și puțin din umeri în același timp.

— Și eu, explică apoi. Dar poate că judeci altfel problema, atunci când tu însuși ai înghițit o astfel de pastilă. Poate că atunci nu mai judeci deloc.

— înghițise una?

— Nu știu, posibil.

Când cafeaua a fost gata, ne-am așezat în camera de zi.

Nu știam ce să-i mai spun, am pus ceștile pe masă, am adus laptele și zahărul din bucătărie. Apoi am auzit o mașină oprindu-se în fața casei:

pentru un moment motorul merse în gol. Ușa garajului s-a trântit, motorul a mai mârâit o dată scurt. Când s-a deschis după aceea ușa de la intrare, am avut senzația că cineva îmi îndeasă un sac în cap.

— Prietenul dumneavoastră? m-a întrebat Wolfgang Beer.

— Noul meu chiriaș, am spus, gândindu-mă că o să mă sufoc sub sac.

Venise înapoi. Și de ce nu, doar luase locuința cu chirie de la mine. Era dreptul său să fie aici. Că nu făcuse uz de el timp de trei zile putea avea mii de motive care nu mă priveau cu nimic.

— Doriți să faceți cunoștință? îl cheamă Genardy. Josef Genardy.

Wolfgang Beer trebuia să reacționeze la auzul acestui nume. Pur și simplu trebuia s-o facă, într-un fel sau al tul, cu spaimă, cu groază. Trebuia să sară în sus, să fugă la ușă, să-l ia la întrebări pe domnul Genardy chiar pe scări. Eram foarte sigură că așa va proceda, dar el făcu doar un gest din mână că nu.

— Poate mai târziu; prietenul dumneavoastră m-ar fi interesat. Poate că pe el chiar îl știu. Care e numele lui de familie?

— Schrade, am spus. Giinther Schrade.

— Nu-mi spune nimic, murmură el; să ne întoarcem la dumneavoastră. Adunați-vă. Ce-ați văzut sau poate doar simțit când v-ați aflat acolo la cimitir? Nici un unchi, până aici ajunsesem. Dar ceva ați văzut. V-am observat. Mie mi-a lăsat impresia că v-ați fi confruntat cu lucruri destul de îngrozitoare.

Unu zero pentru tine, Wolfgang Beer, ești un bun observator. Mai vrei un punct? Atunci du-te sus, bate la ușă și întreabă: „Vă puteți legitima, domnule Genardy?" Hai du-te odată, înainte să-mi pierd complet mințile. E ca Franz, știu asta. O simt.

Iar eu mă pot bizui pe flerul meu. Trebuie să mă pot bizui pe el, căci altfel nu prea rămân cu mare lucru. Și pe visele mele. Știu de ce a venit omul în maro. Vine întotdeauna dintr-un singur motiv, vestește moartea. Da, exact așa este! Cum de nu m-am lămurit mai devreme?

înțelegi tu, Wolfgang Beer: VESTEȘTE MOARTEA! Am moartea în casă. Du-te sus și ia-o de aici!

— Oare colegii dumneavoastră n-au destule dovezi împotriva studentului? am întrebat și m-am mirat puțin de mine însămi, căci nu suna deloc a baloane de săpun.

Cercetările poliției trebuie să fie tare precare dacă vă puneți nădejde în descrierea impresiilor mele la vederea unui sicriu de copil. Sunteți de părere

că aş fi avut o viziune în care mi-ar fi apărut adevăratul criminal? Spu nând asta, m-a pufnit râsul. Am continuat tot râzând:

Poate că aveţi chiar dreptate. Dar trebuie să vă dezamănesc. Era în spatele meu, iar eu am fost prea laşă ca să mă întorc după el.

Wolfgang Beer şi-a ridicat uşor sprâncenele.

— Atât pentru început. Vedeţi, merge. în spatele dumneavoastră nu se afla nici un bărbat, mai departe.

— Mai departe, nimic, am spus eu.

Dar lucrurile căpătau independenţă. Baloanele de săpun au pocnit unul după altul. Nu puteam împiedica asta cu nimic. O pelerină verde oliv cu glugă şi căptuşeală groasă. Un fel de scurtă!

Franz purtase întotdeauna aşa ceva la lucru, când se făcea mai frig. E încă destul de răcoare afară. Pe o astfel de vreme nu sunt lăsaţi în aer liber. Vocea! O cunoşteam, o cunoşteam atât de bine. Suna de parcă ar fi fost înfundată, ceea ce nu schimba nimic.

Mi se făcu rău, fierbinte pe dinăuntru, ca o lovitură de pumn în stomac. Era vorba de Franz, mereu doar de Franz. Amintiri, temeri pe care crezusem că le depăşisem de mult. Ele transformau oameni nevinovaţi, blajini, în monştri. Wolfgang Beer nu mă slăbea din ochi.

Parcă ar fi fost un cercetător de insecte, care tocmai diseca o muscă sub microscop.

— De când aveţi asta?

„în spatele dumneavoastră nu se afla nici un bărbat, mai departe!" Dacă nu în spatele meu, atunci altundeva, foarte aproape, poate doar în mine însămi.

Nu eu am „asta", „asta" mă are pe mine. Se năpusteşte pur şi simplu asupra mea, iar eu nu mă pot apăra.

Copiii nu se pot apăra. Eu nu sunt adultă, ceea ce vedeţi aici induce în eroare. Mi-am îmbrăcat doar o rochie mult prea mare. Cunoaşteţi asta, nu-i aşa? Panto fii cu toc ai mămişii şi rujul smângălit peste jumătate de bărbie.

Nici un ruj, ci o oarecare porcărie lipicioasă. Un cap maro de cal cu stea în frunte. La cal se numeşte întotdeauna stea. Doar pe pulover se numeşte scuiat. Râma m-a scuiat. Şi apoi chiar a apărut una în camera mea.

— Dintotdeauna, am zis încet, dar n-a fost niciodată atât de rău ca zilele trecute. Miercurea trecută m-am dus la sora mea. Stăteam de vorbă.

Eram neliniștită, pentru că nu-i spuseseam fetei mele că mai plec o dată. Și deodată...

Și deodată a fost cât se poate de simplu. Franz și cei doisprezece ani, mai ales ultimii doi cu el și Nicole. Mi s-a făcut rece pe dinăuntru, căci acum țineam eu însămi lopata în mână, luam o grămăjoară de mizerie pe ea și aruncam cu ea în Franz. Și încă o grămăjoară. Și încă una, până ce era atât de plin de mizerie, încât nimeni nu mai putea recunoaște dedesubt figura lui blajină.

Wolfgang Beer mă asculta atent. Nu-și lua notițe sau ceva de genul ăsta. Când am tăcut, a aprobat de câteva ori la rând din cap.

— Mda, spuse în cele din urmă, asta aruncă desigur o altfel de lumină asupra problemei. Îmi pare rău că am insistat atât. Dar n-aveam de unde bănuî așa ceva. M-am gândit, știți, o cunoștință de-a soră-mii are uneori niște apucături atât de ciudate și, ei bine, m-am gândit...

Începu să se bâlbâie, dând jenat din umeri. Și-a băut cafeaua, după care a plecat. L-am mai condus până afară, la mașină. Înainte de a se sui în ea, mi-a întins mâna.

— A, să nu uit, dacă o vizitați pe Hedwig duminică, puteți merge singură? Nu știu dacă e bine s-o luați pe fiica dumneavoastră.

2 Am rămas mult timp pe stradă, uitându-mă în direcția colțului. Mașina dispăruse de mult, și eu tot nu terminasem cu învinuirile mele. Ce mi-ai făcut, Franz, de nu mai sunt în stare să consider oameni normali, blajini drept normali și blajini?

Când am luat-o apoi spre casă, l-am văzut pe domnul Genardy sus la o fereastră. L-am zărit doar preț de o clipă, după care a dispărut din nou. Dar în acel moment n-a fost nici sinistru, nici altcumva, ci pur și simplu un om care-ți dădea senzația că nu mai ești singur.

Și exact de asta aveam nevoie atunci. A coborât în antreu. I-am fost într-adevăr recunoscătoare pentru acest lucru.

— N-am vrut să deranjez, îmi spuse, am văzut mașina în fața casei și m-am gândit că aveți o vizită.

În timp ce vorbea, mă cântărea discret din cap până-n picioare. Nu-mi pusesem doar taiorul negru, ci și ciorapi și pantofi negri. Iar mutra mea era probabil încă marcată de cimitir și morgă.

Domnul Genardy se schimonosi într-un soi de zâmbet reținut, interesându-se:

— Un deces?

La început am dat doar din cap. Apoi i-am explicat încet:

— Fiica unei colege de serviciu, o fetiță de unsprezece ani, violată și strangulată. Acum paisprezece zile. A fost găsită cu o săptămână în urmă, azi a fost înmormântată.

Domnul Genardy fu foarte șocat. Se făcu chiar palid, clătină din cap, ca și cum nici n-ar fi putut să înțeleagă, își căută cuvintele și șopti în cele din urmă:

— Asta nu se poate. îi trebură câteva secunde până să-și revină cât de cât, așa ca să poată explica: Atunci nu vreau să vă mai incomodez acum cu fleacuri.

— Mai bine cu fleacuri decât cu întrebări idioate, am replicat.

Se încruntă:

— V-am incomodat eu cu întrebări idioate?

— Nu dumneavoastră, un cunoscut de-al colegei mele. Ei bine, poate că la el este vorba doar de boală profesională. E de la poliție. M-a condus acasă și...

Nu voiam să mai discut despre toate astea. Dar stătea în fața mea, privindu-mă, binevoitor ca un tată. Era de parcă tata s-ar fi așezat pe marginea patului meu.

„Hai, Siggi, dă-i drumul, ce s-a întâmplat iar? Tot probleme cu mama? Apoi, veniră toate pe rând. Omul în maro, ceasul, glasul de copil de la cimitir. Că-i spuseseam lui Hedwig să-și trimită fiica la mine. Și că acum eram speriată că fata chiar ar putea veni într-o noapte.

La un moment dat am propus:

— Haidem în camera de zi. Doriți o cafea? A mai rămas în cafetieră; tocmai făcusem proaspătă.

— Cu plăcere, zise domnul Genardy și mă lăsă să vorbesc mai departe, ascultând, atent și răbdător.

Când am tăcut în cele din urmă, spuse:

— Sărmana de dumneavoastră, trebuie să fie cumplit când cineva este chinuit de astfel de viziuni. Poate ar trebui să vorbiți cu un medic.

Deodată am avut impresia că făcusem o mare greșală. După ce domnul Genardy se retrase sus, am mai rămas câteva minute nemișcată pe canapea. Aș fi vrut să urc după el.

Uitați toate tâmpeniile pe care tocmai vi le-am debitat. Nici un cuvânt nu-i adevărat, îmi place doar să mă dau puțin mare. Știți, e cam așa: înainte mă simțeam mereu neglijată de mama. Atunci am început să povestesc despre acest vis. în felul acesta mi se acorda măcar din când în când nițică

atenție. îmi dădea o senzație de forță, vedeam doar clar cât de șocată era mama, ce frică îi era.

îi auzeam pașii pe deasupra mea, încioace și încolo, încioace și încolo. Era evident că explicația mea îl răscolise. Ce putea gândi acum despre mine? Să stau de vorbă cu un medic — asta era destul de clar.

Acum mă considera nebună. Nu-i rău. Cu o nebună te porți în mod obligatoriu ceva mai atent, nu-i așa, domnule Genardy? O nebună e imprevizibilă, nu știi niciodată ce-i trece prin cap. Până la urmă are impresia că vede moartea în persoană dând târcoale și-ți aruncă în cap cu prima vază pe care o nimerește. Să vorbesc cu un medic!

Despre ce să discut cu Hedwig? Eram oare în stare măcar s-o ascult? Vizita în sine nu constituia o problemă. Günther mă putea lua cu el la Köln când pleca la serviciu, înapoi ajungeam eu într-un fel sau altul. Treceau mereu trenuri. Oricum, Nicole își va petrece după-amiaza de duminică la familia Kolling. Dar eu nu puteam sta de vorbă cu Hedwig. Aș urla, dacă ar mai vrea să-mi arate o dată camera fiicei ei sau dacă mi-ar mai povesti despre Nadine. Eventual despre iepurașul pe care nu voise să i-l cumpere.

Nu mai rezistam în camera de zi cu pașii pe deasupra capului, veșnicul încolo și încioace și teama pe care o exprima. Ca picăturile de apă pe o căpățână complet rasă: metode de tortură. La ce te gândești acum, domnule Genardy? Preferam să n-o știu.

M-am schimbat, apoi m-am dus la cimitir, m-am scuzat lui Franz, am vorbit mult cu el și m-am mai liniștit.

îmi pare într-adevar rău. Acum știu că n-a fost vina ta, dar nici a mea. Nici un om nu-i vinovat de sentimentele și de nevoile sale. Spre șase m-am întors acasă. Ceva mai târziu a apărut și Nicole.

N-a intrat în camera de zi. Am auzit-o deschizând ușa casei și mergând în odaia ei. Corect, azi era joi și joia veneam de obicei foarte târziu acasă. Iar în ultimul timp ușa camerei de zi era încuiată. Nicole n-avea cum să știe că sunt deja acasă, întrucât spusese că de la înmormântare voi merge la lucru.

Tocmai voiam să mă duc la ea sau cel puțin s-o strig, când am auzit cum urcă treptele, bate la ușa de sus și apoi, imediat vocea ei. Nu foarte tare. Dacă ar fi pronunțat o frază mai lungă, probabil n-aș fi înțeles nimic. Însă rosti doar două cuvinte: „Domnule Genardy?”.

Nimic, nici un răspuns, nici ușa nu se deschise. Poate că mai plecase o dată. De când mă întorsesem de la cimitir, sus fusese liniște. Nicole coborî și, îndată după aceea, ușa casei se deschise și se închise la loc.

Am văzut-o de la geam mergând în josul străzii. Am fugit după ea. N-ajunsese încă departe, își ținea păpușa Bărbie într-o mână, iar în cealaltă, valijoara în care păstra hăinuțele păpușii și mobila de nuiele.

Când am strigat-o, s-a întors, fața ei exprimând o mare mirare.

— Mama? Habar n-aveam că ești acasă.

Veni înapoi, se opri în fața mea, așteptând probabil să-i spun ceva.

— Ce-ai vrut să faci acasă?

S-a fâstâcit, a lăsat capul în jos.

— Nu voiam să rămân, serios că nu. Voiam doar să iau lucrurile. Vrem să ne mai jucăm puțin cu ele, numai până la șapte, pe cuvântul meu. Anke mi-a spus că la șapte trebuie să fiu la ea la masă. Denise n-a vrut să vină și ea, așa că m-am repezit singură.

— Și ce voiai de la domnul Genardy?

Nicole mă privi fix, vizibil iritată de tonul meu.

— Nu-i acasă, îmi replică.

— Nu asta te-am întrebat.

Nicole se înfurie, strâmbă din gură.

— Bunica a zis să mă uit dacă a mai venit. Trebuia să mă uit încă de ieri, dar n-am avut chef. Nici nu prea am timp, dacă trebuie să stau mereu până la patru la Anke.

Nu mai am voie să merg la Denise, până nu-și termină lecțiile. Se lăläie tot timpul. Aș putea s-o ajut nițel. Dar doamna Kolling a zis că trebuie să și le facă singură, altfel nu le înțelege. Acum pot?

M-am simțit ușurată, deși aveam, pe lângă senzația de eliberare, și una de furie. „Bunica a zis...”

— Poți, până la șapte și jumătate. Pe urmă vii acasă, între timp pregătesc ceva de mâncare.

— Dar ghiozdanul meu e la Anke. Și Anke mă așteaptă la masă.

— Trec eu pe la ea. Îți aduc și ghiozdanul.

Am urmărit-o alergând în josul străzii. Doi pași săriți, zece pași fugiți, o privire scurtă peste umăr și mâna cu păpușa ridicată într-un salut.

— Până la șapte jumate, mi-a strigat.

Am aprobat printr-o mișcare a capului.

O jumătate de oră mai târziu mă aflu la Anke. Maică-mea îi citea Marei dintr-o carte. Mama ursoaică, tatăl urs și cu puiul de urs trăiau într-o pădure întunecată.

— Mi-ai face un mare serviciu, am început, adresându-mă mamei, care mai întâi nu mi-a dat atenție, dacă pe viitor o să te uiți singură cine e și

cine nu e acasă. La nevoie poți să mă întrebi pe mine. A venit puțin după cinci. Nu-ți pot spune dacă mai e sau a plecat.

Mama se făcu că nu mă aude, indică o poză mare în carte și o întrebă pe Mara:

— Și aici cine-i?

Mara își vârî degetul în gură și îngăimă:

— Puideus.

Anke râse pe sub mustață, după care se făcu iarăși serioasă.

— Nu te-ai mai dus la lucru?

Un semn din cap fu suficient.

— Cum a fost? întrebă Anke plină de înțelegere.

— Cumplit, i-am spus încet.

N-am zăbovit mult, am luat ghiozdanul lui Nicole și am plecat. Mama tot mai citea din cartea cu urși. Anke mustăci din nou, când mă conduse la ușă. Se ținea cu o mână de spate și se opinti scoțându-și burta în față.

— Această jenă afurisită, murmură ea, doctorul e de părere că durerile sunt provocate de coborârea fătului.

Nu prea știu ce să mai cred.

— Poate că ar fi mai prudent să-ți pregătești bagajul, am sfătuit-o.

Totul era în ordine, totul era bine. Fata mea se juca acum cu prietena ei și cu păpușile Bărbie. Mama mea citea despre tatăl urs și puiul de urs. Și dacă n-avusesem cumva deodată pete colorate în fața ochilor, era clar că mai înainte mama roșise nițeluș.

În viitorul apropiat, sora mea va naște cel de-al doilea copil. Iar eu o voi vizita duminică pe Hedwig, o voi asculta, o voi consola, dacă acest lucru era într-o câtva posibil. Brusc m-am simțit perfect în stare s-o consolez pe Hedwig sau măcar s-o ascult, în orice caz.

3 Vineri l-am sunat pe Gunther, i-am povestit și despre înmormântare, despre Wolfgang Beer, polițistul cel amabil, care se ocupa atât de mișcător de Hedwig și mă condusesese acasă cu mașina, dar nu și despre ceea ce vorbisem cu el. Și nici pe domnul Genardy nu l-am pomenit cu nici un cuvânt.

Sâmbătă, Gunther a venit să mă ia de la lucru. Am gătit împreună, am mâncat împreună, iar după ce Nicole s-a băgat în pat, ne-am dus să facem duș împreună și apoi ne-am așezat pe canapea tot împreună.

Domnul Genardy era sus. Acolo fusese vineri când venisem acasă, iar când am plecat sâmbătă cu mașina, se afla în garaj și trebuia la mașina lui. Salută prietenos. Am avut impresia că a făcut-o chiar cu un soi de

respect anume, care putea fi denumit și suspiciune și îndoială, îmi amintea puțin de mama care și ea se simțea foarte tare față de mine. Care nu-și putea admite teama și neliniștea și atunci prefera să mai țipe o dată sau să lovească. Și undeva în partea din spate a capului meu Franz șoptea: „Tu ai ceva deosebit.” Măcar ceva. Când ne-am dus după aceea în casă, am uitat de toți, de Franz și mama și de domnul Genardy.

Gunther a rămas peste noapte. Duminică la micul dejun Nicole se interesă:

— Acum dormi mereu aici la sfârșitul săptămânii?

Suna puțin de parcă n-ar fi fost complet de acord.

— Ai ceva împotriva? o întrebă Gunther.

Dădu din umeri.

— Mi-e egal.

încă mai avea ceva obraznic în ton. Dar curând s-a așezat pașnică în fața lui la tabla de șah și l-a lăsat să-i explice de ce își mutase regina mult prea devreme și că locul cailor era în centru, nu pe margine.

La prânz le-am servit ruladă de vacă și conopidă. Carnea o găsisem, ce-i drept, la un magazin cu preț redus, dar tot reprezenta o plăcere scumpă. Însă totul era în regulă. Și cum asta era important, nu mai contau câteva mărci în plus.

îndată după prânz își făcu apariția maică-mea, cu Mara nu de mână sau în brațe ca de obicei, ci în cărucior, ca să meargă mai repede. Mama își ieșise complet din fire. Anke era de dimineață la spital. Dar abia cu un sfert de oră în urmă considerase Norbert necesar să comunice telefonic că nu avansa cu nimic.

— l-au făcut pe garanția lor o injecție cu ceva care oprește durerile facerii, susținea mama. O naștere duminică le strică socotelile, n-au nici chef, nici timp pentru așa ceva. Preferă să se ducă după-masă la golf. Or să facă tot posibilul să amâne nașterea până mâine. Dumnezeuule, tot citești chestii de-astea prin ziare. Pe urmă copilul are ceva la creier.

Vocea mamei era gătită de emoție. Privirea ei se tot plimba între Gunther și mine. Pe obraji îi apăruseră pete roșii. Voia să se ducă pe loc la spital, să-i pună pe medici la punct, să fie alături de Anke în clipele grele, să ajute la nevoie cu propriile mâini să iasă copilul la lumina zilei.

în cele din urmă, ochii i se opriră pe Gunther.

— V-aș ruga să fiți atât de amabil să mă duceți la spital cu mașina. Se uită la mine: Pe Mara o las la tine, doar n-o pot lua cu mine.

Gunther n-a apucat să-i răspundă. Am făcut-o eu în locul lui.

— Nu poate fi atât de amabil să te ducă. Mă duce pe mine. Pornim într-o jumătate de oră. Mă conduce la Chorweiler, după care trebuie să ajungă la serviciu.

Mama suflă din greu, ridică tonul cu unul sau doi decibeli.

— Ce să cauți în Chorweiler? Acolo nu poți decât să stai degeaba. Asta poți s-o faci și duminica viitoare. Dar Anke are acum nevoie de ajutor. Norbert nu deschide gura. Nici n-o să priceapă ce i se dă lui Anke.

Giinther tăcea; se sprjini de canapea, își aprinse o țigară, se uita curios și cu sprâncenele ușor arcuite la Mara, care urmărea sporovăială bunică-sii cu gura întredeschisă. Preț de două secunde a fost liniște, mama respiră o dată adânc, făcu un prim, infim de mic „pas” în direcția mea.

— Poftim, n-ai decât te duci la Chorweiler. Este în drum, presupun. Nu trebuie decât să mă lăsați în fața clinicii. Poți să-i spui colegei tale că-mi pare foarte rău de ceea ce a pățit fiica ei.

— Și Mara? am întrebat și i-am explicat: N-o pot lua cu mine. N-o iau nici pe Nicole. Doar nu vizitezi cu un copil de mână pe o femeie al cărei unic copil tocmai a fost ucis. Poate că Hedwig n-ar suporta așa ceva.

„Pasul” de apropiere al maică-mii era deja de domeniul trecutului, dus și uitat.

— Ucis, pufăi ea, fără să-și mai impună limite în privința intensității tonului, cum sună asta! Hedwig! Dintotdeauna ți-a fost mai importantă decât familia ta. Atâta timp cât e vorba numai de mine, nu vreau să mă agit.

Dar sora ta? Cine te-a susținut când erai la ananghie?

Cine are grijă toată ziua bună ziua de copilul tău? Asta-i recunoștința ta. Ți-a cerut Anke vreodată o favoare? N-aș prea crede! Dar tu știi să accepți! E prea mult dacă-ți cer s-o iei pe Mara pentru câteva ore?

Ar fi spus probabil mai multe — sau le-ar fi ținut — dar fu întreruptă de o bătaie în ușă. Clanța se mișcă aproape timid în jos, ușa fu crăpată, iar în crăpătură apărură mutra domnului Genardy, făcând față situației penibile printr-o figură ce exprima calm și stăpânire.

— îmi pare rău dacă deranjez, începu. Fără să vreau am fost martorul discuției dumneavoastră. (O exprimare într-adevăr decentă.) V-aș putea oferi ajutorul meu, doamnă Roberts?

Se uită la mama, zâmbind politicos. Mie-mi aruncă o privire extrem de scurtă, ca o sclipire, de parcă n-ar fi fost foarte sigur pe el, iar pe Gunther nu-l băgă deloc în seamă. Se concentra din nou doar asupra mamei.

— Voiam oricum să plec chiar acum. Și pentru mine este în drum. Aș putea chiar să v-o iau pe cea mică.

Nu-i nici un deranj pentru mine. Nora mea nu va avea cu siguranță nimic împotriva dacă aduc un mic oaspete.

Oftatul de ușurare al mamei aproape că ridică tavanul camerei. își împreună mâinile, ca și cum ar fi vrut să se roage.

— Asta chiar că e drăguț din partea dumneavoastră.

Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

— Nu-i nici un deranj, repetă domnul Genardy.

4 în primele două ore am fost singură cu Hedwig.

Mama ei plecase în ajun.

— Are probleme cu sănătatea, îmi explică Hedwig, trebuie să meargă în mod regulat la doctor.

Giinther nu mă condusese până sus. Era în criză de timp, cel puțin așa susținuse. Bănuiam mai curând că nu se simțea capabil să fie pus față-n față cu un om cum era Hedwig acum. Iar Wolfgang Beer era de serviciu, resortul stupefiant.

— Colegii lui n-au obținut încă o mărturisire, spuse Hedwig. Tipul neagă cu înverșunare. Dar Wolfgang e de părere că-i dau ei de capăt, iar dacă nu, atunci trebuie să ajungă indiciile.

Hedwig vorbea ca un automat. Și gesturile ei păreau curios de țepene și sacadate. Uneori stătea minute întregi fără să se miște, fixând un punct nedefinit pe perete în spatele meu sau chiar direct pe fața mea. Ca bunica pe vremuri, de parcă eu nu m-aș fi aflat acolo.

Apoi, Hedwig se scutură ușor, își duse mâna la frunte și murmură:

— Ce voiam să spun?

— Dar ce indicii au? am întrebat, doar pentru a spune ceva.

Iar Hedwig îmi zâmbi pierdută:

— Unde-i cea mică?

— La prietena ei.

— A, da. Desigur. Nadine n-avea prietene, n-a avut niciodată. Am vrut atunci s-o dau la grădiniță, poate ar fi găsit una acolo. Soacra mea spusese că asta costă, și avea dreptate. Și mai târziu, când Nadine s-a dus la școală, nu legase nici o prietenie. Era întotdeauna atât de ciudată, nu se înțelegea bine cu alți copii. Nu era un copil rău, nu asta vreau să spun, doar ciudat.

„Un copil imposibil”, o auzeam în mintea mea pe mama.

Deodată, Hedwig se ridică, se duse la ușă.

— Vrei o cafea, nu-i așa?

Am dat din cap că da, însă ea rămase pironită în ușă, uitându-se iarăși prin mine.

— Mi-a sărit ceva în ochi, șopti. Trebuie să-ți arăt neapărat. Lui Wolfgang i-am arătat deja. Îl cunoști, o să pice în curând, așa mi-a promis. Cam pe la șase, poți să stai până atunci? Aici nu mai pot rămâne, trebuie să plec de aici. Pot să vin la tine? Doamna Humperts s-a mutat doar.

— Voiai să-mi arăți ceva, i-am spus.

Fii calmă, Sigrid, fii calmă. Nu sta atât de rigidă, du-te la ea, îmbrățișeaz-o, doar voiai s-o consolezi. Iarăși nu ești în stare? Asta se poate învăța, totul se poate învăța.

Ești destul de bătrână!

Am făcut un efort, m-am ridicat și chiar am îmbrățișat-o pe Hedwig. Mi s-a părut a fi un semn bun faptul că am reușit. Tot felul de semne bune într-o astfel de zi.

O zi de naștere! Anke era convinsă că de data asta va fi băiat. Se putuse vedea clar pe ecografie, mi-o arătase și-mi indicase un anume loc. Eu nu recunoscusem nimic.

Trebuia să știi să interpretezi așa ceva, după cum trebuia să știi să interpretezi niște indicii. Poliția era sigură că deținea omul corect, ucigașul. Iar dacă el nu mărturisea, trebuiau să ajungă indiciile.

Indiciu: Faptă, situație, împrejurare, care poate servi ca probă într-un proces; semn după care se deduce existența unui lucru, a unui fenomen.

Probă prin indicii, probă prin prezumții: dovadă, mărturie bazată pe temeinice puncte suspecte. Căutasem în dicționar. Aș fi preferat să aibă un martor concludent.

Unul care văzuse cum studentul se dusesese cu copilul în grădină. Probabil că și ei ar fi preferat așa. Oare mama se ciorovăia acum cu medicii ori se răstema la asistentă sau moașă?

Și eu mă ciorovăisem cu mama. Îi opusesem rezistență și mă simțisem atât de tare. Ești pe drumul cel bun, Sigrid, ține-o tot așa, întotdeauna se începe cu mărunțișuri. Mara se juca acum cu nepoțica domnului Genardy.

Tot felul de semne bune într-o astfel de zi. Spatele lui Hedwig tresări puțin sub mâna mea. Am bătut-o nițel pe un omoplat, eram cât pe ce să-i spun: „Cățel cuminte"... „Dar când ți-e luat copilul de un câine ca ăsta, la așa ceva nu supraviețuiești.”

— Ce voiai să-mi arăți?

— Și capul lui Hedwig tresări pe umărul meu. Când își ridică fața din nou, bluza mea era umedă.

— Așa da, descarcă-te. Nu-i bine să te macini în interior, asta nu-i de folos nimănui.

Hedwig dădu din cap. Nu mi-a fost clar dacă prin acest gest îmi respingea prima propoziție sau mi-o aproba pe cea de-a doua.

— Trebuie să iau o pastilă, murmură, atunci merge.

Pe urmă fac cafele și-ți arăt ceva. Mi-a sărit ieri în ochi când m-am uitat prin lucrurile ei. Tot timpul trebuie să mă uit prin lucrurile ei. Mă gândesc mereu c-o să găsesc ceva important. Chiar găsesc, serios. Vineri am găsit un ac de cravată, pe care nu i l-am arătat însă lui Wolfgang.

E veritabil, știi, e marcat: aur de optsprezece karate. în față are o piatră, care e cu siguranță tot veritabilă. O fi un diamant, ce părere ai? Nici nu vreau să știu cât o fi costat. L-a ascuns într-un pantof vechi, de copil mic, care e atârnat la geamul ei. Probabil că d-aia nu l-or fi găsit.

Că doar i-au răscolit toată camera. Dar ce-i mai important n-au văzut. Acum nici nu știu ce să fac cu lucrul ăsta. Nu-l pot arunca pur și simplu.

— Dă-i-l lui Wolfgang, am sfătuit-o, poate e o probă importantă.

Hedwig se îndepărtă de mine, se bătu pe frunte și țipă la mine:

— Ai înnebunit? Ca să se cheme după aia că fura ca-n codru. Până la urmă mai iese că a strangulat-o numai pentru că-l furase. Oricum tipul susține deja că îl fura.

Că nu i-ar fi dat niciodată bani și nici pastile. Pastilele pe care ea le avea asupra ei le-a uitat cică o dată o prietenă la el. Ea le găsise probabil întâmplător. Li scotocea mereu prin dulapuri, dacă lipsea vreo clipă din cameră.

Cică nu avusese din primul moment încredere în ea, de aceea nici nu-i plăcea când venea la el. Dar îi era și milă de ea.

Dură câteva minute, până ce Hedwig se liniști întru câtva. A trebuit să-i pun de două ori aceeași întrebare:

— Altceva ai mai găsit?

După a doua oară dădu din cap că da și-mi răspunse:

— Da, caiete de școală. Wolfgang a vrut să le ia deja.

Colegii lui au nevoie de tot ce li se poate oferi. Cu caietele se poate face o comparație. I-am spus că vreau să ți le arăt mai întâi ție. Le poate lua mâine. Se apropie iar cu un pas, mă luă de după gât și-și lăsă capul pe umărul meu.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, șopti ea. Când stăteam aici și trebuia să aștept nu era nici pe jumătate atât de rău. Cu toate că-mi închipuiam că s-ar fi putut întâmpla ceva cumplit, tot mai speram puțin. Acum nu mai am nimic. Poate că tu mai știi cum e. Și tu ai stat o dată așa. Iar Franz al tău era totul pentru tine.

Ne-am dus împreună în bucătărie. Am privit cum umple un pahar cu apă și ia o cutiuță cu medicamente din dulap. Limbatriel. Hedwig înghiți una dintre pasile le în două culori, era lungă și îngustă, roz cu verde deschis. Apoi puse în sfârșit de cafea.

— N-am decât solubilă, zise, sper că-ți place. Alt fel de cafea n-a avut niciodată rost să iau aici. Să fi făcut doar pentru mine? Nadine obișnuia să bea întotdeauna lapte dimineața. Așa că pentru mine luam din cea solubilă. E foarte gustoasă.

Poate că n-ar fi trebuit să-l pomenească pe Franz.

Mara purta un pantalonaș verde deschis și un tricou roz, exact aceeași combinație de culori cum o aveau și pastilele din care Hedwig tocmai înghițise una. Mara se juca acum undeva, poate într-o grădină, poate într-o cameră. Nu, într-o grădină, cu mult verde de jur-împrejur, plină de pomi înalți.

Nici nu mai știam cum se numeau copacii din grădina mea. Ceva italianesc... Cofetării italienești unde se servește înghețată. Oricărui copil îi place înghețata. înghețata și limonada.

Lui Nicole nu, ea bea mai degrabă lapte sau suc. Nici după dulciuri nu se omoară. Preferă să ronțăie un morcov, să culeagă feliuțele de castravete din salată, mă roagă să-i dau ridichi la cină. Ciudat, abia acum m-a frapat.

Draga, buna doamnă Humperts, încă nu știu precis cât vă datorez dumneavoastră.

înghețată și limonada, asta-i bucata de brânză din cursa de șoareci. Dacă bei, te simți obosită. Apoi adormi.

Și zaci undeva, pașnică de tot, complet lipsită de apărare. Și nu poți povesti nimănui despre râmele care scuipă, care ți se urcă pe picioare, pe burtă și gură.

Gura, asta era un vis pe care Franz îl avusese adesea.

Și uneori se milogise să și-l poată realiza. Franz murise, de șase ani deja. Poate nu de tot, căci mai aveam încă atât din el în mine. Cineva a spus că un om moare cu adevărat abia atunci când este uitat. Cum l-aș fi putut uita pe Franz?

Hedwig scoase cești și farfurioare dintr-un dulap.

Mișcările ei tot mai trenau. Erau adormite, amorțite.

— Pastilele pe care le ai aici, am întrebat-o, se pot dizolva în apă sau în limonada?

în lapte, proasto, întreab-o de lapte. Se află în pivniță, poate ajunge la el oricine se găsește în casă. O astfel de cutie nu trebuie s-o deschizi. Dacă

ai un ac de seringă, o poți înțepa. Nicole bea mult lapte. Joia trecută i-ai mai adus un pahar la pat, iar vineri dimineață nu putea să se trezească.

încetează, Sigrid, încetează odată, ce-nseamnă asta?!

Adormise târziu. Și a înotat ca o cizmă, spusese profesoara, înoată ca un pește, spune Gunther. O cafea tare de dimineață, iar la cină încă o dată lapte. Și apoi, în pat și o noapte liniștită. Potolește-te, Sigrid. Totul e în ordine.

Hedwig a ridicat scurt privirea, a dat din umeri.

— Nu știu. N-am încercat. Nu le dizolv niciodată, le înghit pur și simplu.

Doar nici nu-i vorba de Nicole. Ea e la Denise, e în siguranță. Domnul Kolling e un om amabil, puțin flegmatic. Pentru asta, copiii sunt un fenomen al naturii ca o erupție vulcanică sau un cutremur. E bucuros dacă e lăsat în pace și nu trebuie să aibă de-a face cu ei.

Dar domnul Genardy iubește copiii; și Franz iubea copiii, mai ales fetițele. Și într-un anumit fel, poate că Anke avea totuși dreptate. Franz fusese un tip stângaci și greoi, da, un om naiv și cumsecade. Domnul Genardy este altfel. Dar dacă... dar să presupunem că...

— Ce se întâmplă dacă i se dă o pastilă unui copil mic? am întrebat.

— Astea nu-s pentru copii, mi-a explicat Hedwig pe un ton de reproș. Cu așa ceva ai omorî un copil mic, și începu să plângă.

Dumnezeule, nu mă părăsi! Lasă-i pe copii să se joace. Ar fi trebuit s-o fi luat pe Mara cu mine. E încă atât de mică, nu i-ar fi amintit lui Hedwig de fata ei. Aș fi fost acum liniștită, n-ar fi trebuit să mă lupt cu astfel de himere. N-a fost decât o pastilă. Ține-ți gândurile în frâu.

Nu le lăsa din nou s-o ia la goană, asemenea cailor intrați în panică.

Hedwig puse cafea în cești, turnă apă deasupra.

— Hai iar în camera de zi, îmi propuse, e mai comod acolo, ia tu ceștile, ca eu să aduc caietele.

La scurt timp după aceea stăteam alături pe canapea.

Iar caii tot o mai luau la goană. Aveam ca un cerc de foc în jurul pieptului, tăciuni fierbinți în burtă, mâinile-mi tresăltau, nu puteam să mă potolesc. Prea multă fantezie. Și întotdeauna doar din cea lugubră, moștenirea bunicii. Tot capul mi se umplea cu fum. Hedwig pusesese pe masă trei caiete de școală și răsfoia unul dintre ele. Apoi îmi indică o pagină cu degetul.

— Iată, îmi spuse, o lucrare de control proastă, un șase cât toate zilele și numele meu dedesubt. Nici nu-i semnătura mea. N-am văzut lucrarea asta niciodată.

Lovi cu degetul mai întâi în mijlocul paginii, apoi ceva mai jos.

— Ce vezi aici n-a scris un copil. Wolfgang e și el de aceeași părere. Spune că un copil de unsprezece ani scrie cu totul altfel. Trebuie să fi fost un adult. El a fost. Cu asta o îmbrobodea ca să facă ce vrea cu ea, nu crezi și tu?

Hedwig se calmase vizibil, poate doar ca efect al pastilei. Când am dat scurt din cap, a continuat, repetând ceea ce auzisem deja de la Gunther.

Studentul se încâlcea în contradicții, recunoștea de fiecare dată numai ceea ce poliția putea dovedi că a făcut.

Pretindea că ar fi luat-o pe Nadine Otten la începutul anului de câteva ori sus la el, numai pentru că-i fusese milă de ea, văzând-o cum stă în frig în fața vitrinei. Dar și asta admisesese doar după ce fusese confruntat cu afirmațiile vecinilor săi.

Hedwig oftă, privi înainte, dusă pe gânduri. Poate că acum vedea cuști de iepurași.

— Ar fi trebuit să-i cumpăr un astfel de animal, murmură. Inșă m-am gândit că-i atât de dezordonată, nu-și face curățenie nici în camera ei. Un animal ca ăsta trebuie îngrijit, curățat și tot așa. Cade pe urmă în sarcina mea.

Nu știam ce să-i răspund. Ea nici nu aștepta un răspuns, strânse scurt din buze și continuă să vorbească încet. Studentul n-ar fi recunoscut-o cică pe Nadine imediat, pentru că poliția îi arătase la primul interogatoriu o fotografie proastă. Și când își aminti de ea, pretinse că n-o ajutase decât de două ori la matematică, pe gratis.

Apoi îi lipsiseră bani, dar nu-și dăduse îndată seama cine îi luase. Doar avusese mai mulți elevi la meditație.

Hedwig dădu iarăși din cap, căzută pe gânduri.

— Uneori mă întreb ce-i în mintea lui. Doar trebuie să știe că n-o s-o scoată la capăt cu atâtea minciuni. Au găsit în locuința lui un creion, care era încă nou, dar ros la margine. întotdeauna când nu-și putea rezolva temele, Nadine își rodea creioanele. îi cumpărasem un set de cinci creioane, acum trei-patru săptămâni. Trebuie să-și fi scos unul de-acolo. Celelalte se mai aflau aici în dulap.

Înșă doar asta nu-i o probă suficientă. Putea să aibă și el un astfel de set. Dar erau urmele dinților ei. I se rupsesse o bucățică dintr-un dinte. Și

știi când? Sâmbătă! Se tot bălăcise în cadă și apoi alunecase pe gresia udă și se lovise la gură de chiuvetă. Pe creion se recunoaște clar.

Când l-au învinuit de asta, a recunoscut că în timpul săptămânii mai fusese o dată la el. Cică nu-și amintește ziua exactă. Putea să fi fost luni, dar și miercuri. Hedwig izbucni în plâns, dar se stăpâni imediat: S-a mai dat o dată la un copil. Dar atunci au trebuit să-i dea drumul, pentru că fata recunoscuse în instanță că ea o făcuse benevol. Și era ceva mai mare, paisprezece, cred. El susținuse că fata-i spusese că are deja șaisprezece ani. Și nu s-a putut dovedi contrariul. Hedwig vorbea acum cu calm, aproape de parcă nici nu i-ar mai fi păsat de toate astea.

Dar de data asta nu mai scapă. Wolfgang îmi povestește în fiecare seară dacă au mai înaintat. El nu mai are nimic de-a face cu cazul. A participat doar la început, când au format comisia care apoi s-a dizolvat, pentru că au pus mâna pe el. Colegii săi îl țin, bineînțeles, la curent.

Fac tot ce pot, iar caietele astea ar putea fi importante. O să vină un expert grafolog să le vadă. De patru ori a semnat în locul meu. Și asta neagă. Recunoaște doar o dată.

Celelalte iscălituri zice că nu-s ale lui.

Calmul lui Hedwig era realizat artificial, știam asta.

Era însă molipsitor, mă contamina și pe mine, îmi potoli focul din burtă și alungă fumul din capul meu. Totul era în regulă. Poliția arestase criminalul și făcea tot pentru a-i dovedi vinovăția. Eu stăteam de vorbă cu Hedwig așa cum stătusem de mii de ori înainte. Mi se părea doar puțin ireal să vorbim despre un criminal, despre unul care-și nega fapta.

5 Pe la cinci sună telefonul. Se afla în antreu. Hedwig răspunse și mă strigă. Era mama, vocea ei fiind un amestec de ușurare, fericire și reproșuri.

— M-am gândit că poate te interesează!

O remarcă măcar, cu care să mă împungă, tot nu-și putuse reține mama. Anke născuse un băiat. Nu pe cale normală. Doctorii trebuiseră să se decidă la cezariană.

— Norbert o să mai rămână aici, bineînțeles, îmi explică mama. Și eu la fel, până pot vorbi cu Anke. încă n-a fost adusă în cameră. S-ar putea să se facă târziu. Când intenționezi să pleci acasă?

Mama stabilise cu domnul Genardy să i-o aducă pe Mara seara direct la ea.

— Nu-mi imaginasem că se va face atât de târziu, zise mama. Ar fi drăguț din partea ta dacă ai putea fi pe la șapte sau opt acasă. Poate-i

explici pe scurt domnului Genardy. Atunci îl scutești de drumul inutil până la mine.

— Ai numărul lui?

Nu, mama nu-l avea. În drum spre spital avusese altele în cap decât să-i ceară domnului Genardy numărul de telefon. N-avea nici mărunțiș la ea ca să folosească telefonul public din clinică. În afară de aceasta, nu exista pe nicăieri prin împrejurimi o carte de telefon utilizabilă. Sora-șefă fusese atât de amabilă și o lăsase să vorbească o dată de la telefonul din biroul surorilor medicale.

Dar nu trebuie abuzat prea mult de amabilitatea unei asistente, făcând acum și convorbiri suplimentare.

Probabil că mama pur și simplu n-avea chef să coboare la parter. Ar fi putut pierde momentul când era adusă Anke în cameră. Dar probabil că mai exista un motiv pentru a lăsa în seama mea înștiințarea domnului Genardy. Din ultima frază a mamei am tras ulterior concluzia că avea perfect la îndemână o carte de telefon folosibilă. Că trecuse cu ea prin aceleași faze ca și mine puțin mai târziu. Înainte de a închide telefonul, mi-a dat sfatul:

— Mai bine suni direct la informații.

Dar de ce, dacă întâi se putea altfel?

— Ai o carte de telefon? am întrebat-o pe Hedwig, și am și văzut cartea pe raftul de sub telefon.

Le-am luat pe amândouă cu mine în camera de zi, firul fiind destul de lung.

— Pot să sun scurt?

— Sigur că da, murmură Hedwig.

Nici n-a întrebat pe cine vreau să chem, a luat în mână al doilea caiet al fetei ei, l-a răsfoit. Eu răsfoiam prin cartea de telefon.

G. Ga. Ge. Gen. Gena. Genan. Nici un Genardy! Iar glasul mamei îmi umbla prin cap: „Mai bine suni direct la informații”. Nu voiam să sun la informații. Nu voiam să fiu obligată să aud că nu exista un abonat cu acest nume.

Da, la asta te pricepi, Sigrid, să tot târăști după tine adevărurile neplăcute cât se poate de mult timp. Asta faci strălucit. Și dacă la un moment dat nu mai pot fi ocolite, închizi pur și simplu ochii. Numai să nu trebuiască să privești într-acolo.

— Pe cine cauți? întrebă Hedwig.

Aș fi vrut să-i explic, dar nu era atât de ușor. Inima mea pornise razna, bătea acum în gât, iar picioarele mi-erau umplute cu bucăți de

gheață. Nici un Genardy, nici Josef, nici altfel. Și o avea pe Mara cu el. Înainte ca panica să mă înăbușe, am luat telefonul în poală. Înainte de a-l puteam găsi pe Giinther la redacție îl știam pe dinafară. Îndată i-am auzit vocea în ureche.

— Sigrid, i-am spus. Trebuie să mă ajuți. Tipul nu-i în cartea de telefon.

Giinther fu surprins doar preț de o secundă. Pricepu repede.

— La cine te referi, la Genardy?

— Da.

Era liniște. Era atât de cumplit de multă liniște, ca atunci când se opri ceasul bunicii. Giinther tăcea Hedwig mă privea drept în față, cu un pic de viață în ochi, o urmă de interes.

— Știu, explică Giinther în cele din urmă, și pe mine m-a frapat.

Și nu abia ieri, ci încă de luna trecută. Îndată după acea duminică după-amiază fără poze de-ale nepoților.

Era un fleac să răsfoiești în cartea de telefon și să cauți fotografii de lux. Iar dacă înclini să ai unele dubii, era chiar o necesitate.

Și iarăși liniște. Caietul de școală al lui Nadine stătea deschis pe picioarele lui Hedwig. O pagină scrisă complet, cu un scris cam nesigur și linii roșii intercalate. Dedesubt, o însemnare a profesorului, tot cu roșu. Iar sub ea, cu albastru, numele Hedwig Otten. Un criminal îl scrisese acolo. I-am văzut mâna alunecând pe hârtie, numai timp de o fracțiune de secundă, dar foarte clar. Doar că nu mai era un caiet de școală, ci un contract de închiriere.

— Poate are număr secret, fu Giinther de părere, fără a suna prea convingător. Atunci nu e trecut în cartea de telefon, iar informațiile nu-ți dau nici ele numărul. Doar lucrează la poștă, știe el cum se obține așa ceva, chiar dacă nu ești o persoană mai deosebită. Poate nici n-are telefon, cum n-ai nici tu. Iar studioul foto al fiului său poate avea un nume fantezist. Studioul Răsărit de soare, sau mai știu eu ce. Motive pot fi multe. De fapt ce vrei de la el? De ce vrei să-l suni?

De ce? Doar știi de ce. O are pe Mara! Doar erai de față când a luat-o, deșteptule! Poate că poliția se înșală, poate n-au arestat adevăratul criminal. Poate că numai de aceea îmi tot amintește de Franz. Însă Franz nu era periculos, în timp ce el este rafinat. Poate... Poate...

A fost cineva la Nicole în cameră, i-a pus o rămă pe față. Iar el s-a străduit să pună mâna pe Mara. Din prima după-amiază a tot umblat pe la piciorușele ei. Această senzație nu-mi dă pace.

Dar toate astea le-am gândit numai. Am închis telefonul, fără a-i mai răspunde o dată lui Giinther. Aveam impresia că sunt cât se poate de calmă, nici capul nu mi-o mai lua razna. Gândurile veneau clare ca sticla și erau la fel de fragile. Care-i pasul următor pe care trebuie să-l fac?

Hedwig nu mai părea atât de absentă ca până acum.

— Ceva nu-i în regulă? se interesă ezitând.

— Nu știu.

Să sun la poliție? Bineînțeles, imediat, pe loc, cel mai bine pe Wolfgang Beer. Ascultați-mă, dragă domnule Beer, colegii dumneavoastră nu l-au prins pe adevăratul criminal. Nu studentul e criminalul. Posibil să fi folosit copilul drept curier la pastilele alea și să-i fi plătit pentru asta. Dar de omorât nu l-a omorât. Sunt sigură de asta, fiindcă-l cunosc pe criminal. Tocmai am avut iarăși o viziune, l-am văzut mâna, în timp ce Hedwig îmi arăta caietele de școală ale fetei ei. Este chiriașul meu. Trebuie să dați imediat dispoziție să fie căutat. E plecat cu o mașină veche verde cu însemnele de Köln. O are pe nepoata mea eu el. Ea n-are decât doi ani.

Violată și strangulată. Nu mai știam ce să fac. Să mai ridic o dată receptorul, ca să și spun toate astea, nu eram în stare.

Wolfgang Beer a venit pe la șase. Până atunci am vorbit cu Hedwig despre spaime, vise, temeri și imagini care răsăreau din neant. Despre voci de copii, care strigau din sicriele lor după ajutor, despre toată nebunia asta. Tot timpul am așteptat ca Hedwig să râdă de mine. Dar ea mă asculta, dădea din când în când din cap. Și pe ici, pe colt) mai adăuga și ea câte ceva. Noptile în care-și vedea mereu fiica stând lângă patul ei.

— Astea nu-s vise, explica Hedwig convinsă, sunt trează când apare ea. Dacă am închis ușa dormitorului, ea o deschide. Și dimineața, ușa tot deschisă e. Apoi vine la patul meu și o văd atât de clar cum te văd pe tine acum. Vine în fiecare noapte. Când a venit joi noapte, i-am spus să se ducă la tine. Că mi-ai promis s-o ajuți. Și mi-a spus că ei i-ai zis că n-o poți ajuta, că tu ai fi bucuroasă dacă te-ar ajuta alții pe tine.

Locul era bântuit de fantome, era chiar mai mult decât atât. Era pură nebunie. Știam precis că ne pierduserăm amândouă mințile dacă puteam crede chiar și numai o secundă ce ne povesteam reciproc. Și noi nu o credeam numai, eram de-a dreptul convinse că-i adevărat.

Tot timpul o vedeam pe Mara în fața ochilor, violată și strangulată. Pantalonii de un verde deschis sfâșiați în bucăți, piciorușele durdulii pline de sânge, fața mică, rotundă de bebeluș — palidă și cu obrăjorii supti. Nu

scăpăm de această imagine. Nici măcar Wolfgang Beer nu mi-o putea alunga din căpățână.

— Crezi că aş putea discuta cu Wolfgang Beer despre asta? am întrebat-o pe Hedwig, cu puțin înainte de venirea lui.

Ea dădu doar neajutorată din umeri, explicând la rândul ei:

— E foarte amabil. Poate să stea și să asculte ore întregi.

Și Giinther putea face acest lucru. Ca apoi să-și încrețească fruntea. Nu mi-l imaginam însă pe Wolfgang Beer întinzând mâna spre receptor după ce mă ascultase. Una era a asculta, a pune întrebări și a pomeni de cunoștința unei surori, cunoștință care avea uneori apucături ciudate. Chiar așa se exprimase. Cu totul alta era a se face de râs.

Wolfgang Beer îmi dădu impresia că e obosit, chiar extenuat, când apăru în cameră în urma lui Hedwig. îi auzisem schimbând câteva replici scurte în vestibul.

— Cum te simți? o întrebuse.

Iar Hedwig îi răspunsese:

— Eu sunt bine, dar Sigrid nu-i în regulă. Ceva o frământă.

Wolfgang Beer se așeză într-un fotoliu, zâmbindu-mi. Hedwig se duse în bucătărie și-i pregăti și lui o cafea. înainte de a se întoarce cu ea, Wolfgang Beer mă întrebă:

— Iarăși vreo stare deosebită?

Puse întrebarea cam așa ca un medic care vrea să știe dacă pacientul suferă de ceva. N-am mai simțit nevoia să-i povestesc despre Mara. Ce copil liniștit, spusese domnul Genardy. Ești o micuță tare dulce și drăgălașă.

Orice polițist ar zice: „Astea sunt acuzații grave pe care le aduceți chiriașului dumneavoastră.” Orice polițist ar întreba: „Aveți dovezi?”

— Mă descurc eu, am replicat.

N-am mai stat mult la Hedwig. Pur și simplu n-am mai rezistat. Wolfgang Beer era dispus să mă conducă acasă. Eu nu voiam. Nu voiam să fiu iar întrebată și luată în derâdere din cauza răspunsurilor.

De ce mă întreabă despre stările mele, dacă au pus mâna pe persoana căutată? Doar au probe împotriva studentului. Un creion cu urma unui dinte spart. Poate că domnul Genardy chiar are număr secret. Poate că totul se datorează faptului că ceva la el îmi amintește mereu de Franz. O voce batjocoritoare îmi răsună în cap: „Și oare ce-o fi asta?”

Hedwig a vrut să vină și ea, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. N-am vorbit aproape nimic pe drum. Doar o dată Hedwig întrebă:

— Când se întoarce fetița ta acasă?

Îi dădusem dispoziție lui Nicole să vină între șapte și șapte și jumătate, să-și facă la nevoie un sandwich cu salam, să se spele pe dinți și așa mai departe. Îi spuseseam că până la opt și jumătate avea voie să mă aștepte. Când am ajuns nu era acasă.

Hedwig și Wolfgang Beer au intrat cu mine. Din politețe le-am oferit cafea, deși aș fi preferat să plece imediat. Tot mai mi-era teamă că va începe iar să mă asalteze cu întrebări. Și totuși eram și puțin bucuroasă că mai stăteau cu mine.

În timp ce luau loc în camera de zi, am pus în funcțiune filtrul de cafea și am urcat iute scările. Poarta garajului fusese încuiată. Era posibil ca el să se fi întors deja acasă. Chiar am gândit „acasă”? Da, am gândit-o. O realitate cu care trebuia să mă obișnuiesc. Am bătut de mai multe ori: nici un răspuns. Domnul Genardy nu se întorsese încă. Și Mara...

Conversația a trenat când m-am întors apoi în camera de zi. Am umplut trei cești. Hedwig a lăudat cafeaua.

Era o mare diferență și poate că ar trebui să-și cumpere în sfârșit un filtru de cafea ca să ofere o cafea ca lumea, dacă venea vreodată cineva la ea. În timpul ăsta îl privi pe Wolfgang Beer.

El o bătu ușor pe dosul mâinii și-i spuse:

— Fă-o, sunt un mare amator de cafea bună. Și cu siguranță că mai trec de multe ori pe la tine.

O plăcea cu adevărat. Este de fapt ciudat, m-am gândit, cum se apropie uneori unii oameni. Un polițist și mama unei victime. În condiții normale nu s-ar fi întâlnit niciodată. Și acum se cunoșteau. De vreo două săptămâni deja. Știam că vor rămâne împreună. Am știut-o când i-am văzut șezând alături pe canapeaua mea.

N-am văzut în fața mea ceva, o verighetă sau oficiul stării civile. Nu, a fost pur și simplu certitudinea. M-am gândit la Mara, și aici n-am simțit o certitudine, mi se strângeau doar pielea capului și omoplații. Mi s-a făcut frig și nu mai puteam respira ca lumea. Violată și strangulată. Există vreo diferență între a fi sugrumată de frică sau de două mâini?

Hedwig se uită prin cameră, se uită și spre tavan.

— Locuința de sus e exact la fel de mare ca a ta?

Am dat doar din cap.

— Și cât ceri pentru ea? întrebă Hedwig.

Înainte de a-i putea răspunde, Wolfgang Beer i-a luat mâna și a mângâiat-o iar ușor.

— Nu merge, a spus încet și a oftat cu putere. Trebuie să mai ai puțină răbdare. O să găsești tu o altă locuință.

Asta de aici e deja închiriată. Mă privi: Unui bărbat, Genardy, așa-l cheamă, nu-i așa? Acum nu-i aici?

— Nu, a plecat după prânz la fiul său.

Cu Mara, trebuie să-i spui că o are pe Mara cu el.

Chiar am vrut să i-o spun. Dar înainte să apuc, Wolfgang Beer a și continuat să vorbească.

— Ah, Ia fiul său. Unde locuiește fiul său?

— în Koln, presupun, cel puțin așa a zis.

— Cel puțin așa a zis, repetă Wolfgang Beer, surâzând.

Mi se păru straniu. Aproape puțin atotștiutor.

— îl știți pe domnul Genardy? E ceva în neregulă?

Mi se părea că se comporta ciudat. Felul cum întreba, intonația și zâmbetul. Dar el clătină din cap.

— Nu. Nu-l cunosc. Ce să nu fie în regulă?

— Nu e în cartea de telefon.

Wolfgang Beer zâmbi.

— Nu oricine are telefon. Nici dumneavoastră. De ce nu, de fapt?

— Până acum nu mi-am putut permite unul.

— Ei, vedeți, constată, asta e un motiv. Probabil că domnul Genardy are același motiv.

Apoi o bătu pe Hedwig pe mână și se ridică.

— Cred că trebuie să mergem.

La scurt timp după plecarea lor, sosi Nicole. Am mâncat, am stat de vorbă despre micuțul verișor, în legătură cu care Anke spusese cu săptămâni în urmă: „Un golan neastâmpărat, te rog să mă crezi. Dă din picioare și boxează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Cu asta n-o să am atâta liniște cum am avut cu Mara.”

Mă miram că puteam vorbi atât de calm cu Nicole.

Eram gata să-mi pierd mințile. Ce să-i spun lui Anke dacă Mara pățea ceva?

Mai aveam doar un dram de rațiune care încerca să se impună în șoaptă. N-are cum să se ia de Mara, reflectează puțin, Sigrid. Tu știi că e la el. Mama o știe. Giin ther la fel. Chiar dacă ar avea astfel de înclinații, riscul ar fi prea mare pentru el.

Dar nu era în cartea de telefon. Nu-i cunoșteam adresa, nu-mi arătase nici o legitimație. Poate că-și dăduse un nume fals. Și dacă nu venea înapoi...

6 După ce s-a dus Nicole la culcare, m-am postat la fereastră. Am stat așa până aproape de ora nouă. Nu mai puteam gândi, nu mă mai puteam mișca. Micul rest de rațiune lupta pentru o cauză pierdută.

Caută cheia, Sigrid, desfă dulapul în bucățele dacă nu merge altfel dar fă odată ceva! Caută cheile, pe cea de la camera lui Nicole și pe cea de sus. Incui-o pe Nicole și du-te după aceea sus. Știi măcar numărul mașinii, și poate că acolo sus găsești mai multe indicii. Și pe urmă sună la poliție. Dar poliția doar pusese mâna pe criminal.

Acesta nu-și mărturisise încă fapta, atâta tot.

Puțin înainte de nouă, mașina veche verde apăru.

Domnul Genardy o duse direct în garaj. Apoi se îndreptă spre ușă. Pe Mara o ținea în brațe, cu capul sprijinit de umărul lui. Deodată m-am aflat în vestibul, fără să știu cum ajunsesem acolo, și i-am deschis. Mi-a zâmbit, oarecum ușurat, cordial, voios, foarte relaxat și mulțumit.

— Am sosit, m-a salutat vesel. S-a scuzat imediat:

Din păcate s-a făcut ceva mai târziu decât am avut intenția. Copiii s-au comportat de parcă nu m-ar fi văzut de ani întregi. N-au vrut să se bage în pat cât timp am stat acolo. Au fost și lacrimi. Nora mea m-a rugat să rămân până-i adoarme. Oftă cu putere, zâmbind în continuare. A fost o după-amiază extenuantă pentru micuță. Acum chiar mă bucur că-i din nou acasă. Am trecut pe la mama dumneavoastră, dar nu mi-a deschis nimeni.

Mara era învelită cu o pătură în carouri. I-am luat-o din brațe, am dus-o în camera de zi, arh pus-o pe canapea. Domnul Genardy a venit în urma mea.

— La sfârșit a fost nițel miorlăită, mi-a explicat. Tot întreba de bunica și voia acasă. Ei, e de înțeles, pentru ea eram toți niște străini. Cât timp s-a zbunguit cu copiii, asta n-a deranjat-o. Dar era pesemne și foarte obosită. În mașină a adormit.

Vorbea încet, ca să n-o trezească pe Mara.

Era îmbujorată. Când am dat pătura deoparte, am văzut pe tricoul ei câteva pete. Pete mari, care fuseseră spălate, dar nu ieșiseră complet. Domnul Genardy mi-a urmărit privirea și s-a scuzat pe loc încă o dată.

Nepoțica lui cea mică o hrănise pe Mara cu tortă de căpșuni într-un moment când rămăsese nesupravegheată. Ajunsesse puțin pe bluziță. Nora lui spălase însă grosul imediat.

Mara stătea culcată pe canapeaua mea. Pantalonașul i se întindea peste pachetul gros de scutece și avea pete de iarbă în dreptul genunchilor. Nu mai știam ce să cred.

Domnul Genardy se interesă de Anke și se bucură auzind că trecuse hopul. Un fiu.

— Asta e o bucurie pentru mama dumneavoastră, își exprimă părerea. La noi mai durează două luni. Norei mele o să i se pară probabil și mai mult. A devenit foarte greoaie în ultimele săptămâni.

Voiam să-l văd plecat, ca să mă pot ocupa de Mara.

Să nu las, ca atunci, să treacă mai întâi o noapte. Să des fac scutecele pe loc și să controlez, de astă dată nu cu niște degete tremurânde, ci doar cu unele reci.

Dacă te-ai atins de ea, te omor, fie că te-oi numi Franz sau Josef.

Domnul Genardy nu dădea semne de plecare.

Bine, din partea mea n-ai decât să te așezi. Stai aici într-un fotoliu și nu te mișca.

Probabil că știa să citească gândurile. Când se așeză, mă privi cu o mină serioasă.

— Ar trebui să-mi cer scuze față de dumneavoastră, spuse, că am dat de-a dreptul buzna azi după-masă. În mod normal nu este stilul meu să mă bag în intimitatea altora. Dar am... Ei bine, mama dumneavoastră vorbea destul de tare, era probabil foarte agitată, ceea ce e explicabil în această situație. Am devenit fără să vreau martorul discuției dumneavoastră, și trebuie înțelese ambele părți, nu-i așa? Mama dumneavoastră era îngrijorată.

Dumneavoastră voiati să vă ocupați de colegă. Iar eu m-am gândit că ce mi-e dacă petrec după-amiaza cu doi sau cu trei copii...

Zâmbi din nou. Ar trebui oricum să-ți ceri scuze, Sigrid. Nici măcar nu e nevoie s-o faci tare. Îmi pare rău, domnule Genardy, v-am bănuț de niște lucruri cumplite, încă nu. Mai rămăsese o problemă deschisă.

— Am încercat în timpul după-amiezii să vă dau telefon, am zis. Doream să vă comunic că mama se va întoarce foarte târziu și că o puteți aduce pe Mara la mine.

Din păcate nu v-am găsit numărul în cartea de telefon.

— Nici nu e acolo. Domnul Genardy surăse ca un băiețel care vrea să-i pună maică-sii o broască în cadă. Telefonul e trecut pe numele fiului meu, îmi explică. Înainte aveam două aparate în casă. Soția mea folosea mult telefonul. La urmă a zăcut bolnavă la pat. Era mijlocul ei de legătură cu

cunoștințele și prietenii. Nu mai voia să primească vizite. Spunea întotdeauna că dorea să rămână în amintirea oamenilor așa cum o cunoscuseră timp de ani de zile. După moartea soției n-am avut liniște. Aveam impresia că lumea întreagă voia să mă consoleze. Pur și simplu n-am mai rezistat și am renunțat la telefon.

— Atunci ar fi trebuit să-l gădesc măcar pe fiul dumneavoastră.

Nu. Nici pe fiul său nu l-aș fi putut găsi. La orice exista o explicație, în mod logic, rezonabil, rațional. Nu era fiul său propriu, ci al soției lui, din prima ei căsătorie.

Dar, cum fusese foarte mic când se căsătorise domnul Genardy cu mama lui, el nu-l numise niciodată altfel decât fiul său. Și uneori chiar uita că nici măcar nu era copilul lui adevărat. Deci o lămurirăm și pe asta. Fiul se numea Weber. Avea același prenume ca Wolfgang Beer.

Wolfgang Weber.

Ei lasă, o să-l sun eu cu o ocazie pe acest Wolfgang Weber al tău. Poate că Giinther mă și scutește de această treabă.

Domnul Genardy se ridică din fotoliu.

— Nu vreau să vă mai rețin. Pentru dumneavoastră n-a fost cu siguranță o după-amiază plăcută. Dar ce vă face colega?

— Ce ar face nora dumneavoastră, dacă nepoțica dumneavoastră ar fi căzut în mâinile unui asemenea animal?

Chiar în timp ce rosteam aceste vorbe m-am gândit, oare ai înnebunit, Sigrid? Am văzut clar cum a tresărit.

Apoi a mormăit:

— Da, aveți dreptate. Nici nu te poți gândi la așa ceva.

A mai dat o dată din cap, și-a luat în sfârșit rămas-bun și a urcat la el.

Mara tot mai dormea. După ce a părăsit domnul Genardy încăperea, m-am așezat lângă ea pe canapea și am început s-o dezbrac. Eram sigură că se va trezi când îi voi trage bluzița peste cap. Eroare. Apoi pantofii, de fapt niște ghetuțe înalte și strânse, care-i ajungeau până deasupra gleznei. Tălpile erau din cauciuc striat.

O pusesem deja pe jos, când mi-a venit ideea s-o mai ridic o dată ca să mă uit la striuri. Nimic. Nici un firicel de pământ sau de iarbă. Ciorapii trei sferturi erau murdari pe tălpi, chiar foarte murdari, ca și cum Mara ar fi alergat de colo-colo fără pantofi. Și acum — să-i scot pantalonii. Degetele-mi tremurau ușor.

Mă aflam din nou în fața mesei de înfășat. Franz era în patul lui. În capul meu era un vid imens. Ce fac dacă i-a făcut ceva, ce fac dacă în scutece e sânge?

Genunchii Marei erau la fel de murdari ca și pantalonii. O fi lăsat-o să se târască un timp primpregjur fără pantaloni? Ii plăcea încă să se târască pe jos. Peste scutece, Mara purta niște chiloței albi. Erau atât de albi, de parcă ar fi fost proaspăt scoși din ambalaj. Și acum scutecele, desfă-le, Sigrid!

Nu puteam. Nu mai vedeam nimic. Abia când lacrimile au început să alunece pe față în jos, privirea mi s-a limpezit din nou, dar simțeam nevoia să tot clilesc.

Cine te-a susținut când erai la ananghie? Cine are grijă toată ziua bună ziua de copilul tău?

Era încă atât de mică. Burtica grăsulie, piciorușele cu cutele de grăsime. Prima bandă adezivă a scutecelor.

Străduindu-mă cu atâta încrâncenare să înăbuș tremuratul, degetele îmi înțepeniseră.

Oare de ce nu se trezea? Limbatri! Cu asta ai omori un copil mic. Sau l-ai face să doarmă, adânc, buștean. Nu trebuie să fi fost o pastilă întreagă, ajungea un sfert sau o jumătate. Și existau mai multe feluri de chestii din astea, sigur și ca picături. Câteva picături în limonada sau în lapte! Haide, Mara, trezește-te!

Am bătut-o ușor pe obraji. Dacă ți-a făcut ceva, mă duc sus și-o să vadă ce-i fac eu lui. Ai cuvântul meu: trezește-te, Mara!

A doua bandă adezivă. Acum adună-te, Sigrid, desfă scutecele și uită-te. Ceea ce în sfârșit am și făcut. Deși mi-a venit foarte greu și mi-a fost și cam teamă să n-o doară, am cercetat-o destul de temeinic. Nu erau răni vizibile; am răsuflat ușurată, teribil de ușurată.

Eram dezamăgită, mă simțeam înșelată, așa ca atunci.

Ce-a făcut tati cu tine? Ți-a făcut el ceva, comoara mea, știu eu. Nu te-a uns doar cu cremă.

Nici o urmă de cremă! În scutecele Marei erau câteva, pe piele nu. Pe ea erau firicele de nisip, nu foarte multe. Erau lipite în regiunea inghinală și în cutele pielii. M-am dus în bucătărie, am luat o cârpă și am umezit-o.

Când am început s-o spăl pe Mara, a tresărit nemulțumită, a strâmbat o dată scurt din gură, ca și cum ar vrea să plângă. Scutecele erau udate, dar am fost nevoită să i le pun iarăși. N-aveam schimburi. Apoi chiloțelul, iar pantalonul pe deasupra. Și bluzița. l-am pus o mână la ceafă, am ridicat-o

un pic și am vrut să-i trag bluzița pe cap. Atunci, în cele din urmă, a deschis ochii. A început să miorlăie imediat:

— Buni!

— Da, stai liniștită, am șoptit. Buni vine acum. Și tati la fel.

Am luat-o în brațe, am legănat-o, ca să nu adoarmă la loc.

— Ce jocuri frumoase te-ai jucat? Îmi povestești?

Unde ai fost?

— Buni.

— Buni vine acum, nu mai durează mult. Unde ai fost? Spune-mi!

Atârna în brațele mele ca un sac mic și ud.

— Ai căpătat înghețată?

— Tată.

— Și limonada sau suc? Hai, Mara, povestește-mi!

Era inutil, știam asta. Vocabularul Marei încă nu era atât de bogat. În mare parte era alcătuit dintr-o bolboroseală ininteligibilă, din care numai mama susținea că ar pricepe totdeauna ce voia să zică Mara. Dar eu voiam s-o fac să-mi spună.

— Au fost și alți copii acolo? Te-ai jucat?

— Buni.

Mai mult n-am obținut de la ea.

Mama și Norbert au sosit la unsprezece. Nu stătuseră atât de târziu la spital. Acolo rămăseseră până la ora opt, după care Norbert insistase să mănânce ceva ca lumea, nu acasă, ci la un restaurant bun, ca să sărbătorească această zi, și cu un păhărel de vin servit alături. Mama a trebuit să-l însoțească, vrând-nevrând. Norbert era destul de emoționat. M-a strâns în brațe, m-a luat chiar pe sus și m-a învățat de câteva ori.

— Trebuie să-l vezi, Sigrid, o minune de băiat, trei kilograme opt sute, cincizeci și doi de centimetri, părul foarte închis și o voce, ce mai voce!

Mama s-a ocupat imediat de Mara, care, după încercarea mea zadarnică de a afla ceva de la ea, dormita pe canapea și miorlăia în somn:

— Buni.

— Aici sunt, iubirea mea, m-am întors. Mi-ai simțit lipsa? Ei, cum a fost? Te-ai jucat frumos?

Și deodată a funcționat. Mara a mormăit somnoroasă câteva silabe.

— Mige, apa, țăță.

— E terminată de oboseală, constată maică-mea. Nu-i de mirare, ia uită-te cât e ceasul.

De astă dată, privirea încărcată de reproș nu mă viza pe mine, ci pe Norbert. Dar lui nici că-i păsa. El tot mai strălucea ca un pom de Crăciun plin de luminițe.

— Ai un frățior, țișcă, cred și eu că ești mirată, nu?

— Bibe, spuse Mara.

Iar mama a înțeles-o, chiar a înțeles-o.

— Sigur că ai păpat deja de seară. Dar au trecut câteva ore de atunci. Nu-i așa, iubire?

O mică pauză, un deget arătător ridicat plin de dragoste, susținut puțin și de glas: Ce fel de obiceiuri noi mai sunt și astea? Bibe! Doar ești fetiță mare. Și fetițele mari nu mai beau din biberon, ele papă delicat cu lingura. Dacă mai ți-e fomică, Buni îți face o papi bună de tot.

7 în timpul nopții m-a vizitat omul în maro. Dar a venit altfel ca de obicei. Stăteam cu bunica la masă în vechea ei cameră spațioasă de zi, când intră pe ușă. Nu se îndreptă spre perete, nu dădu ceasul jos. Se așeză pe canapea lângă bunica, fără ca aceasta să fi reacționat, probabil că nici nu-l observase. Apoi își lăsă gluga jos și-mi arătă pentru prima oară fața. Nici nu m-am mirat, s-ar putea s-o fi știut de fapt dintotdeauna. Era Franz. Mă privi îndelung. Apoi întrebă:

— De ce n-ai căutat până acum cheile?

Înainte să-i fi putut răspunde, încăperea se transformă. Dulapul creșu în înălțime și lățime. Masa se făcu mai joasă și căpătă o placă de marmură. Franz nu mai ședea pe canapea lângă bunica, ci pe scaunul care se afla chiar alături de capătul canapelei, iar în spatele lui Franz, capotul meu zăcea pe spetează.

Franz scoase un caiet de sub pelerină, un caiet de școală cu o copertă albastră. îl răsfoi, îl puse deschis pe masă, arătă cu degetul un loc.

— Asta a scris-o ucigașul, îmi spuse.

Am văzut numele pe hârtie. Hedwig Otten. Am văzut și ce era scris deasupra numelui. Contract de închiriere! Franz se ridică, se duse încet spre ușă. O deschise, ieși în vestibul.

— A plâns într-adevăr, altfel n-aș fi luat-o din pătuț.

Și n-am făcut decât să controlez scutecele. Nu i-am făcut nici un rău, nu m-am atins de ea. Nu i-aș fi putut face niciodată vreun rău. Nici ție. N-am vrut să te fac să suferi, asta n-aș fi putut, nici atunci și nici acum. Pot doar să te avertizez.

Apoi urcă treptele. I-am mai văzut pantalonii cât a urcat primele câteva trepte și pantofii sub pelerina maro.

Când m-am trezit de dimineață, caietul se afla pe masă.

Nici nu deschisesem ca lumea ochii, că l-am și văzut. Coperta albastră cu eticheta albă cu numele scris pe ea. Am mai închis o dată ochii, i-am deschis din nou, dar nimic nu se schimbă. Caietul tot se mai găsea în mijlocul mesei.

Am tras un ținț și îndată după aceea am auzit pași repezi pe scara din pivniță. Nicole se năpusti în cameră, având doar un prosop pe umeri, palidă la față:

— Mama, ce s-a întâmplat?

Era cinci și jumătate trecute. Deșteptătorul nu sunase. Nici nu se afla pe masă, acolo nu era decât caietul.

Uitasem să iau deșteptătorul de pe dulap și să-l potrivesc. Așa cum poate că bunicul uitase atunci să întoarcă ceasul. Uitasem și să mă încui. Sau nu, poate că în mod intenționat nu învărtisem cheia în broască, pentru ca să pot ajunge în caz de nevoie mai iute în antreu și în odaia lui Nicole.

— Am visat urât, i-am explicat.

Nicole s-a întors în pivniță, ca să-și termine spălatul de dimineață. Totul era în ordine. Se trezise atunci când domnul Genardy părăsise casa puțin după cinci. Se sculase imediat, vrând să meargă urgent la clo. Băgase scurt capul pe ușă la mine și aruncase o privire asupra ceasului deșteptător. Se gândise că nu mai merita să se urce în pat, așa că se dusesse jos să se spele. Dar înainte de asta îmi pusese compunerea ei pe masă. Trebuia să iscălesc, ca dovadă că văzusem doiul. Restul era doar vis, unul din numeroasele coșmaruri.

Așa, dimineață, și cu convingerea că eram singure în casă, totul arăta puțin altfel. Am pregătit micul dejun pentru amândouă. M-am așezat cu Nicole la masa din bucătărie. Mi-a povestit cum Denise primise compunerea înapoi cu o notă slabă, un patru. Iar lăuntric mă întărisem nițel peste noapte, poate chiar mă făcusem ca de piatră.

Cu un criminal sub același acoperiș? Exclus! Nu eu, doar aș fi simțit asta, încă din prima clipă când îi deschisesem ușa. În ipoteza, bineînțeles, că aveam într-adevăr niște mici antene pentru iradierile negative, iar un criminal trebuia să aibă o iradiere cât se poate de negativă.

În drum spre lucru am încercat încă o dată să reflectez rațional la toate. Jumătate din dimineață am făcut același lucru. Hedwig a venit și ea, a ajuns puțin după mine în vestiar, fiind îmbrăcată complet normal, fustă gri, bluză deschisă, deasupra o jachetică. Pe asta a schimbat-o cu un halat alb

curat, după care a bântuit toată dimineață ca o fantomă printre galantare. La un moment dat am stat nițel de vorba cu ea.

— Nu-mi pot permite, m-a lămurit, să rămân acasă.

Mă mai trezesc că mi se desface contractul de muncă. Și într-un fel tot trebuie mers mai departe.

Avea dreptate, într-un fel tot trebuia mers mai departe. Mers în sus, eventual. Bătut la ușă. Domnule Genardy, trebuie să vă rog să părăsiți locuința. îmi pare foarte rău, însă e vorba de un caz de forță majoră. Considerați-o o reziliere a contractului din cauza unei necesități personale. Dar nu-mi pot lăsa acum colega baltă. Sper să mă înțelegeți. Sau și mai bine: Prietenul meu și cu mine ne-am hotărât să ne căsătorim, așa că ne trebuie camerele chiar pentru noi.

Să mă gândesc rațional la toate, la vise și presentimente, la planuri. Cum scap de el? Știu sigur că o să înceteze dacă el pleacă. A început o dată cu venirea lui.

Nicole era acum la școală. Două ore de germană, apoi pauza mare. Pentru mine: pauza de dimineață, continuând să gândesc, apoi umplutul rafturilor, punerea prețurilor mărfurilor și continuarea gândurilor. Acum se sfârșesc orele de școală. Nicole și Denise pleacă spre casă. Dimineață îi împachetasem în cele din urmă chiloțelul de joi și i-l băgasem în ghiozdan, în timp ce ea își puneă deja haina în vestibul.

— în ghiozdan ai un chiloțel de-al lui Denise. Dă-i-l mamei ei. Și întreab-o dacă ți-a găsit chiloțelul de vineri.

— Dar nu l-am lăsat la Denise. Nici nu i l-am împrumutat. Trebuie să fie aici.

Pauza mea de prânz era aproape pe terminate, când m-a sunat Gunther. A trebuit să mă duc în biroul șefului de secție, ca să Vorbesc cu el la telefon. Nu le plăcea când se primeau telefoane particulare. însă era pentru prima oară că Gunther cerea să vorbească cu mine în timpul serviciului. Așa că șeful de secție s-a arătat mărinimos, cu un aer condescendent.

Nicole mânca acum de prânz la doamna Kolling, apoi avea să-și facă temele împreună cu Denise. Repede și corect, curat și ordonat, așa cum o învățase doamna Humperts. Totul era în regulă, cu o sută cincizeci de mărci mai mult pe lună. Voiam să renunț din nou la ele? Până acum încă nici nu le văzusem, aceste o sută cincizeci de mărci.

Dar când mă voi duce miercuri la bancă, vor fi în cont.

Și nu doar ele, și restul de bani.

Gunther a fost foarte scurt:

— Astă-seară trec pe la tine. O să se facă târziu, dar cred că sunt câteva lucruri despre care ar trebui să vorbim, și a și închis.

Ghidându-mă după tonul lui, era destul de acru. Poate ar fi trebuit să reflectez la asta, poate am și făcut-o și gândurile mele doar s-au risipit în harababura generală.

Seara, trenul a avut întârziere, aproape o jumătate de oră. Autobuzul meu de Horrem plecase, bineînțeles. A trebuit să-l aștept pe următorul și am ajuns acasă cu peste o oră întârziere!

Nicole mă aștepta în camera ei. Ședea pe pat, cu cartea despre cai în poale. Ușa era deschisă, iar domnul Genardy stătea de vorbă cu ea. M-a salutat amabil, când am intrat, privindu-mă cu un aer compătimator.

— Dar chiar că ați avut o zi deosebit de lungă, a constatat.

Înainte de a-i putea răspunde — nici n-aș fi știut ce replică să dau la constatarea lui — Nicole m-a întrebat:

— De ce vii atât de târziu?

I-am explicat, apoi am înclinat ușor din cap spre domnul Genardy. După aceea ne-am dus în camera de zi, iar el a urcat. Mi-am făcut o cafea și un sandviș.

— Trebuie să mă bag imediat în pat, m-a întrebat Nicole, sau mai am voie să stau nițel?

— Ce-a vrut domnul Genardy de la tine?

— Nimic, am stat doar de vorbă.

Nicole părea mirată de întrebarea mea.

— Despre ce?

A ridicat din umeri.

— Nimic special. Că acum sunt mereu la Denise și că nu ne mai jucăm aici. Iar la Denise camera e atât de mică și frații ei se dondănesc tot timpul cu noi. Dar Denise nu mai vrea să se joace aici, în afară de duminică.

— De ce nu mai vrea Denise să se joace aici?

Încă o ridicare a umerilor. Nicole s-a uitat în ceașca mea de cafea și s-a îmbufnat.

— Nu știu. Pur și simplu nu mai vrea. Uneori chiar că-i bătută-n cap. Azi la aritmetică a pictat niște omuleți atât de ciudați în caiet. Și când a fost certată pentru asta, a început să bâzâie.

— Ți-a oferit ceva domnul Genardy? Limonada sau suc?

A clătinat din cap că nu, a mai rămas o jumătate de oră la mine, după care am trimis-o la culcare.

încă o piatră la mozaic. Denise nu mai vrea să se joace aici, pictează omuleți ciudați în caietul de mate, plânge din senin. La această vârstă fetele reacționează într-un mod sensibil dacă pune un bărbat mâna pe ele. Și cine știe cum a pus mâna pe ea. Poate că a și rănit-o. Ar trebui să vorbesc cu Denise, s-o întreb foarte direct. Cu înțelegere și pe un ton liniștitor, care-i conferă unui copil siguranță și încredere.

Când a sosit Gunther pe la unsprezece, am fost capabilă să vorbesc cu calm și coerență despre toate. Era într-adevăr acru, voia să știe mai întâi de ce închisesem ieri telefonul fără nici un comentariu. Oare continuam în nebunia mea? Și ce avea domnul Genardy cu asta?

Apoi m-a ascultat timp de o jumătate de oră, fără să mă întrerupă nici măcar o singură dată.

Abia când am spus tot, și-a dat puțin drumul la ceea ce stătea pe suflet.

— Astea sunt în cea mai mare parte himere, fabulații, putem fi de acord măcar în acest punct?

— Nu, nu putem. Nu sunt fabulații, sunt presimțiri.

Eu văd o diferență. Știu că tu nu crezi în astfel de lucruri, dar asta e, eu am de-a face cu ele. Și presimt că domnului Genardy îi face o plăcere deosebită să se ocupe de fete, ca să mă exprim decent.

— Bun, mormăi Gunther, ai presimțiri.

Din mișcarea mușchilor obrazilor săi mi-am putut da seama cum îmi rumegă presimțirile.

Am continuat totuși imperturbabil să vorbesc.

— Dacă nu te poți obișnui cu starea asta de lucruri, trebuie pur și simplu s-o alungi cât colo. Poți spune oricând: Sigrid, asta e. Cu nebunii nu vreau să am de-a face.

— Nu vorbi prostii, mârâi nemulțumit.

L-am mai lăsat câteva secunde și l-am văzut cum se adună. Părea să-l coste o mare stăpânire de sine și un deosebit efort, dar până la urmă a zis-o:

— Ei bine, deci ai presimțiri. Însă dovezi n-ai. Și doar cu niște presimțiri nu te poți duce la poliție.

— Nici n-am de gând să mă duc. Dar nu intenționez nici să aștept până se atinge de un copil în așa fel încât acesta să nu-și mai revină niciodată după șoc. Sunt convinsă că într-o miercuri seară a fost în camera lui Nicole. Și lui Denise trebuie să-i fi făcut ceva. Și ieri cu Mara a făcut ceva. N-o pot dovedi, poate că nici nu vreau.

— Bun, mormăi Gunther încă o dată, întrebând apoi ceva mai tare:
Atunci ce vrei?

— Să-i rezilies contractul de închiriere.

Gunther rânji scurt.

— Sub ce motiv? Nu-ți imagina că-i atât de simplu.

— Un motiv găsesc eu. Ai timp miercuri?

— De ce?

Pentru că trebuia să desfac dulapul în bucățele, să-l desfac complet și să-l dau și de la perete. Dacă nu găseam cheile nicăieri în dulap, atunci poate că zăceau pe undeva prin spatele lui. În unele locuri placa din spate se desprinsese. Dacă nu erau nici în spate, atunci aveam mai mult decât un motiv serios. Probabil că Gunther considera la fel. A început să dea din cap. A dat din cap timp de câteva secunde, de parcă nici nu s-ar mai fi putut opri.

— Bun, spuse în cele din urmă pentru a treia oară, atunci o să-ți povestesc ceva. Voiam de fapt s-o mai țin pentru mine, până o voi pritoci pe îndelete. M-am gândit că s-ar putea să dai în bară cu acest al șaselea simț al tău. Dar ai descoperit până la sfârșit singură că nu se află în cartea de telefon. Nu lucrează nici la poștă, în orice caz sigur nu într-un post înalt. Deși există posibilitatea să fi fost vreodată angajat la poștă. Am vorbit cu un domn Wellmann. Și am avut impresia că numele Josef Genardy a declanșat la el o anumită aversiune.

Muncitor în fabrică! Când am început să râd, Gunther s-a uitat uimit la mine, mai întâi furios, după care a adoptat un fel de rânjet obosit.

— Vrei să știi părerea mea în legătură cu asta? Am dat din cap afirmativ, și el a continuat: A lucrat odată la poștă și a fost obligat să plece dintr-un motiv oarecare. Acum există două posibilități. Fie a fost doar simplu angajat. Nu oricare salariat este imediat un înalt funcționar. Apoi l-ar fi putut da afară din cauza unei greșeli minore. Sau a fost funcționar și nu putea fi dat afară decât dacă ar fi făcut ceva grav. Dar atunci ar trebui să existe ceva consemnat în scris. Întrebarea este dacă am cum să ajung la hârtii. Și nu prea cred. Este de resortul poliției.

— Și toate astea numai pentru că nu e în cartea de telefon, am spus încet.

Gunther a ridicat scurt din umeri.

— Când te-am sunat ieri, știai deja că nu mai lucrează la poștă?

Acum a clătinat el din cap, explicând în același timp:

— Ușurel, Sigrid. „Nu mai” — asta e pură speculație.

Poate că n-a lucrat niciodată acolo. Mie reacția acestui domn Wellmann mi s-a părut puțin ciudată. Însă asta încă nu dovedește nimic. Fapt este doar că domnul Genardy a turnat brașoave când a fost întrebat de meserie.

Poate că nu e altceva decât un mic farsor căruia îi place să umble după succese ieftine. Mă refer la momentul când era așezat aici, în fața mamei tale. Nici eu n-aș fi spus că sunt gunoier. Dar aflu eu ce profesie are. Nu-i o problemă. îi spun lui Dettov și se ocupă el de asta, iar treaba cu dulapul tău o dăm mai întâi uitării, da? Chiar dacă găsești mâine cheia printre rufe, tot nu te duci sus.

îmi promiți?

— Nu, am spus.

Și m-am ținut de cele spuse.

8 Chiar marți seară m-am dus sus, după ce s-a băgat Nicole în pat; bineînțeles fără cheie. Nici nu-mi dădusem osteneală s-o caut mai întâi printre rufe. Nu știam nici la ce folosea să merg sus. Dar trebuia s-o fac. Pentru că Giinther mă sunase la prânz. Pentru că aflasem de la el lucruri pe care nici nu le puteam cuprinde cu mintea și pricepe pe toate deodată. Și nici nu eram în stare să mă concentrez asupra lor. Dar era presentimentul meu: Du-te sus, Sigrid. Trebuie să urci la el. Trebuie să faci ceva. Acum.

O jumătate din după-amiază mi-am petrecut-o reflectând la ce motiv aș putea invoca dacă mă înființam netam-nesam la ușa lui. Pur și simplu adevărul?

Bună seara, domnule Genardy scuzați deranjul. Nu vreau să vă rețin mult. Am venit doar pentru a vă spune că trebuie să vă mutați, chiar mâine. Mâine e ziua mea liberă și vă pot supraveghea mutatul, mai ales mă pot asigura că nu veți comanda dubluri la chei. Presupun că încă nu v-a venit această idee. Nu aveți cum să vă gândiți că o să vă dau atât de brusc afară.

Dar, dragă doamnă Pelzer, ce v-a apucat? Aveți iar una din viziunile acelea teribile? Zău că ar trebui să vorbiți odată cu un medic despre problemele dumneavoastră, înainte de a inoportuna cu ele concetățeni nevinovați. V-am incomodat eu cumva cu întrebări idioate?

Nu, domnule Genardy, n-ați făcut asta. N-ați făcut decât să mă mințiți. Vedeți dumneavoastră, prietenul meu a spionat puțin în spatele dumneavoastră. M-a sunat azi la prânz. Am discutat deja de aseară despre faptul că s-ar putea să fiți doar un mic farsor. După aceea prietenul meu a însărcinat pe un tânăr reporter să se țină azi-dimineață pe urmele

dumneavoastră, ceea ce acesta a și făcut. Deci știm acum că lucrați într-un depozit, ca salahor. Dar știm mai mult decât atât.

Nu există nici un Wolfgang Weber care să fie fotograf, să lucreze pentru cataloage de modă și să aibă un tată vitreg pe numele de Genardy. Însă există un magazin de animale la parterul unei case care aparține unui bărbat cu numele de Wolfgang Weber, iar locuința aflată direct deasupra magazinului de animale este închiriată unui Josef Genardy. Dar cui stau eu să-i înșir toate astea?

În podul aceleiași case a locuit până cu puțin timp în urmă un tânăr, în prezent nu stă acolo, pentru că se află în detenție preventivă. Acuzat de uciderea Nadinei Otten. Doar v-am povestit despre fiica colegei mele.

Și știți, domnule Genardy, acest tânăr reporter care v-a urmărit azimineață cu mașina a relatat deja despre cazul respectiv. Are relații bune la poliție. Iar când prietenul meu i-a pomenit numele dumneavoastră, auzise deja de el. Îl știa ca fiind numele martorului a cărui declarație, în cadrul procesului-verbal, poliția a trebuit s-o aștepte atât de mult, pentru că el e plecat în vizită la fiica lui în nordul Germaniei.

Dar de fapt menționatul domn tocmai se mutase la mine. Bunica mea spunea pe vremuri mereu că cel care minte și fură. Și asta așa e. De când v-ați mutat aici îmi lipsesc două chei. Înțelegeți deci că în aceste condiții nu doresc ca între noi să mai continue raportul de proprietar și chiriaș. Sper să nu-mi faceți greutate. Putem regla treaba asta ca între persoane adulte.

La apelul telefonic de la prânz, Gunther fusese extrem de agitat.

— Mă pot baza pe tine că-l lași în pace până atunci, Sigrid? Rezolvăm totul în weekend, O.K.? Poate că până atunci Dettov află mai multe ca să avem cu ce să-l supunem puțin unei presiuni. L-am trimis pe Dettov la poștă. Poate că există acolo și alții în afara acestui Wellmann și or fi nițel mai accesibili. Domnul Genardy nu lucrează de mult timp la depozit. Aflăm noi dacă înainte de asta a fost la poștă. Și aflăm și de ce a zburat de-acolo.

După aia vorbesc eu cu el. Privește lucrurile așa. Presimțirile tale nu-s chiar lipsite de temei. Tipul e implicat într-un omor. Cunoaște criminalul, însă probabil că asta-i tot. Iar de rest mă ocup eu în weekend. Până atunci îl lași în pace. Mă pot baza pe asta?

— Nu!

Este drăguț din partea ta că ți s-au trezit deodată instincte de ocrotire, dar e prea târziu. Am și eu instincte de ocrotire.

În tren mi-a venit în minte ce motiv aș putea invoca.

Eram nervoasă pe când urcam treptele. Nu știam dacă mă puteam controla suficient. Numai să nu începi să ții, Sigrid. Dacă nu poți fi relaxată, atunci zidește-ți pur și simplu în tine tremuraturul.

A mers ușor. Am bătut și l-am auzit îndreptându-se spre ușă. A deschis-o, nu foarte tare, și crăpătura o mai și acoperea cu trupul său. Nu puteam vedea nici măcar peste umărul lui, pentru că era mai înalt ca mine, iar eu ma găseam și cu o treaptă mai jos decât el.

— Scuzați deranjul, domnule Genardy.

Chiar că mergea ușor... Mi-e îngrozitor de penibil.

Nici nu știu cum s-o spun.

Deschizându-mi ușa, îmi zâmbise. Poate continua și acum să zâmbească. Nu voiam să-l privesc în față și țineam ochii coborâți.

— Miercurea trecută am fost la bancă, iar chiria nu era încă trecută în cont. Poate că fata mea v-a povestit că nu o ducem atât de bine financiar. Deci, cu alte cuvinte, chiria reprezintă întotdeauna banii mei pentru gospodărie, iar săptămâna trecută n-am avut ce ridica. Mai aveam eu ceva bani, așa că am reușit totuși să mă descurc.

Între timp, a trebuit să trag o dată aer în piept. Domnul Cennrdy a folosit prilejul pentru o declarație plină de uimire.

— Asta nu înțeleg. Banii ar fi trebuit să se afle în contul dumneavoastră. I-am virat la timp. Chiar mâine dimineață mă voi ocupa de această problemă. Pentru orice eventualitate, mai dați-mi o dată numărul dumneavoastră de cont și codul băncii. Nu poate fi vorba aici decât de o neglijență. Poate că banii au fost virati greșit.

Dar asta se poate verifica.

Am aprobat din cap.

— Aveți ceva de scris?

Am contat pe faptul că se va duce în camera de zi sau în bucătărie. Voiam să merg după el. Să mă uit o dată primprejur, dacă mai mult tot nu puteam face. Să găsesc eventual un punct de reper, un element care să-mi permită să-i vâr sub nas câte ceva din cele aflate ieri și azi, fără a-l pomeni pe Giinther. Să nu care cumva să-i vină ideea că eram obligată să recurg la sprijinul unui bărbat care avea timp pentru mine doar câteva ore la sfârșit de săptămână.

Dar nu se duse nici în camera de zi, nici în bucătărie.

Luă din buzunarul pantalonului o foaie de hârtie îndoită, scotoci prin celălalt buzunar și scoase din nou mâna la iveală, ținând un ciot de creion.

Eu n-aveam însă în cap numărul meu de cont. Pe moment nici nu mi-a trecut ceva mai bun prin minte decât ziua de naștere a lui Nicole. I-am spus-o, am pus pur și simplu un unsprezece în față ca să ajung la zece cifre care ar fi putut reprezenta fără probleme un număr de cont. Codul băncii — m-am apucat de frunte, am bolborosit câte ceva.

— îmi pare rău. Nu mi-l amintesc acum.

— Nu face nimic, fu domnul Genardy de părere, mă pot interesa. Era banca districtuală. Nu-i așa?

— Da.

Când m-am uitat apoi în ochii lui, a zâmbit din nou sau a continuat să zâmbească.

— Mai e ceva, doamnă Pelzer?

încă o grămadă.

— De fapt, nu, am spus, lăsând iarăși capul în jos.

Adică, doar atât: Dacă banii nu sunt nici mâine virăți, știți... eu... M-am mai bâlbâit nițel, ca să pară credibil.

Am nevoie mâine de ceva bani. Și am vrut să vă întreb dacă-mi puteți împrumuta cumva două sute de mărci.

Dacă găsesc banii în cont, vi le dau bineînțeles imediat înapoi. Dar dacă nu sunt... mâine trebuie să fac neapărat niște cumpărături, și nu vreau să-i cer mamei. Iar sora mea nu e acum acasă... Și...

Și două sute de mărci n-ai cu siguranță în buzunar. O sută poate că da, dar nu mă mulțumesc cu atât. Vei merge în camera de zi, iar eu te voi urma. Și voi face o remarcă în legătură cu vechiturile despre care vorbise doamna Hofmeister.

Îl făcusem să-și piardă cumpătul. Zâmbetul îi dispăruse, dar fața îi era imobilă.

— Nu știu dacă am atâția bani lichizi, îmi spuse. Un moment, să verific.

Am pus un picior pe ultima treaptă, l-am împins puțin. Ar fi foarte nepoliticos să-mi închideți ușa în nas, domnule Genardy, știți asta, nu-i așa? Aș avea motive de uimire dacă ați proceda astfel.

Nici n-a făcut asta, ci a împins ușa ceva mai tare. Eu am împins-o din nou, deschizând-o. În vestibul ardea o lumină slabă, un bec gol în fasung. Se dusesse în camera de zi și închisese acolo ușa în urma lui. Pe pereții vestibulului se afla încă tapetul doamnei Humperts. Nu mai era nici un scaun.

Dar în dreapta, lângă ușă, fuseseră înșurubate mai multe cârlige în perete. Pe unul dintre ele atârna legătura lui de chei și chiar alături se aflau două chei dispartate. Cea rotundă de la ușa de la intrare, cea pătrată de la ușa în fața căreia tocmai mă găseam.

Nici n-a trebuit să stau mult pe gânduri ca s-o iau de acolo. Am putut arunca o privire în acest timp și în bucătărie. De văzut nu se putea vedea nimic, în afară de podea și de ușa deschisă, care te împiedica să zărești peretele.

Domnul Genardy se întoarse, ținând câteva bancnote în mână și având o mină pe care o arborezi când vrei să le dai limpede a înțelege copiilor că nu ești de acord cu faptele lor.

Bineînțeles că nu i-a scăpat faptul că mă aflam pe ultima treaptă și deci direct în ușa deschisă. Și mi-a surprins și privirea în direcția bucătăriei. S-o fi gândit că văzusem mai mult decât podeaua. De astă dată nu mai zâmbea. Cu o mână îmi întinse banii, cu cealaltă îmi indică spre bucătărie.

— Șase săptămâni termen de livrare, asta e o îndrăzneală, sau sunteți de altă părere? Pot renova vestibulul abia după ce se montează mobila de bucătărie. Altfel, pereții îmi vor fi loviți din nou.

II admiram într-un fel. La toate ai un răspuns. Să vedem ce-ți trece prin minte când vin data viitoare să vorbesc cu tine.

— Să vă dau o chitanță? l-am întrebat.

A dat din mână că nu, regăsindu-și zâmbetul. Dar mi s-a părut nițel ironic. Numai să nu se uite acum la cârlige— Cred că ne putem dispensa de ea. Și sper să găsiți mâine banii trecuți în cont. Dacă nu, vă rog să mă înștiințați de îndată.

— Cu siguranță.

Apoi am coborât la mine, cu bancnotele într-o mână.

Două de cincizeci, restul în hârtii de zece și de douăzeci.

Nici măcar nu le numărasem. Cât câștigă un salahor într-un depozit?

În pumnul celălalt, cheia.

9 Miercuri, după plecarea lui Nicole la școală, am mai stat un sfert de oră în bucătărie. El nu era acasă. Sigur nu era. 11 auzisem părăsind casa, deschizând garajul, pornind motorul, puțin după cinci. Nu mai putusem adormi după aceea. M-am dus totuși prin terasă la ga raj, m-am uitat înăuntru prin gemulețul aproape opac de atâta murdărie. Abia apoi am urcat.

Și dacă se întoarce acum, Sigrid? Dacă te prinde cotrobăind prin lucrurile lui? Nu se întoarce. Nu s-a întors încă niciodată dimineața. De unde știi atât de sigur? Ești acasă doar o dimineață pe săptămână.

Îmi bătea inima puternic când am băgat cheia în broască, când am învârtit-o, când ușa din fața mea a cedat după ce am împins-o ușor. Până și limba mi-o simțeam încheștată.

Am lăsat ușa larg deschisă, iar cheia pe dinafară. — Așa-i foarte bine, proasto, dacă vine, nu trebuie decât să te încuie, și acolo ai rămas. — Pentru cazul în care aș auzi mașina, dacă chiar ar fi să vină. Nu va veni, nu va veni. După care am uitat să mă mai gândesc la asta.

Știam deja că în antreu nu se făcuse încă nimic și că bucătăria nu era încă amenajată. A fost totuși un mic șoc să văd că pe pereții bucătăriei se mai putea recunoaște locul fiecărui dulap al doamnei Humperts. Câteva mici pete de grăsime acolo unde fusese mașina ei de gătit. Iar în jurul întrerupătorului de lumină, o urmă neagră de la degete.

Scaunul cel vechi cu perna crăpată și lipită se afla sub o priză, iar pe scaun era un reșou. Sub robinet, o găleată.

Ăsta nu și-a comandat cu adevărat o bucătărie nouă.

O mobilă de bucătărie montată în perete costă câteva mii, ceea ce nici nu-și poate permite. Minte de fiecare dată cum i se năzare. Este salahor într-un depozit. De ce nu și-a cărat oare mobila lui de bucătărie?

Pe jos, lângă găleată, se afla niște veselă murdară — o ceașcă de cafea, o farfurie, cu niște tacâmuri pe ea. Alături, o cutie de carton cu ceva alimente și alta aproape goală, având în ea doar câteva cuțite, linguri și furculițe, care ajunseseră parțial pe podea.

Erau cutii de același fel cu cea cu care plecase de acasă luna trecută. Am recunoscut emblema firmei. Dar cele două de aici păreau a fi ceva mai mari. Lângă cea cu tacâmuri erau două cratițe mici și o tigaie.

Nu știu precis la ce mă așteptasem. Probabil că exact la ceea ce și găsisem. În baie, doar un prosop și o bucată de săpun întrebuințată. Nici tu aparat de ras, nici tu pieptene pe polița de sub oglindă. Nu exista nici un dulăpior. — A plecat din nou, Sigrid, pentru câteva zile cel puțin. Nu i-o fi plăcut că l-ai tapat de bani. — În colț, sub lavoar, o grămăjoară de lucruri murdare lângă o cutie cu detergent. Deasupra căzii era întinsă o sfoară de plastic pentru care bătuse în perete două cârlige, dar cu grijă, în spațiul dintre bucățile de faianță.

Probabil că domnul Genardy își dă rufele la spălat, o auzeam pe maică-mea zicând. Ar trebui să privești aici de jur-împrejur, ai fi încântată de antichitățile lui, mamă, ți-ar pica ochii din orbite.

în dormitor, un pat îngust. Era făcut ordonat. Dar părea atât de jalnic, pentru că picioarele patului stăteau undeva înspre mijlocul camerei și capul patului la perete.

în dreapta, lângă pat, o comodă mică, în stânga, un scaun vechi tapițat, deasupra, cămașa pe care o purtase aseară, și pe cămașă, o pereche de șosete. în stânga, lângă ușă, un dulap cu două uși. Și nici o bucată de tapet nou pe pereți, nicăieri, nici în camera de zi.

Acolo erau două fotolii și o masă, iar la perete un bufet, maximum un metru lățime, două uși, două sertare deasupra. Mai existau niște cutii mai mari cu rufe: lenjerie de pat, cearșafuri și prosoape. Toate vechi și uzate, la fel ca gulerul cămășii sale de duminică.

O sută cincizeci de mărci în plus pe lună! Mai bine te-ai fi dus mai întâi la bancă, Sigrid, pe cât pariem că în cont nu se află nimic? Și mai bine te-ai gândi deja pe cine poți stoarce de bani. Luna asta te mai menții singură la suprafață. Cele patru sute pe care le-ai luat săptămâna trecută le poți pune iar la loc din rezerva ta fermă, ca măcar să nu fii în debit. Dar ce faci începând cu luna iunie?

Anke, am o problemă. îmi pare rău că m-am pus deunăzi atât de tare de-a curmezișul în legătură cu Mara.

Mama ți-a povestit cu siguranță. însă el nu i-a făcut nimic, în orice caz nu un lucru pe care să-l pot observa.

în spatele ușii bufetului era ceva veselă, neajungând nici pentru șase persoane, dar provenind evident din vremuri mai bune. Mama adunase de-a lungul timpului un serviciu din asta complet, care purta sub fiecare ceșcnță și farfurioară o astfel de ștampilă.

în sertare se găseau tacâmuri și un dosar din carton care avea și el o evidentă vechime considerabilă. Conținea niște acte personale, nimic ieșit din comun. Răsfoindu-l, am dat peste un contract de vânzare întocmit de mână pentru mașina cea veche. Judecând după dată, domnul Genardy nu conducea rabla de nici măcar doi ani împliniți.

Am găsit dovezi de cumpărare a unei garnituri de huse, a unei mese și a unui dulap model Genova. Asta unde se afla? Montat undeva, probabil în capul domnului Genardy.

în rest, în camera de zi nu se afla nimic important.

Conținutul subțirel al bufetului era stivuit. Iar în zaharnița serviciului de cafea nu se aflau chei, ci doar câteva bucățele de zahăr.

M-am mai dus o dată în dormitor și am deschis acolo mai întâi dulapul. N-am găsit nici o scurtă. Sperasem foarte tare să găsesc una. Căci dacă aș fi găsit, l-aș fi sunat probabil pe loc pe Wolfgang Beer. Chiar foarte probabil, doar aș fi putut vorbi cu el deschis despre tot. Dar nu era nici urmă de scurtă, ceea ce a avut în sine ceva liniștitor. Nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut-o lăsa în vechea locuință sau că ar fi putut-o arunca.

În dulap se găseau șapte umerase cu bare orizontale, din acelea pe care le folosești spre a atârna costumele de haine. Dar nu existau decât două perechi de pantaloni din stofă, fără haină, apoi pantalonul acela din cord și trei cămăși. Pe o scândură deasupra erau câteva cămăși groase din lână. Erau împăturite, pesemne îmbrăcăminte de lucru. Erau și două salopete și o grămadă de șosete groase tricotate, ceva lenjerie de corp. Jos în dulap stăteau două perechi de pantofi.

Între timp nici nu mă mai gândeam la posibilitatea ca el să se întoarcă și să mă surprindă. Nici măcar când a trecut pe stradă o mașină, nu m-a făcut nici o clipă să mă simt nervoasă.

Am luat scaunul, m-am urcat pe el și am cercetat scândura superioară a dulapului până în fund. Dar în afară de îmbrăcăminte nu se găsea nimic pe ea. Am verificat și toate buzunarele pantalonilor, am dat în unele dintre ele peste șervețele de hârtie făcute ghemotoe, peste nimic altceva. Mai rămăsese comoda de lângă pal.

Nu știam precis de ce mi-o rezervasem pe aceea pentru sfârșit. Poate dintr-un fel de reținere gândindu-mă la caietelul uzat pe care-l răsfoia Franz când dorea să-și contemple visurile. Dar apoi a fost aproape un gest de rutină să trag sertarul. Și se mai adăugase ceva. Poate un pic de milă.

Pe undeva și într-o câțva îl înțelegeam, credeam cel puțin că-l înțeleg. Cunoșteam atât de bine sentimentul când mă îndreptam seara spre casă. Această splendoare de casă în legătură cu care nici un om din afară nu putea ghici ce număr de echilibristică însemna pentru mine să-i anulez ipoteca. Făcusem și ridicări în brațe la bara fixă doar-doar să o pot păstra. Iar el avusese desigur parte de timpuri mai bune, pentru care stătea mărturie serviciul de porțelan din camera sa de zi: nici tacâmurile nu erau din tablă. Funcționar într-un post mai înalt — iar apoi decăzuse.

Poate că Hans Werner Dettov va descoperi motivul.

Nici un fel de fiu într-o casă mare. Doar o fiică în nordul (îermaniei, care eventual nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Nepoți pe care nu-i vedea niciodată, despre care nu-i rămânea decât să viseze.

Era poate, într-adevăr, numai un om în vârstă inofensiv și singur. Și poate că presentimentele mele față de el chiar se explicau prin simplul fapt că el trăia în aceeași casă cu ucigașul. Trăise. Dar EL fusese cel care trăise în aceeași casă cu un ucigaș, nu eu. Stăteam în genunchi, lângă patul lui, scotoceam printre lucrurile sale și mă întrebam de ce nu menționase oare nimic atunci când îi istorisise de fiica colegei mele de serviciu. Ar fi putut zice cu ușurință: Ce coincidențe există în viață. Am văzut copilul de mai multe ori. Sau ceva de genul acesta. Însă el spusese doar: „Asta nu se poate.” Și oare nu se și albise puțin la față sau măcar tresărise scurt?

Jos, în comoda mică, se afla un coșuleț în care erau mai multe perechi de șosete noi de bumbac în culori discrete, potrivindu-se toate la costumul maro. Se mai găsea acolo și o cutiuță pentru bijuterii. Conținutul: Doi bufoni, care, oricum, erau din aur, după cum o dovedea marcajul.

Optsprezece karate, spuse Hedwig pe undeva prin capul meu și țipă la mine: „Ai înnebunit? Ca să se cheme după aia că fura ca-n codru...” Bufonii aveau o suprafață frumos șlefuită și fiecare avea într-un colț o pietricică. Li știam. îi purtase în duminica în care venise la noi și făcuserăm cunoștință. Numai că atunci nu-i putusem privi de-aproape. Iar privindu-i, a început să-mi bată inima cu putere. Hedwig nu-mi arătase acul de cravată. Numai semnăturile. Dar de ce să nu posede și un student un ac de cravată din aur cu un mic diamant? Nu trebuia să-l și poarte neapărat. Tinerii nu purtau așa ceva. Putea fi o piesă de familie, moștenită.

Cutiuța de bijuterii zăcea pe o buiotă. Această sticlă mi-a creat din nou o senzație de liniște. Era ceva atât de cotidian, de obișnuit. De ce să nu aibă și bărbații în vârstă și singuri uneori picioarele reci? Mai rămăsese sertarul. Era umplut cu tot felul de nimicuri. O brichetă veche, care nu mai funcționa, cu inițialele J.G. Un album de fotografii îngust, pozele din el fiind toate alb-negru și cu marginile zimțate.

Domnul Genardy ca bărbat tânăr de cel mult treizeci de ani, cu soția și fiica, cu un cărucior și în fața unei case de construcție-tip, cu un stil arhitectonic mai vechi. Era vreo duzină de asemenea fotografii, restul albumului nemaiconținând decât poze cu copii.

Bebelușul obligatoriu în pielea goală pe covor, în cadă sau pe o pătură în grădină. Ajuns apoi la vârsta de vreo doi ani, în fața unui bazin pentru

bălăcit, cu picioarele desfăcute larg, fețișoara-i cu ochi strălucitori fiind ridicată spre obiectiv.

Un copil mic nu e pus în apă cu scutecele pe el. Sigur că nu, dar nu e nici lăsat să alerge neîncetat în pielea goală.

Puțin mai înspre fundul sertarului era o cantitate impunătoare de cutii cu medicamente, mici, din carton albastru cu alb. Am numărat în total unsprezece cutii — omul ăsta vrea să deschidă o farmacie? Am băgat una în buzunarul fustei.

Am mai găsit un plic, un plic pentru scrisori, care conținea, de asemenea, fotografii. De tip polaroid, făcute cu un aparat care dezvoltă instantaneu, de o dată vizibil mai recentă. Întâi chiar m-am gândit că ar putea fi poze de-ale nepoților săi.

Când am tras micul teanc din plic, deasupra se afla fotografia unui bebeluș de aproximativ optsprezece luni.

În orice caz, copilul din poză nu era încă de vârsta Marei. Și era în pielea goală. O fetiță care se târa pe un covor foarte viu colorat, cu poponețul rozaliu îndreptat spre aparat. Copilul privea peste umăr, ca și cum fotografii l-ar fi strigat înainte de a apăsa pe butonul declanșator.

Dar fata din fotografia următoare putea fi cam de o vârstă cu Nicole. Era pe o pajiște, goală ca și bebelușul.

Zăcea acolo ca aruncată. Cu ochii închiși, capul pe o parte. Și picioarele... Violată și strangulată, la altceva nu mă puteam gândi. Mi s-a făcut rău, atât de rău încât am crezut că voi vărsa imediat, chiar acolo lângă patul lui. Pozele erau toate aproape la fel, numai copiii de pe ele erau de fiecare dată ALȚII. NU m-ar fi mirat dacă aș fi recunoscut-o într-una dintre ele pe fata lui Hedwig.

Nu mă înșelasem. Era ca Franz. Nu! Era mai rău. Și în ciuda răului și a greții care mă cuprinseseră, în ciuda panicii lăuntrice, m-am simțit deodată cât se poate de sigură pe mine. Mare și puternică, matură, ce mai. Alții știau limbi străine, stenografie sau să conducă o mașină.

Eu puteam presimți când ceva nu era în ordine. Era mai mult decât nimic.

Am vârât teancul la loc în plic, deși mi-a trecut prin minte că ar fi preferabil să-l iau cu mine, să mă duc alături la familia Hofmeister și să-i telefonez lui Wolfgang Beer. Dar e posibil să fi gândit acest lucru abia mult mai târziu. Și când am plasat plicul înapoi în sertar, am văzut în colțul cel mai îndepărtat cele două chei și o bucată de material alb. Chiloțelul nostru de vineri!

Cheile le-am luat. Chiloțelul l-am lăsat acolo. înainte de a părăsi locuința, am agățat la loc pe cârlig cheia pe care o luasem cu o seară înainte. Iar dacă va descoperi că-i lipseau cele două, n-avea decât să vină!

10 Am mai vrut să merg la bancă înainte de întoarcerea lui Nicole de la școală. Dar n-am reușit. Erau unsprezece trecute când am coborât. Genunchii îmi tremurau atât de tare, încât mai înainte de toate a trebuit să mă așez.

Mai rămăsese niște cafea de la micul dejun. Era rece ca gheața și avea un gust oribil de amar însă a ajutat puțin împotriva greții.

în timp ce o beam, am citit indicațiile aflate în cutia de carton albastru cu alb. înăuntru erau cinci seturi a câte zece pastile mici. Un calmant puternic! Ce se întâmplă dacă îi dai unui copil o astfel de pastilă? Adoarme?

întreabă la farmacie când te duci în oraș.

La ce-i trebuie chestiile astea? Cu siguranță că nu pentru el. Doar nu e un tip nervos. Și acum ce ai de gând să faci, Sigrid?

Asta e cât se poate de clar! Când se întoarce astăzi acasă, te duci la el și îl dai afară. Dacă nu te simți în stare de așa ceva, dacă ți-e teamă că nu-i impui suficient, atunci ești nevoită să aștepti până la sfârșitul săptămânii și să lași treaba în seama lui Giinther. Lipsa aparatului de ras și a pieptenelui făcea foarte plauzibilă ideea că voi fi oricum nevoită să amân totul până la întoarcerea lui, să pot lăsa deci treaba în seama lui Giinther. Dar nu-mi prea convenea. Nu știu de ce. Era ceva de genul: cine se apucă de-o treabă ar trebui s-o duca singur până la capăt, chiar cu riscul de a plăti oalele sparte.

Când s-a întors Nicole, mă afluam tot la masa din bucătărie în fața unui rest de cafea rece și a celor cinci seturi neatinse din cutie.

— Ești bolnavă, mamă?

— Nu.

— Atunci e-n regulă.

Era dezamăgită că nu gătisem încă. Am făcut rapid niște clătite pentru amândouă. Nicole a adus un borcan cu gem de mere din pivniță împreună cu o cutie cu lapte, pentru că restul de lapte din frigider îmi trebuise pentru compoziție.

A vrut să desfacă pe loc cutia. I-am luat-o din mână, am ținut-o într-o parte, în jos, spre dreapta și spre stânga, am sucit-o în toate direcțiile posibile, apăsând-o în același timp. Nicăieri nu s-a format nici măcar o picătură. Nicole mă privea plină de suspiciune.

— Am avut în ultimul timp vreun lapte stricat, adică, vreau să zic, o cutie care răsufiasă? am întrebat-o.

Nicole a clătinat din cap.

— Trebuie să fim atente, i-am spus. Nu se acrește imediat atunci când cutia nu este închisă ermetic. Dar pot pătrunde tot felul de microbi.

Schimbare de subiect:

— Ți-a explicat Denise vreodată de ce nu mai vrea să se joace aici?

Iarăși a dat doar din cap.

— Te întreb numai pentru că m-a frapat ceva. Și anume că nu mai vine din sâmbăta în care s-a rănit la picior.

După aceea n-a mai trecut pe aici decât o dată scurt, du minică, a doua zi. Sau m-ai mințit? Ați mai dat din când în când pe aici, dar nu vrei să mi-o spui ca să nu te cert?

— Nu, sigur nu. Și n-a fost vina mea că a căzut. Și domnul Genardy a spus așa.

— Bineînțeles că n-a fost vina ta. Însă poate că a durut-o când domnul Genardy a bandajat-o.

Nicole a ridicat din umeri și s-a așezat în așteptare la masă. Și-a pus trei linguri cu gem de mere pe marginea farfuriei și a privit spre mașina de gătit.

— Să nu le rumenești prea tare. Îmi plac când sunt galbene.

Voiam să discut cu ea despre domnul Genardy, s-o avertizez. Dar asta nu era atât de simplu. Plus că m-am gândit că deocamdată era plecat, că lipsea cel puțin câteva zile.

La bancă m-am dus imediat după ora două, lăsând-o pe Nicole să-și facă lecțiile. Nu se operase nici o depunere în contul meu. Probabil că nici nu mă bazasem pe contrariu; nu, în orice caz, după ce văzusem „antichitățile” domnului Genardy. M-am repezit și la farmacie.

Medicamentul dădea o stare de toropeală, fiecare organism reacționând cu intensități diferite. În caz de tulburări de somn ar fi de aceea preferabil să mi se prescrie altceva.

Farmacistul m-a crezut probabil într-o ureche când l-am întrebat dacă se puteau administra astfel de tablete unui copil mic. Privirea sa avea ceva din judecata divină.

Copiilor mici nu li se dau nici un fel de medicamente, în afară de cazul în care sunt bolnavi și medicul le prescrie în mod expres.

— Dar ce se întâmplă dacă i se dă o pastilă din asta unui copil?

„Giinther, te rog să mă ierți dacă pun în seama ta niște neadevăruri.”

— Situația este de fapt următoarea: nepoțica mea a fost acum câteva zile și a înnoptat la noi. Nu voia să adoarmă, urla tot timpul. Prietenul meu i-a dat ceai, după care s-a calmat ca prin minune. Mi s-a părut ciudat. Si a doua zi a fost cam apatică.

I a asta, farmacistul n-a putut să-mi mai spună nimic.

I)ar mutra lui îmi indica mai clar decât orice cuvinte posibile că ar fi fost mai bine să mă despart de acest prieten. De ce mă mai preocupam de asemenea elemente secundare, când fotografiile singure ar fi fost suficiente să pună poliția pe urmele lui? Nu știu precis. Poate avea ceva de-a face cu Franz.

Când m-am întors, mașina lui Giinther era parcată în fața casei. El însuși stătea în camera de zi, cu niște ochi mici de tot. Mi-a fost frică în clipa aceea, frică să nu cumva să-i povestesc ceva. Nu voiam să-i povestesc nimic.

Nimic din ceea ce găsisem în locuința domnului Genardy. Nu știam de ce. Era o chestiune a dracului de personală.

— Salutări de la fiica ta, mormăi el, când am intrat pe ușă. Temele ei sunt excelente. Le-am verificat deja. Iar acum aș dori o cafea. Am avut parte doar de vreo trei ore de somn, deci nu fi zgârcită când faci cafeaua. Mă achit eu odată și odată.

M-am dus în bucătărie și i-am făcut pe plac. Contrar obiceiului lui, nu m-a urmat. Ceea ce m-a bucurat. Dacă ar fi venit după mine, cine știe, poate că tot ar fi izbucnit deodată ceva din mine.

Gunther s-a cuibărit în colțul canapelei; era într-adevăr epuizat. Nici nu l-a frapat cât eram de tăcută. Vorbea pur și simplu mai departe:

— La ora patru m-am întors acasă, la patru și jumătate eram în pat, iar pe la opt reporterul nostru m-a sunat și m-a scos iar din așternut. Aș fi fost în stare să-l sugrum, ceea ce poate că aș fi și făcut, dacă n-aș fi fost atât de obosit. Avea noutăți. Scumpul tău domn Genardy este o bucățică! În orice caz, Dettov a mirosit sânge, pe ăsta nu mai trebuie să-l mâni din urmă.

Gunther vorbea atât de încet, încât de-abia îl mai auzeam. După ce am pus filtrul de cafea în funcțiune, m-am întors în camera de zi.

— Să mă apuc pur și simplu să ți le înșir?

Când am dat afirmativ din cap, a început. Cu șarmul său juvenil, Hans Werner Dettov cucerise o femeie mai în vârstă de la poștă. Se dăduse drept o cunoștință a fiicei lui Genardy. Așa, după tipic: părinții sunt divorțați din vremuri imemorabile, fiica n-are de ani de zile nici un contact cu

tatăl. Însă acum, după moartea mamei, ar dori să-l revadă. Tot ce știe este că pe timpuri s-ar putea să fi lucrat la poștă.

Cucoana devenise foarte comunicativă și volubilă.

Genardy era într-adevăr funcționar la poștă. Adică fusese până cu cinci ani în urmă, când își dăduse demisia de la sine. Era de presupus că se făcuse vinovat de ceva.

Ceva în neregulă, oricum un lucru în legătură cu care nu se bătea tare toba. Gunther nu credea că plecase de bunăvoie. Nici eu. Asta ar fi făcut-o eventual dacă ar fi avut perspectiva unui job mai bun, ceea ce nu fusese cazul.

După aceea trebuie să fi fost șomer un timp destul de lung.

Giinther își trecu cu mâna peste ochi, trăgând cu urechea în direcția bucătăriei.

— Cred că e gata cafeaua. Faci o dată pe chelnerița pentru mine?

În timp ce-i aduceam cafeaua din bucătărie, s-a scotocit în buzunarele pantalonilor după țigări.

— Poate că ar trebui să vorbești odată despre domnul Genardy cu polițistul ăla, cum îl cheamă... Beer.

Doar e de la criminalistică. Le-ar putea explica colegilor lui că unul dintre martorii acușării nu este chiar curat ca lacrima. Sigur i-ar interesa să audă că nu a fost la fiica sa în nordul Germaniei. Că, în schimb, și-a strâns rapid strictul necesar și a șters-o, când polițiștii și-au făcut apariția pentru prima oară.

Probabil că Wolfgang Beer își informase deja colegii de mult. Și la fel de probabil lucrul acesta era pentru ei lipsit de importanță. Câteva coțcării neînsemnate nu erau un caz pentru poliția judiciară. Iar un mutat nu putea fi considerat o fugă.

Am umplut o ceașcă, iar Giinther vorbea mai departe, bând în același timp cu înghițituri mici.

Genardy fusese poștaş. Din păcate, doamna cea amabilă nu știa ce se întâmplase cu el. Dar i-a dat lui Dettov vechea lui adresă. O casă închiriată, șase locatari. Acolo locuise timp de aproape douăzeci de ani. Unul dintre chiriașii mai în vârstă își mai amintea bine de el. Genardy fusese întotdeauna singur. Dar chiar la început povestise odată că soția lui îl părăsise: un alt bărbat. Pe fiica lor o luase cu ea. În ultimii ani cât locuise acolo pleca des la sfârșit de săptămână să-și viziteze fata, ginerele și nepoții. Când a renunțat la locuință, a motivat că acum se muta la fiica sa. Poate chiar o făcuse, căci între plecarea de acolo și mutarea în locuința de

deasupra magazinului de animale era o distanță de timp de vreun an. Dar perioada aceasta putea s-o fi petrecut și în altă parte.

Privirea lui Gunther s-a desprins de mine, îndreptându-se spre dulap.

— Ai găsit între timp cheia?

— Nu.

Pur și simplu nu-i puteam spune. Totul în mine se împotriva.

— Tot mai crezi că a luat-o el, constată.

— Nu știu. Poate că am rătăcit-o eu.

Gunther oftă cu putere.

— Poate, șopti, după care continuă încet să-mi explice.

La poliție nu există până acum nimic împotriva lui Genardy. Tipul e absolut curat, nici de la vecini nu auzi rele despre el. Dettov voia să meargă după-amiază în fostul cartier unde distribuise poșta să întrebe și pe acolo. Dacă reușea, voia să mai treacă pe la mine. Gunther îi spusese unde îl putea găsi.

Scurtă pauză, mic oftat, suna ca un fel de ușurare.

— Ah, mai e ceva de care o să te bucuri când o să auzi. Până acum Genardy nu a renunțat la vechea locuință.

— Până acum nu și-a plătit nici chiria, i-am spus.

Mai întâi, Gunther a ridicat doar din umeri, apoi s-a interesat șovăind:

— Asta îți face greutate?

— Nu. Am ceva rezerve.

— Bine, zise, dând scurt din cap. Dacă nu plătește este un motiv suficient ca să-l dai afară. Și găsești tu un chiriaș ca lumea, asta nu-i o problemă.

— Hedwig voia să se mute neapărat aici.

— Ei vezi, ar fi soluția optimă. Acum să avem mai întâi grijă să scăpăm de el. Când vine de obicei?

— După cinci, presupun.

— Atunci mai avem puțin timp, fu Gunther de părere, după ce aruncă o privire scurtă către ceas.

Trecuse de ora patru. Oboseala lui părea să se fi evaporat pe jumătate. Împotriva celei de a doua jumătăți luptă cu încă o ceașcă cu cafea, apoi se sprijini de speteaza canapelei, explicându-mi:

— Poate că ar trebui pur și simplu să-i spun ce-am aflat și să-l rog să-și strângă catrafusele, preferabil chiar pe loc. Oricum se instalase aici numai provizoriu. Deci nu va avea atâtea de împachetat. Ce părere ai?

Înainte de a-i putea răspunde, continuă dus pe gânduri:

— Mai e un lucru care mă deranjează la toată tărășenia asta. De ce n-a părăsit cealaltă locuință? Doar trebuie să fie conștient de faptul că nu-și poate permite să plătească în două locuri chirie. Solicită aici locuința imediat după ce se dă în presă comunicatul poliției, anunțându-se dispariția victimei. După care se mută exact în luna aceea în care poliția începe să pună întrebări. Dacă ar fi avut el însuși ceva la activ ar fi încercat să dispară cât se poate de rapid și de total. Sau a vrut mai întâi să vadă cum evoluează lucrurile?

Iarăși o asemenea privire, ca și cum ar fi așteptat de la mine un răspuns. Urmată de o ridicare din umeri.

— Declarația lui l-a incriminat destul de mult pe student. Bun. Nu doar a lui: ceea ce au declarat vecinii lui ar fi fost suficient. Dar luna trecută el a fost încă o dată la poliție și și-a repetat prima depoziție, completând-o cu câteva detalii. Nu mă întreba cu ce detalii, chiar atât de exact nu este informată nici presa.

Giinther zâmbi cu mintea absentă și vorbi mai departe, aproape ca pentru sine:

— De fapt, studentul a recunoscut între timp că, ultima oară, fata a fost la el în locuință în joia cu pricina.

Cică doar pentru o jumătate de oră, între cinci și cinci și jumătate. Și că i-ar fi povestit tot timpul despre bunicul ei. Și că l-ar fi întrebat de două ori dacă nu e nimic suspect ca un bunic să facă baie unui copil. Și că s-ar fi simțit foarte ușurată când el îi răspunsese că nu e nimic dubios, că e foarte normal. Cam ciudat, nu? Cum de-i veni tipului să aducă deodată vorba despre un bunic? Știa clar că fata nu mai avea nici un fel de legături cu bunicii. Mi se pare că niște probleme de matematică ar fi fost mai plauzibile.

— De unde știi toate astea? Doar ziceai că presa nu este informată exact.

— A auzit Dettov de la un tip de la poliția judiciară.

El tot mai visează la articolul vieții lui. Acum cochetează cu gândul unui interviu în exclusivitate. Dar atâta timp cât studentul nu-și recunoaște fapta, nu iese nimic din asta.

— Și dacă și-o recunoaște?

Giinther ridică din umeri, privindu-mă concentrat.

— De ce ar face-o? Se poate dovedi că fata a fost în locuința lui. Și se poate dovedi că a fost violată de un bărbat care are grupa de sânge A. El o are, e-adevărat, dar și eu o am. Și cine știe câți o mai au. În grădină n-au putut depista aproape nici o urmă, pentru că în timpul săptămânii a plouat

de mai multe ori. Nici măcar în chioșc nu s-au descoperit indicii. Au găsit pe îmbrăcămintea copilului câteva fire de păr care nu sunt de la sru dent. Teoretic pot fi de la oricine care ar fi stat o dată în tramvai alături de el. Și-a purtat puloverul cel puțin trei zile consecutiv. Ceea ce-i trebuie studentului este un avocat bun.

— Ești de părere că domnul Genardy a mințit și poliția? l-am întrebat.

— Nu prea și-o poate permite. Iar afirmațiile sale au coincis cu cele ale vecinilor.

11 Domnul Genardy nu veni la ora cinci, iar la șase tot nu era aici. Giinther se miră și începu să boscorodească puțin.

— Doar n-o avea și ăsta un al șaselea simț sau puteri vizionare.

Eu credeam mai curând că domnul Genardy remarcase cârligul gol de lângă ușa lui. Dar în acest caz nu ar fi încercat să facă dispărute fotografiile compromițătoare și chiloțelul lui Nicole? Poate că nu se întorsese pur și simplu pentru că știa că fusesem absolut degeaba la bancă. Existau mai multe posibilități.

Nicole veni acasă la ora șapte, ca de obicei. Giinther rămase până puțin după opt, așteptându-l pe Hans Werner Dettov, care însă nu apărui nici el. Giinther părea îngrijorat, realmente neliniștit. De câteva ori mormăi ca pentru sine că toată povestea asta nu-i plăcea deloc.

Când Nicole își făcu apariția încă o dată după ce se spălă pe dinți, pentru a spune definitiv noapte bună, se duse cu ea în cameră. I-am auzit vorbind câteva clipe împreună și trebăluind cu ceva. Apoi, Giinther reveni și luă un scaun de bucătărie. În trecere îmi aruncă un fel de zâmbet scurt.

— Numai pentru a preîntâmpina orice eventualitate, îmi spuse. Tocmai o învăț cum se fixează ca lumea un scaun sub clanța ușii. Dar pentru asta aveam nevoie de unul cu patru picioare și nu de unul pe cinci roțițe.

— învaț-o și cum se scoate scaunul din nou. N-am chef s-o pescuiesc mâine din cameră prin fereastră.

Giinther râse. Eu, la fel. Cheia de la ușa camerei lui Nicole era vârată undeva printre lenjeria mea din dulap, împreună cu a treia cheie a apartamentului. Îmi propusesem s-o încui pe Nicole după ce adormea. Ceea ce am și făcut spre ora zece, înainte de a mă băga și eu în pat, cu toate că domnul Genardy încă nu venise acasă. N-avea decât să strige dacă trebuia să meargă o dată la clo pe parcursul nopții. Nu striga, ci dormi cu scaunul de bucătărie sub clanța ușii, până dimineața, fără a se trezi.

Eu n-am prea dormit bine în timpul nopții. Nu-mi ieșeau din minte fotografiile din sertarul domnului Genardy. De ce nu pomenisem de ele, atâta timp cât încă nu fusese prea târziu? Era un fel de rest de rațiune, care se adresa unei bucăți mai mari.

Poți să și exagerezi în legătură cu maturizarea. Nu poți regla totul de una singură. E clar că Giinther se străduiește, asta n-ai cum să contesti: măcar lui i-ai fi putut povesti, chiar ar fi trebuit să-i povestești despre ceea ce găsisese în comoda domnului Genardy. Ar fi întreprins el atunci toate cele necesare. Tocmai! Ar fi făcut-o.

Ar fi făcut-o, în cele din urmă, după o jumătate de an.

Iar acum nu mai aveam nevoie de asta, m-am gândit. Nu de la el și nu de la Wolfgang Beer. Și nu de la Anke, și nu de la mama. Reușisem eu. O puteam face singură:

puteam să mă descurc complet singură cu niște bărbați așa cum fusese Franz. Că asta îmi provoca nesomn nu era atât de important.

Am tras cu ochiul înspre ceasul deșteptător aproape din oră în oră. Noaptea nu voia pur și simplu să se încheie. Ora două, ora trei, ora patru: în casă — liniște de mormânt.

Iar mâine îi spui lui Hedwig: Poți să renunți la locuință, Hedwig. Capeți apartamentul. Îi dau afară pe bărbatul care s-a mutat la mine. Îți sunt datoare acest lucru.

Iar Hedwig mă privește cu ochi răniți și clatină din cap. Doar nu-ți imaginezi că pot trăi acolo unde a fost el mai înainte?!

Ha sigur că poți, Hedwig. Vezi că el nu este ucigașul, ci un simplu martor. Iar la drept vorbind, nu-i decât o javră amărâtă, una la fel de amărâtă cum era și Franz. Și la Franz am găsit niște fotografii asemănătoare. Și pe-a lunci m-am gândit că Franz atentase la Nicole, dar n-o făcuse. Chiar el mi-a spus că nu s-a atins de ea, și îl cred. De ce să mintă un mort?

Ora cinci. M-am ridicat, m-am dus în vestibul și am descuiat ușa lui Nicole. Apoi am coborât în pivniță. Și pe aici se învârtise domnul Genardy, cercetase locul cu atenție și luase chiloțelul. Asta trebuie să fi fost în noaptea când l-am auzit umblând până atât de târziu acolo sus.

Când și-a deschis ușa pe la ora trei. Atunci a coborât.

La micul dejun am discutat cu Nicole cum urma să se desfășoare ziua. O joie lungă, un punct slab în calculele noastre. Putea să rămână cel mult până la opt la familia Kolling.

— La opt o să te duci la bunica, este clar?

A încuviințat din cap, dându-mi a înțelege însă în același timp, printr-o mină vizibil frustrată, că pricepea foarte bine ce-mi închipuiam că este în stare.

— Și o să aștepți acolo până vin să te iau. E clar și asta?
încă un gest din cap.

— Dar dacă bunica spune să mă duc acasă?

— Dă-mi cheia ta, atunci problema e deja rezolvată.

Poți să-i transmiți complimente bunicii tale din partea mea. O să-i povestesc cu o ocazie cât de cultivați sunt anumiți oameni. Atunci or să-i cadă ochii din orbite.

— Ce înseamnă asta?

— Știe bunica ce înseamnă, și asta-i suficient. Acum e timpul să te grăbești.

În tren am reflectat dacă chiar ar fi trebuit să discut deja cu Hedwig, poate doar pentru a-i da nițel curaj. Trei luni termen de reziliere pentru o locuință. Nu-i puteam pretinde lui Hedwig să plătească timp de trei luni dublu. Poate că ideea nu era însă destul de bună.

Mi-am și imaginat puțin viitorul, pornind de la o stare de lucruri prezentă. M-am văzut, cu ochii minții, făcând un cozonac împreună cu o Hedwig care de fapt nu mai exista. Una era să stau cu ea timp de o jumătate de oră în pauza de prânz și cu totul altceva s-o am apoi în fiecare seară alături și să trebuiască să mă îngrijesc să mănânce măcar puțin. Avea un sandviș cu ea. L-a despachetat doar, după care acesta a zăcut în fața ei pe masă.

— Hai, mănâncă, Hedwig, trebuie să mănânci ceva.

— Nu mi-e deloc foame.

Halatul alb o făcea și mai palidă și părea să-i fie cu trei numere prea mare. Degetele ei morfoleau hârtia cu unt și deveniseră atât de subțiri, numai piele pe os. I-am luat pâinea din față, am împachetat-o din nou și am împins spre ea borcanul cu iaurt pe care mi-l rezervasem ca desert.

— Hai, mănâncă asta, alunecă mai ușor.

— Dar e al tău.

— Mănâncă odată!

Și tot așa în fiecare seară, poate chiar și diminețile la micul dejun. Nu, Sigrid, nu ești în stare de așa ceva.

Cu Giinther stabilisem să-l sun la unu și jumătate. A răspuns deja după primul târâit, părând cu răsuflarea tăiată.

— A venit până la urmă?

— Nu.

— Atunci a înnoptat garantat în vechea lui locuință.

Aseară era acolo, ce-i drept nu în propria locuință, ci la vecina lui. Dettov a așteptat în fața casei până spre unsprezece. Oră la care la el tot nu era lumină. Poate ai noroc și se mută chiar din proprie inițiativă. Se pare că vecina ar fi pus ochii pe el. Până acum nu s-o fi putut decide în favoarea ei. Însă acum, că o cunoaște ceva mai bine pe mama ta, s-o fi răzgândit.

Giinther râse o dată scurt. Apoi îmi spuse ce aflase Hans Werner Dettov în cartierul unde distribuise Genardy pe vremuri corespondența. Desigur, nu mai locuiau acolo toți oamenii care-l cunoscuseră pe Genardy. Câțiva se mutaseră, dar alții își aminteau chiar foarte bine de el.

Un om drăguț, fostul poștaş, întotdeauna răbdător, întotdeauna amabil și săritor. Și atât de bun față de copii. Fusese foarte îndrăgit, nu-ți lăsa pur și simplu înștiințarea sau avizul în cutia poștală, așa cum proceda actualul poștaş, dacă nu erai acasă spre a-ți înmâna direct pachetul. Acum trebuia să te duci cu avizul și să ti—l ridici singur.

Pe vremea domnului Genardy nu existase așa ceva.

La nevoie, acesta venea și de câte trei ori. Cunoștea personal pe fiecare, se adresa fiecăruia pe nume, se interesea cum o duc părinții, copiii și nepoții, unchii, mătușile și bunicile, câinii, pisicile, papagalii și cât sunt de prospere grădinile de zarzavat de la marginea orașului. Grădina în care fusese găsită Nadine Otten făcea parte dintr-o asemenea categorie.

Gunther pomeni asta într-o doară.

— Dacă n-apare la tine nici azi nici mâine, alunei spargem ușa sămbătă. Fac rost de o camionetă. Îi plasăm mobila provizorie direct în fața ușii. I-o cărăm chiar și înăuntru, dacă nu se poate altfel.

— Crezi că are ceva de-a face cu omorârea fiicei lui Hedwig?

Gunther păstră tăcere timp de câteva secunde, de parcă ar mai fi fost nevoie să se gândească la întrebarea mea.

Urmă un oftat.

— Până acum nu există nici un indiciu, nu în această privință, știi la ce mă refer. Iar cine are asemenea înclinații trebuie să bată la ochi la un moment dat.

— Nici Franz n-a bătut la ochi niciodată.

— Nu poți face comparație, Sigrid. Franz nu era singur. Genardy este de ani de zile un om singur. Trebuie să te mai gândești și că poliția nu e cretină. Țștia se uită foarte exact la oameni. Treaba cu grădina poate fi o simplă coincidență. Se prea poate și ca Genardy să fi vorbit o dată cu

studentul despre grădina aia. Doar se cunoșteau bine. Iar împotriva lui Genardy nu există nici o dovadă, absolut nici una. Deodată izbucni în râs. M-ai contaminat cu presimțirile tale. Iar în ceea ce-l privește pe Dettov, ar trebui să stai o dată de vorbă cu el. E de părere că se află pe o urmă grasă de tot, parcă-i un câine care a dat de un os bun de ros.

„Dar când ți-e luat copilul de un câine ca ăsta...”, spunea bunica mea. Sărmană Hedwig, n-a fost vina ta, și acum fă bine și mănâncă-ți iaurtul. Haide odată, o linguriță pentru Sigrid, o linguriță pentru Wolfgang, una pentru amabilul șef de secție, una pentru domnul Genardy, despre care toți nu spun decât lucruri bune.

12 Maică-mea îmi deschise ușa cu o mină de gheață și oțet. Mara dormea la etajul întâi. Nicole stătea pe canapea în fața televizorului, cu picioarele strânse sub ea, cu haina pusă deja, cu ghiozdanul și pantofii la îndemână, pe jos, în dreptul ei. Figura îi semăna cu cea a Magdalenei ispășite.

— Putem pleca, mamă? Sunt foarte obosită.

— Cinci minute oi mai putea să rezisti, trânti mama înspre canapea, după care privirea ei se fixă pe mine.

— Ia zi-mi, ce prostii îmi tot debitează copilul ăsta?

Există neînțelegeri între cunoștința ta și domnul Genardy? Doar n-o să-i permiți să-ți dicteze ce să faci unui om pe care-l vezi numai când i se năzare lui să aibă chef de tine.

— Nu las pe nimeni să-mi dicteze nimic, mamă.

Nu știu dacă a priceput aluzia. Fața ei a tresărit scurt.

Atenție, Sigrid, acum urmează: Ia vezi cum vorbești cu mine! Dar nu urmă asta, curiozitatea indignată a mamei nefiind încă potolită.

— Ce-i cu domnul Genardy?

— Nu-și dă rufele la spălătorie, i-am răspuns. Nici n-ar avea rost, căci n-are atâtea. Restul ți-l povestesc cu altă ocazie. Acum chiar că trebuie să plec, altfel se face prea târziu pentru Nicole. Aproape că adoarme în picioare, iar eu încă n-am mâncat de seară.

— De-acum încolo o să aștepte în fiecare joi la mine, până te întorci?

— Nu, azi a fost o excepție. Poate încă o dată săptămâna viitoare, dacă lucrurile nu se desfășoară cum le-am plănuit. În paisprezece zile Anke o să fie sigur acasă.

Îmi venea să mă felicit singură pentru tonul sobru, sec, nepărtinitor. Dar nimic nu m-ar fi putut felicita mai bine ca mutra făcută de maică-mea.

M-am despărțit de ea cu un zâmbet. Nicole și-a pus pantofii, ghiozdanul i l-am luat eu.

— Ce i-ai povestit bunicii? am întrebat-o pe drumul spre casă.

— Nimic, am spus numai că s-ar putea ca domnul Genardy să se mute iar. Doar mă întreabă tot timpul de el. Giinther e cel care a spus că o să se mute curând și că până se mută să pun scaunul sub clanță. Dar despre scaun nu i-am spus bunicii nimic, pe cuvânt.

După cum îmi dezvălui o privire aruncată prin geamul garajului, nu era nimeni acasă. Pentru mai multă siguranță, mi-am mai luat totuși din cutiuță cheia de la garaj și m-am dus să verific, în timp ce Nicole se spăla repede pe dinți. Nici o mașină verde veche. Nu fi atât de sigură, Sigrid, poate se află iar pe o stradă lăturalnică.

Bun, pentru a folosi expresia lui Giinther.

— Azi n-ai nevoie de scaun de bucătărie. O să te încui pe dinafară. Dacă vrei la clo, mă strigi tare și te aud eu. Și să nu spui nimănui că am cheia, nimănui, auzi, nici lui Giinther. Asta va fi secretul nostru.

Nicole se băgă sub pătură, vizibil marcată de faptul că acum noi două aveam un secret.

— Dar de ce trebuie să fim atât de atente? Ce a făcut domnul Genardy? șușoti ea cu ochii lucindu-i.

— N-a făcut nimic. Doar că nu și-a plătit chiria, așa că vreau să se mute.

— Crezi că n-are nici un ban? Crezi c-o să ne șterpelească ceva? Doar a vrut să-mi cumpere calul cadou.

După două propoziții impregnate de plăcerea senzaționalului, începuse să răzbată dezamăgirea.

— Dacă n-are bani nu-ți poate dăruia nici calul. Dormi acum. Poate ti—l cumpăr eu. Nu mâine, și nici săptămâna viitoare. Acum trebuie în primul rând să facem ceva economii. Dar odată și odată o să ne fie iar mai bine, ți-o promit.

După ce am încuiat-o, m-am dus sus. N-am bătut mai întâi la ușă, ci am descuiat direct, am intrat, am aprins lumina în vestibul. Inima-mi bătea ca un ciocan cu aburi gura mi-era complet uscată. Dar a trecut. El nu era acasă.

În vestibul am băgat pe dinăuntru cheia în ușa de la intrare, așa încât broasca să fie blocată de afară. Până la unsprezece și jumătate am stat și am tras cu urechea. O zonă de locuințe tare liniștită; în tot intervalul ăsta,

doar două mașini, iar la fiecare zgomot de motor care se apropia — un tremurat puternic, ciocanul cu abur în piept.

Mai-mai că-mi doream ca omul în maro să mai vină încă o dată ca să-mi mai arate că urma să se producă o moarte dacă nu rezolvam misterul. Venind, mi-ar fi arătat prin aceasta că încă nu-l soluționasem. Dar el nu veni, iar eu tare n-aș fi vrut să-l fi rezolvat. Să fi trăit cu moartea sub același acoperiș — ce gând cumplit!

Apoi se făcu vineri. Devenise aproape o obișnuință s-o văd pe Nicole șezând la micul dejun cu o mutră adormită și săcâită. A lăsat în seama mea să-i pregătesc sacoșa pentru baie, dându-mi însă indicațiile necesare:

— Ai pus și prosopul meu? Și costumul de baie? Bikiniul l-am avut săptămâna trecută. Mi-a rămas mic. îmi trebuie unul nou.

Și în rest — toate normale. Discuția cu Giinther în pauza de prânz. Mi-e dor de tine. Domnul Genardy se afla într-adevăr în vechea sa locuință. Nu vreau să vorbesc cu tine tot timpul numai despre domnul Genardy. Suni obosită. Și m-am maturizat. Am reușit, iar tu nici măcar nu observi. Nu mă interesează dacă procuratura pregătește actul de acuzare. Nu vreau nici să știu dacă oficiile de stare civilă dau informații. Pe tine te vreau. Iar dacă ești de părere că-i datorezi ceva fostei tale soții, atunci n-ai decât să-i plătești în continuare. Mie nu trebuie să-mi plătești. Mă descurc singură.

Domnul Genardy fusese o dată căsătorit, cu foarte mulți ani în urmă. Are și o fiică. Toate astea le știu deja.

— E de vârsta ta, îmi explică Giinther cu râvnă. Dar nu trăiește în nordul Germaniei, ci aici, în Koln. N-a locuit niciodată în altă parte, și nici nevastă-sa. Aceasta s-a recăsătorit și fiica lui Genardy a căpătat atunci numele tatălui ei vitreg. Dettov a făcut o treabă grozavă, ți-o spun eu. E căsătorită, mă refer la fata lui Genardy. Dettov vrea să vadă dacă e dispusă să stea mâine cu noi de vorbă, poate în cursul după-amiezii. A făcut rost și de adresa fostei lui soții. Dar aia nu vrea să declare nimic.

Știi ce i-a spus lui Dettov la telefon? Că și-a șters numele de Genardy din memorie și nu vrea să i se amintească de el prin nimic și de către nimeni.

Frumos, bine, mă bucur pentru tine. Însă eu tot sunt obosită. Și puțin slăbită pe dinăuntru. Tare m-aș mai băga acum în pat, într-un pat adevărat, știi, în care să fie loc suficient pentru noi, amândoi. Ca apoi să dorm lângă tine, să dorm ca lumea.

— Treaba cu mutatul o amânăm pentru câteva zile, ești de acord? Mi-am luat concediu luni și marți. Rezolv eu asta, te poți baza pe mine. Vin

măine, încă nu știu exact la cât. Probabil așa ca de obicei. Mai discutăm o dată măine, pe îndelete. S-ar putea să am atunci mai multe noutăți. Presupunând că fiica lui Genardy e dispusă să stea cu noi de vorbă. La tine totul e O.K.?

— Da.

încă o astfel de seară. Să las cheia ușii de la intrare în broască. Să trag cu urechea până începe să-mi vâjâie capul. Frică. Da, mi-era frică, mi-era îngrozitor de frică.

Aveam presentimentul că mă aștepta ceva îngrozitor.

Noaptea fu un fiasco total: ba ațipeam, ba îmi apăreau tot felul de imagini confuze.

I ledwig cu borcanul meu cu iaurt, alături de coșciugul alb, în mijlocul fostei camere de copii a lui Nicole, care acum era chiar dormitorul domnului Genardy. Iar fotografiile cu copii erau răspândite deasupra pe sicriu.

Printre ele se găsea și una de-a Marei.

Mormântul de la cimitir, cu piatra neagră la unul din capete și inscripția aurie. Nu te vom uita niciodată, Franz Pelzer. Și Anke lângă mormânt, cu pântecul umflat, cu Mara pe brațul drept. Mara își ținea un biberon la gură și sugea din răspuțeri. Dar nu era de fapt un biberon, după cum mi-am dat seama mai târziu, iar Mara sângera, gâtul ei scurt era o singură mare rană.

Cum ai putut să îngădui așa ceva? întrebă Anke. Apoi am văzut mâna, care-și făcea loc din pământ afară, scormonindu-l. Și resturile de săpun de sub unghii. Ți-am spus dintotdeauna că Franz a fost un tip stângaci și greoi, zicea Anke.

Spre ziuă, imaginile au mai pălit, iar cearșaful era ud de transpirație. Părul mi se lipise de cap. Eram atât de obosită. Dușul cald și rece, alternativ. Două cești cu cafea la micul dejun, căci aveam gura uscată, foame însă nu-mi era. Am mâncat doar din obișnuință o jumătate de felie de pâine cu dulceață de căpșuni.

Nicole a părăsit casa împreună cu mine.

— Pe după-masă, mamă!

Alergă spre colț făcându-mi semn cu mâna. Am avut atunci senzația că ar trebui să fug după ea și s-o iau cu mine, cu mine la Köln. Joacă-te puțin în spatele tejghelei cu brânză, comoara mea, și ai grijă ca șeful de secție să nu te vadă. Nu-i place să ne aducem la lucru copiii.

Ce-o mai fi și asta acum?

Călătoria cu autobuzul — un adevărat coșmar. Ar fi trebuit să-i spui lui Nicole că n-are voie să se ducă acasă pentru nimic în lume. Că trebuie să te aștepte la familia Kolling. Nu poate să meargă acasă, n-are cum să intre, doar i-ai luat cheia. Calmează-te! Calmează-te, nu se poate întâmpla absolut nimic.

Dar se și întâmplase ceva...

13 Hedwig n-a venit la serviciu. Șeful de secție nu s-a agitat din această pricină. O admirase pe Hedwig pentru cele câteva zile în care rezistase. În pauza de micul dejun i-am telefonat. N-a răspuns nimeni. Dar trebuia să fie acolo. Ieri spusese: „Pe mâine.”

„Pe după-masă, mamă”, îmi strigase Nicole.

Am căutat numărul lui Wolfgang Beer în cartea de telefon. Nici la el n-a ridicat nimeni receptorul. Ultima posibilitate, comandamentul de poliție. Era foarte urgent, pentru că bunica mea îmi povestea tot timpul despre câinele care luase cuiva copilul.

— Numele meu este Pelzer. Aș dori să vorbesc cu domnul Beer, Wolfgang Beer.

Și așteptatul. Cel puțin o dată pe secundă bunica mea îmi spunea: „La așa ceva nu supraviețuiești.” Un bărbat se înființa la telefon, nu i-am înțeles numele. încă o dată:

— Numele meu este Pelzer. Aș dori să vorbesc cu domnul Beer.

— E pentru tine, Wolfgang, strigă bărbatul în fundal.

În sfârșit, i-am auzit vocea pe fir.

— Ce-i cu Hedwig? N-a venit la lucru. Și nu răspunde nici la telefon.

Probabil că Wolfgang Beer a avut aceeași senzație ca și mine. A tras o înjurătură, mi-a mulțumit rapid. În timp ce închidea telefonul, l-am mai auzit spunând:

— Trebuie să plec, o treabă urge...

După care legătura s-a întrerupt, tăiată în mijlocul cuvântului.

Tăiate m-am gândit, venele.

Dar fuseseră numai pastilele. Puțin după ora unsprezece veni vestea din partea lui Wolfgang Beer, dintr-o clinică. Hedwig mai avusese o dată noroc, chiar dacă încă nu-și recăpătase cunoștința.

— N-aș fi crezut niciodată că va face așa ceva.

Wolfgang Beer era plin de reproșuri la adresa propriei sale persoane.

— Aseară mi s-a părut chiar puțin veselă. A râs. Mi-a povestit că la prânz ați hrănit-o cu un iaurt.

De hrănit n-o hrănisem deloc. Și, în orice caz:

— Dar asta a fost joi.

— Da, a povestit și asta. I-a venit în minte însă abia aseară, ceea ce o făcu să râdă. O linguriță pentru Sigrid, o linguriță pentru Wolfgang.

îmi venea să urlu. N-o hrănisem pe Hedwig și nu rostisem asta cu glas tare. O gândisem doar. Una pentru domnul Genardy, despre care toți nu spun decât lucruri bune. Iar nevastă-sa și-a șters numele lui din memorie.

— Hedwig a spus — vorbi Wolfgang Beer în mijlocul gândurilor mele și sună atât de asemănător unui sughiț — am ajuns oare chiar în halul ăsta încât trebuie să mă tratați ca pe un copil mic?

Cu așa ceva ai omorî un copil mic. Acum încercase Hedwig să se omoare cu asta. Limbatrii.

— Medicii sunt de părere că scapă, șopti Wolfgang Beer. Trebuie să fi înghițit vreo douăzeci de chestii din alea. Iar idiotul de mine îi mai procurasem și somnifere, pentru că voiam s-o fac să renunțe la mizeriile alea. Și din astea a luat, a luat cinci bucăți.

— Nu vă faceți reproșuri, i-am spus, nu putea nimeni să bănuiască așa ceva. Poate că nici n-a făcut-o intenționat. Poate s-a întâmplat din greșeală.

Dar Wolfgang Beer nu credea să fi fost o greșeală, și de fapt nici eu. Nici un om nu înghite din greșeală două zeci și cinci de tablete.

— Puteți veni la ea, doamnă Pelzer, imediat după lucru? Trec să vă iau cu mașina. Vă conduc apoi acasă.

Ce-ți închipui că vei obține, Wolfgang Beer, dacă mă postezi alături de patul lui Hedwig? Ce vrei să fac? Să-i spun din nou că-și poate trimite fata la mine?

— Da, desigur, am răspuns.

Iar Nicole îmi făcu încă o dată semn cu mâna de la colțul străzii. „Pe după-masă, mamă..”

Am telefonat imediat la familia Kolling, comunicând că voi ajunge mai târziu acasă.

— Nu știu exact la cât, am spus. O colegă a avut un accident, plec acum la spital.

La telefon era domnul Kolling. în fundal auzeam țipete de copii mici și vocea soției sale:

— Nu e prea fierbinte. Acum potolește-te, altfel îți intră până la urmă clăbucul în ochi.

— Mda, asta-i rău, a replicat domnul Kolling în stilul său flegmatic. Vrem să plecăm foarte curând. Știți, este ziua tatălui meu. Suntem invitați, bineînțeles. Vrem să pornim pe la trei.

— Atunci trimiteți-o pe Nicole la mama mea.

— E în regulă, a zis.

Nu e în regulă. Toate sunt anapoda. Un apel telefonic la mama.

— E normal că azi după-amiază sunt acasă. E normal că poate rămâne la mine copilul, până vii.

De unde până unde e deodată normal? Și șeful de secție cu amabilitatea sa neobișnuită:

— Dar e normal că puteți pleca cu o jumătate de oră mai devreme, doamnă Pelzer. Asta-i de la sine înțeles.

Transmiteți-i doamnei Otten că ne gândim cu toții la ea.

Da, să faceți așa, poate că Hedwig chiar va observa ceva. E capabilă de asta, mă refer la cititul gândurilor. Și pe ale mele le citește.

Wolfgang Beer cu figura sa imobilă și mestecându-și buza de jos, cu mâinile care se cramponau de volan, încât încheieturile i se albiseră și oasele îi ieșeau ascuțite în relief.

— Câinele ăsta blestemat nici nu-și imaginează cât rău a putut să producă. Sunt bucuros că nu mai am de-a face cu cazul. I-aș fi muiat oasele până ce i-aș fi stors o mărturisire. Nu-i deloc atât de ușor când stai în fața unui asemenea tip și trebuie să-l iei tot timpul cu binele, iar el nu face altceva decât să clatine din cap la toate.

— Dar dacă n-a făcut-o el?

Privirea consternată pe care mi-a aruncat-o, râsul batjocoritor.

— Atunci cine s-o fi făcut?

— Putea s-o fi făcut chiriașul meu, domnul Genardy.

— Cum de vă veni o asemenea idee isteată?

— Am găsit fotografii în noptiera lui. Pornografie cu copii. Dar nu pornografie normală. În poze, copiii fie erau morți, fie erau inconștienți. În comoda lui se afla un întreg arsenal de medicamente care provoacă somnolență. Luase la el cheia de la camera fiicei mele. Și mi-a furat lenjerie de corp din pivniță. Un chiloțel de-al lui Nicole.

— Ah, exclamă Wolfgang Beer, după ce am terminat de înșirat.

Mi-a aruncat din nou o privire scurtă, de astă dată plină de suspiciune. Eram sigură că suspiciunea nu-mi era adresată mie. Și atunci m-au apucat dracii.

— De fapt trebuie să cunoașteți genul ăsta de chiloței. Hedwig cumpărase pentru fata ei la fel. Au imprimate pe ei zilele săptămânii. Luni, marți, miercuri. Și de fiecare dată un model cu animale.

— Și așa ceva ați găsit la el?

Suna înăbușit, de parcă n-ar mai fi putut respira.

Am dat greoi din cap, ca și cum n-aș fi auzit niciodată de la Hedwig ce fel de chiloțel purtase fiica ei în ziua morții. Am reușit să scot chiar un oftat prelung și am șoptit:

— Da, un chiloțel de joi. Am fost în locuința lui miercuri, pentru că m-au frapat niște lucruri ciudate. Am vrut să vorbesc cu el chiar miercuri seară, ca să-i spun să se mute din nou. Dar n-a venit. N-a venit nici ieri, nici alaltăieri.

După care am tăcut, lăsând chiloțelul să-și facă efectul. Haide odată, Wolfgang Beer, doar ești polițist, trage concluziile corecte. Trebuie să știi ce piesă de îmbrăcăminte nu s-a găsit pe cadavru.

Dar pesemne că nu știa precis. Și dură un timp, până să-l conving.

Trei ore încheiate am stat la patul lui Hedwig. Eu, pe o latură, Wolfgang Beer, pe cealaltă. Hedwig nu-și reveni. Din când în când sușoteam pe deasupra ei. Am fi putut să și țipăm unul la altul, cu siguranță că asta n-ar fi trezit-o.

Wolfgang Beer puneă întrebări, eu îi răspundeam.

Am înșirat pe rând ce aflate până acum Hans Werner Dettov. Uneori, Wolfgang Beer părea concentrat, alteori dădea doar din cap, cu gândul aiurea. Colegii lui constataseră deja că domnul Genardy nu se ținea întotdeauna de adevăr. Dar domnul Genardy le putuse da un motiv întemeiat când îi atrăsese atenția că minte. Vecina lui, care nu trebuia să știe neapărat că nu se muta în nordul Germaniei, ci rămânea prin apropiere. Pentru că în apropiere făcuse o cunoștință încântătoare. O femeie de vârsta lui, o apariție foarte îngrijită. Mama ar fi fost cu siguranță entuziasmată, dacă ar fi putut auzi cum îi ridica domnul Genardy imnuri de laudă pentru a arunca niște praf în ochii unor polițiști.

După ora trei, Wolfgang Beer părăsi camera, ca să vorbească la telefon. Nu mi-a spus pe cine voia să sune, căci știam oricum. Știam că acum o vor lua din loc câți va polițiști. Spre locuința aceea de deasupra magazinului de animale. Și că-l vor ridica, dacă se afla acolo.

Mă simțeam oarecum ușurată, dar această ușurare se estompa puțin sub presiunea certitudinii că mai aveam în față o moarte. Pe cine voia omul în maro de data asta, Hedwig?

Medicii spusese­ră că o să scape. Că depă­șise mo­men­tul critic. Acum avea ne­voie doar de îm­bărbătare, de sprijin, de cineva care să-i fie alături când se va trezi. Dar Hedwig nu se trezi.

La patru și jumătate mi-am luat rămas-bun. Wolfgang Beer a dat do­vadă de în­te­le­gere că tre­buia să mă ocu­p și de fa­ta mea. I-am ex­plicat că voi lua tramvaiul și trenul, așa că putea rămâne liniștit la Hedwig.

— Când se trezește o să-i spun că ați fost tot timpul aici.

Când se trezește... dacă se trezește... sărmana Hedwig, m-am gândit.

Se făcuse aproape cinci când am ajuns la gară. Apoi a trebuit să tot stau în tren, după aceea în autobuz, apoi pe stradă. Totul a durat ceva mai mult ca de obicei. Sâmbătă, circulația pe distanțe scurte nu merge atât de strălucit. Și, în timp ce mă aflam în drum spre mama, Nicole intra într-o cadă.

O știu atât de sigur pentru că asta e ceea ce ea a mai putut să povestească; asta și încă faptul că domnul Genardy i-a adus la baie un pahar cu suc de portocale. Nu era vreo băutură amestecată, vreun cocteil făcut cu adaos de apă și zahăr, ci suc curat de portocale, preparat din concentrat, cu bucățele de pulpă de fructe înăuntru și gustul acrișor tipic. Doar o învățase doamna Humperts cât de importanți sunt niște dinți sănătoși.

Restul l-a povestit mama. Că domnul Genardy venise la ea pe la ora patru. Scăpase la mustață de polițiștii care o porniseră după el în urma apelului telefonic al lui Wolfgang Beer, pentru a mai discuta o dată în detaliu cu el. Negăsindu-l acasă, ăia nu știuseră unde să-l mai caute. Au trecut totuși la un moment dat pe la ușa mea.

Am aflat asta mai târziu de la doamna Hofmeister, care mătura trotuarul și îi văzuse, doi bărbați în civil și o mașină cu însemnele de Koln.

Pe atunci, domnul Genardy încă stătea comod în camera de zi a mamei mele. O cafea, puțină conversație.

Despre Mara care se jucase cât se poate de pașnic într-un colț de cameră, până ce apăruse domnul Genardy, pe care îl întrebă pe urmă tot timpul: „Bibe?” așa încât domnul Genardy se simți constrâns să ofere o explicație.

Nora lui îi dăduse Marei să bea puțină limonada dintr-un biberon. Lui personal nu-i plăcuse asta: un copil nu trebuie învățat cu chestii din astea, nu-i așa? Nora lui avea uneori niște vederi de-a dreptul ciudate. Dar ca micuța să-și amintească încă atât de exact, când de fapt nu fusese decât o mică înghițitură!

Nicole era acolo și a asistat la discuție. Apoi, domnul Genardy a trebuit să plece. Mai avea de rezolvat niște treburi pentru fiul său, să livreze niște fotografii la o herghelie. I-a arătat mamei pozele: erau frumoase, de mărimea unei cărți poștale, versoul fiind și el făcut ca o carte poștală. Probabil niște cărți poștale pe care le poți cumpăra peste tot, cu pisicuțe pe ele, cu căței sau tocmai cu cai. Dar mama era prea tâmpită pentru a pricepe acest lucru.

Iar Nicole, Doamne, ea n-avea decât opt ani, cum să fi putut înțelege? Eu nici măcar n-o prevenisem încă în mod serios. Nu-i explicasem niciodată exact ce face un bărbat atunci când se „atinge” de un copil. A ezitat totuși foarte mult până ce l-a întrebat dacă acolo unde pleca el acum erau cai adevărați. Și a mai spus că iubește caii mai presus de orice, că tare s-ar fi suit o dată pe un cal adevărat. Ca și cum el n-ar fi știut asta de mult!

Ei da, iar mama n-a avut nimic împotriva. Și de ce să fi avut, când se întreținuse iar atât de bine cu el?! Și despre mine și cunoștința mea, care se vede că mă alarmase.

Mama nu recunoaște, n-o să facă asta niciodată. Dar cred că l-a prevenit împotriva lui Giinther. Probabil că domnul Genardy s-a gândit: acum sau niciodată.

14 Când am ajuns la mama, era aproape șapte. Când mi-a explicat pe urmă de ce nu se mai afla Nicole la ea, m-am trezit deodată stând pe terasamentul înzăpezit de cale ferată. Mama îmi deschisese ușa ținând ceva în mână.

— Vrei să intri un moment, mă întrebare, sau n-ai timp? Cum se simte colega ta? Ce fel de accident a fost?

Iar eu rămăsesem cu ochii ațintiți pe chiloțeele din mână ei. Nicole îi adusesese, îi primise de la doamna Kolling. Uite, ia-i înapoi și spune-i mamei tale că s-a înșelat.

Nu sunt ai lui Denise, sunt ai tăi...

Schimbați, m-am gândit rapid. Genardy a schimbat chiloțeele, mi i-a pus pe sfoară pe cei ai fiicei lui Hedwig și ne-a luat în schimb chiloțeele de vineri, gândindu-se că n-o să observ. Am dat-o pe mama la o parte din ușă și am și fost cu telefonul în mână. Giinther nu era de găsit.

A trebuit să caut numărul clinicii. Sora-șefă l-a adus pe Wolfgang Beer la telefon.

— O are pe fata mea, am spus, poate am spus-o chiar plângând. A apărut azi după-amiază la mama mea și a luat-o cu el. Voia să-i arate ponei. Cai. Nicole iubește caii.

Fiul său a făcut chipurile poze la o herghelie, aici, prin apropiere. Cică trebuia să ducă fotografiile acolo. Dar el nu are nici un fiu.

N-am mai auzit ce mi-a răspuns Wolfgang Beer.

Mama voia neapărat să rămân la ea ca să-i explic totul.

S-a oferit chiar să-mi facă o cafea. Dar eu nu aveam timp de cafea și explicații, trebuia să fug. De-a lungul căii ferate ninse care era în realitate strada. Și în timp ce alergam, au pornit câteva mașini de poliție, dar fără să știe exact încotro s-o apuce. Existau mai multe herghelii prin «îpropiere și pe deasupra ei nici nu credeau că el chiar o dusesse la o herghelie. Însă aici se înșelaseră.

Nu era, ce-i drept, o herghelie adevărată, dar era o poieniță cu ponei. Și nici un om în împrejurimi. A așezat-o pe Nicole pe unul din animale, fără șă și fără păturică. Cu siguranță că ei i-a plăcut. Genardy a pus animalul să meargă în cerc, ținându-l probabil strâns de coamă. La urmă, Nicole mirosea puțin a cal.

Când au pornit-o spre casă, Nicole i-a spus:

— Mă duc să fac un duș chiar acum, înainte să vină mama.

Dar ei îi plăcea mult mai mult să facă baie. Și asta i-o povestise lui deja.

Când am ajuns acasă, nu mi-a trecut prin gând să mă uit întâi în garaj. Am intrat în casă, m-am dus imediat în bucătărie și mi-am luat un cuțit din sertar. Unul din cele mari și ascuțite, unul din cele pe care le foloseam mai demult ca să tai bucata de carne cubulețe pentru gulaș.

Era liniște ca la morgă. Peste tot un vâjâit, zumzăit și foșnet, numai propriul sânge în urechi, care-mi tuna prin cap și ingurgita toate gândurile.

Dacă te-ai atins de ea, te omor, că te cheamă Franz sau Josef. Intrând în vestibul îmi scosesem pantofii, dar am observat asta de-abia când am simțit treptele sub tălpi.

Erau așa de reci.

Nu contam cu adevărat pe faptul că ar fi fost acasă.

Era doar așa, ca și cum aș fi simțit o necesitate imperioasă să mă duc sus și să fac baie. Să-l aștept pe Franz care voia întotdeauna să mă spele pe spate. Și în față puțin.

Doar un pic, Siggi, nu se întâmplă nimic. Azi nu, dacă pui mâna pe perie, îți tai mâna. Te lovesc pe loc. Nici nu știam că mai țineam chiolțelul în mână. Unul de joi.

Doamnelor și domnilor jurați, aici vedeți ultima piesă din probatoriu.

Apoi m-am trezit cu ușa deschisă. Nu realizasem nici că luasem cheia din dulap. Iar în casă nu mai era liniște.

Franz îmi răsufla din nou lângă ureche. Transpira mult, tot mereu cădea câte o picătură de pe fața lui pe a mea.

Mi se părea respingător, atât de respingător ca urmele degetelor sale în cremă. Sunt foarte atent, Siggi. Nu vreau să te doară.

Nu a fost atent. Nu era probabil niciodată așa când ajungea până la capăt. Ce-l mai interesa atunci cum se simțea o fată în timpul ăsta? Era îngenunchat pe pat și șoldurile sale tot împingeau. La fiecare subsuoară ținea câte un picior. Pe genunchiul drept, Nicole avea o vânătaie. Se lovise alaltăieri în curtea școlii, așa îmi povestise.

De ce nu ți-pă oare? Doar o doare. La cimitir o auzisem strigând, pe când acum era atât de liniștită. În acea clipă, el s-a uitat la mine. Poate că strigasem: „Las-o în pace!”

Nu știu cum s-a întâmplat, dar pentru un moment am crezut că era Franz. Semăna atât de tare cu el în secundele astea, semăna atât de îngrozitor de tare. Fața sa părea foarte mirată, într-un fel ridicolă. Unul din picioarele ei căzu pe cearșaf. Zăcea acolo ca aruncat. Atunci am lovit. Și pentru că tocmai își întorcea iarăși fața de la mine, l-am nimerit într-o parte, în gât.

Polizei i-am spus mai târziu că nici nu știusem că țineam un cuțit în mână. Dar eu știusem exact.

A durat atât de îngrozitor de mult. Nu avusesem habar cât trebuie să sângereze un om, până moare în sfârșit. Și în tot acest timp s-a uitat la mine. Și când mi-a trecut prin gând că de fapt nici nu putea fi omorât, că era poate unul din monștrii aceia milenari despre care citea Anke pe vremuri cu atâta plăcere, atunci a căzut într-o parte. A căzut foarte încet. Și tot mai ținea un picior la subsuoară, își apăsa mâna liberă pe gât și rânjea.

Într-adevăr rânjea. Sau poate mi se părea doar mie așa.

După ce a căzut într-o parte am tras-o pe Nicole de pe pat și am așezat-o alături pe jos. Doar nu puteam s-o las să stea lângă el. Era și plină de sânge. Fața ei și bustul, părul și brațele, dar și picioarele și burta. Am vrut s-o spăl, dar nu puteam s-o duc. Am adus doar un prosop din baie și atunci am văzut apa din cadă.

Când am ajuns iar lângă ea, am zărit chiloteii lângă ușă, pe jos. Erau curați, nu fuseseră pătați de nici o picătură, însă erau și la o distanță de doi metri de pat. Îi lăsasem să cadă probabil.

După ce mi-am spălat bine mâinile cu prosopul ud, i-am ridicat și i-am pus în sertarul comodei. Am luat de-acolo chiloțeei lui Nicole și i-am dus chiar atunci jos.

După aceea am urcat iar, am spălat-o pe Nicole și am dus-o și pe ea jos. Deodată am fost în stare s-o transport, mi s-a părut așa de ușoară. Am așezat-o pe patul ei și am învelit-o. Apoi m-am dus la familia Hofmeister. Trebuia să fi arătat îngrozitor, poate aveam puțin aerul unei nebune și eram plină de sânge. Doar capul mi-era limpede, într-un fel ușurat și eliberat, eram în sfârșit liberă.

Domnul Hofmeister a telefonat și a vorbit pentru mine. M-a și condus la mine după aceea. Soția sa a venit puțin mai târziu. Domnul Hofmeister s-a dus imediat sus. Nu a rămas mult, iar când a coborât era foarte palid. A dat numai din cap, s-a aplecat asupra lui Nicole, i-a pus degetele la gât și a șoptit:

— Ce face copilul?

De parcă eu aș fi știut.

— De necrezut, a șoptit domnul Hofmeister, când s-a ridicat din nou. De la început mi s-a părut nițel suspect.

Dar așa ceva probabil că omul își închipuie doar.

Întâi a venit ambulanța, pe urmă medicul de gardă și cu el și o mașină a poliției cu doi polițiști în uniformă.

Erau relativ tineri și nu au pus nici o întrebare. Asta mi s-a părut foarte ciudat.

Doctorul a examinat-o pe Nicole, mie a vrut să-mi facă o injecție, dar eu nu am acceptat. Nu aveam nevoie de nici o injecție, eram foarte liniștită. Pe Nicole au luat-o. Aș fi vrut să merg și eu cu ea, dar când m-am ridicat să-mi iau geanta, unul dintre polițiști mi s-a pus în cale.

Doctorul a vorbit cu el, dar polițiștii au insistat că trebuie să rămân. Colegii urmau să vină imediat. Au și venit un pic mai târziu. Încă doi polițiști, în civil de data aceasta și nu din Koln. Nu știau mare lucru despre fiica lui Hedwig și n-aveau habar că studentul tot refuza să mărturisească. Dar de fapt el nu refuza deloc, ci spunea adevărul. Avusesem puțin timp și mă gândisem ce să le spun. Pe urmă s-a desfășurat totul cât se poate de curgător.

Că domnul Genardy se instalase de câteva săptămâni la mine. Că-l găsisem chiar din prima săptămână într-o seară în camera fiicei mele, când mă întorsesem dintr-o vizită făcută surorii mele. Că îmi povestise că Nicole

ar fi strigat în somn și el ar fi vrut doar să vadă ce-i cu ea pentru că eu nu eram acasă.

Că nu-l crezusem, pentru că am descoperit ceva umed și lipicios pe puloverul ei. Că mi s-a părut atât de monstruos, încât pur și simplu mintea mea refuza să înțeleagă. Deși îi promisese fetei mele chiar de la început câteva cadouri frumoase și îi oferea tot timpul câte ceva.

De exemplu să facă baie la el în cadă. Și că eu fusesem împotrivă. Total împotrivă.

Le-am povestit că îi spusese marți seară domnului Genardy că trebuie să se mute. Că fusesem aseară în locuință ca să văd dacă se mutase deja. Că găsisem cu această ocazie un plic cu poze și o pereche de chiloți de-ai fetei mele.

Le-am povestit și că abia cu câteva ore înainte vorbisem cu un polițist în legătură cu suspiciunile mele. Că alertasem poliția de îndată ce aflasem că domnul Genardy o luase cu el. Că apoi am intrat în casă și am auzit un sunet de sus. Că mi-am luat cheia de rezervă pentru ca să controlez. Și că nu-mi mai pot aduce aminte ce s-a întâmplat după aceea. Au crezut și asta.

15 A avut loc, desigur, o anchetă. S-a constatat cu această ocazie încă o dată ceea ce se observase deja la prima vedere. O situație clasică de apărare, pe deasupra sub o puternică tensiune nervoasă, o situație emoțională de excepție, au adăugat. A trebuit totuși să aud o mulțime de lucruri pentru că nu informasem poliția imediat, de la primele indicii.

Ce indicii însă? Să le fi istorisit eventual despre omul în maro? Sau despre povestea de la cimitir? Despre fiica lui Hedwig care venea noapte de noapte la patul ei să întrebe unde fusese Hedwig?

Eu cel puțin am fost prezentă când a fost cazul. Și în afară de mine doar Giinther știa că nu acționasem dintr-o pură legitimă apărare.

Lui am fost nevoită să-i explic cum de am ajuns în locuință. Giinther a fost mai mult decât furios pe mine pentru că îi ascunsese prima mea vizită acolo sus și pentru că nu-i spusese nimic în legătură cu pozele.

Mi-a spus că dacă n-aș fi tăcut, lui Nicole i-ar fi fost cruțate multe.

Da, probabil că așa ar fi fost.

Rănilor lui Nicole sunt vindecate. Ea nici măcar nu știe ce s-a întâmplat cu ea. Doctorii sunt de părere că ar fi mai bine pentru ea să nu-i spunem imediat, poate mai târziu, cândva.

Noi i-am spus că a adormit în cadă. Își mai aducea aminte că se simțea tare obosită. Iar noi — eu — i-am spus că domnul Genardy, vrând s-

o ridice din cadă, a alunecat și a căzut cu ea, că ea s-a rănit în căzătură, că de aceea o durea probabil burta așa de tare când s-a trezit.

Asta s-a întâmplat cam pe la ora zece seara. A întrebat imediat de mine, iar eu nu eram acolo. Giinther era cu ea, cel puțin el.

Traume psihice n-a suferit. În timp ce se mai afla încă la clinică s-a ocupat de ea un psiholog pentru copii, a discutat cu ea de câteva ori. Mie mi-a spus după aceea că nu trebuie să-mi fac griji. Și dacă Nicole întreabă de domnul Genardy să îi spunem că s-a mutat. Iar adevărul — odată și odată.

Adevărul! Poate nici nu există vreun adevăr. Există mărturii. Cea a unei tinere care în primii ani de viață purtase numele de familie Genardy. Ea le-a explicat lui Giinlher și lui Hans Werner Dettov că nici nu-și mai aduce aminte de tatăl ei.

Cele ale unor vecini și colegi, proprietari de case și șeii și toți au spus la fel. Te puteai baza pe el, era prietenos, săritor, un bărbat amabil de vreo 59-60 de ani și care nu deranja niciodată. Iar eu l-am omorât.

Și există indicii. O grupă de sânge, câteva fire de păr pe un pulover, un ac de cravată din aur cu suprafața șlefuită delicat și cu un mic diamant. Acul era din același set cu o pereche de butoni.

Și există erori. Niște chiloței de joi, care nu-i aparțineau fiicei lui Hedwig. Greșisem presupunând că ai lui Nicole erau în dulap. Unul dintre polițiști a spus:

— Atât de prost nu era încât să-i păstreze.

Au zis și că nu mai avuseseră un astfel de caz. Toți anii ăștia, atâția copii și niciodată nu făcuse o greșeală.

Doar una singură și pe aceea o mușamalizaseră superiorii săi de atunci.

Pentru fotografiile din comodă a fost contactată secția de criminalistică. Copiii din poze trăiesc împrăștiați prin toată Germania. Nu toți au scăpat așa de ușor ca Ni cole. Unii dintre ei au trebuit să se lupte săptămâni în șir între viață și moarte.

Dar trăiesc, în afară de doi. O fetiță de nouă ani care era puțin înapoiată. Cadavrul ei a fost găsit cu doi ani și jumătate în urmă în pădure. Fusese violată și ucisă cu o piatră. Și fiica lui Hedwig. De la ea, ce-i drept, nu exista nici o fotografie.

Hedwig s-a trezit de-abia duminică seara. Wolfgang Beer era lângă ea și i-a povestit ce se întâmplase. Poate nu a înțeles totul din prima clipă. Dar

când am vizitat-o miercuri, mi-a ținut tot timpul mâna strâns, cea dreaptă. Și de două ori m-a întrebat:

— L-ai lovit într-adevăr cu asta?

Și când am dat aprobator din cap, Hedwig a surâs.

Atâta, cel puțin, a înțeles. Asta a fost acum patru săptămâni. Duminica trecută am conceput contractul de închiriere, cu aceeași sumă pe care o plătea și doamna Humperts. Hedwig s-a uitat prin apartament, mai ales prin dormitor. Era proaspăt renovat, cu tapete noi, cu mochetă nouă. Giinther rezolvase treaba asta, el mi-a avansat și banii, deși nici el nu prea se întâmplă să aibă.

Hedwig se uita în jur și dădea mereu din cap.

— Este un sentiment ciudat, spuse. Crezi că Nadine o să vină și aici să mă întrebe unde am fost? I ,a spital a fost de două ori în mine.

— Dacă vine aici, i-am răspuns, trimite-o pur și simplu jos, la mine.

Hedwig a aprobat din cap. Apoi s-a dus la fereastră și a făcut măsurători pentru perdele. Ne-am dus iar jos, după ce măsurase împreună cu Wolfgang Beer și celelalte încăperi. Eu am făcut cafea. Giinther a băut cu noi o ceașcă, pe urmă a trebuit să meargă la serviciu. Și cum a plecat, au venit Nicole cu Denise. Se ciondăniseră cu frații cei mici și voiau să se joace la noi pe terasă. Hedwig a făcut niște ochi mari de tot.

— E drăgălașă fetița ta, spuse ea, și cealaltă la fel, într-adevăr drăguță. Nu se observă nimic la ea.

Ieri, Hedwig a venit cu mine direct după serviciu. A dormit pe o saltea pneumatică, acum este sus și vopsește bucătăria. Nu prea se aude zgomot, doar din când în când niște pași. Nicole a fost după prânz câtva timp la ea, înainte să meargă la Denise. Când a coborât, avea vopsea albă pe obraji.

— Doamna e drăguță, a fost ea de părere, dar mi se pare și un pic ciudată. Tot timpul vrea să mă strângă în brațe.

Frică? Da, mi-e frică. Nu știu dacă e corect ce am făcut. Corect față de Nicole, față de Hedwig, față de mine.

Noaptea trecută am visat iar, de astă dată doar un coșmar obișnuit.

Eram la cimitir și săpam la un mormânt ca apucată.

Dar groapa pur și simplu nu devenea mai adâncă. Trebuia însă să devină, căci aveam atâția de înmormântat. Pe tatăl meu, pe bunicul meu, pe toți oamenii aceia bătrâni, pe fetița din clasa mea, pe Franz și pe domnul Genardy.

Toți zăceau grămadă, de parcă ar fi fost răsturnați dintr-un camion. Și chiar deasupra era fiica lui Hedwig, iar lângă ea, Nicole. Pe urmă am văzut

și de ce nu puteam săpa mai repede: pentru că aveam un teanc de fotografii în mâna dreaptă.

M-am sculat țipând. Gunther îmi ținea mâinile strâns.

Dădusem în somn în el. Era cam palid.

— Ce s-a întâmplat? Ai visat din nou? Sper că nu iarăși ceasul tău?

Am dat doar din cap că nu. De vorbit nu mă simțeam în stare imediat. Ceasul tău! Doar nu era ceasul meu. El aparținuse bunicii, până ce a venit omul în maro pentru prima oară.

Și chiar de ar mai veni de o sută de ori, n-o să reușesc niciodată să-l consider un prieten care nu vrea decît să mă prevină.

Și cum aș putea s-o fac? El vestește moartea.

Paramnezii Autor: Ion Vianu ISBN: 973-707-023-2 Anul apariției: 2005 Preț: 179000 RON: 17.9 în acest an de grație, două mii și..., trăiesc în trecut și numai în trecut. E atît de sensibil, uneori de dureros, încât îl simt prezent... refac dialoguri, convorbiri cu oameni iubiți, detestați, sau numai întâlniți, aruncați în calea mea, ca o piedică.

Nu sunt sigur că reconstitui firul complicat al poveștii... doctorul mi-a spus zilele trecute că am „paramnezii”: amestec fărâme de realitate cu invenții.

Nu mai sunt stăpânul memoriei mele: am început să-mi pierd libertatea.

...Sunt făcut din acele resturi, din zdrențele întâmplătoare a ceea ce s-a petrecut cu mine. într-o zi, ele se vor desface, ca și trupul meu. Printr-o minunată întâmplare care se numește prezent, zdrențele, resturile rămân împreună.

...Poate că mă amăgesc, e vorba numai despre o iluzie, sigur chiar că e vorba despre o iluzie.

Ion Vianu Im li ■ 311:

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții Autor: Mark Haddon ISBN: 973-707-019-4 Titlul original: The Curious Incident of the Dog in the Night-Time Traducere: Constantin Dumitru-Palcus Anul apariției: 2005 Preț. 199000 HON: 19.9 C'hrislopher, un băiat de \5 ani, suferă de sindromul Asperger, o formă de autism. Are o memorie fotografică. înțelege matematica. înțelege știința. Ceea ce nu poate înțelege el, sunt oamenii.

Când îl găsește pe Wellington, câinele vecinului său, zăcând mort pe o peluză din apropiere, se decide să pornească în căutarea asasinului și să scrie un roman polițist despre aceasta. în incursiunea sa însă, va descoperi alte mistere ce pot face ca întreaga lume din jurul său să se prăbușească.

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții este un roman uimitor - haios și trist deopotrivă, pe care nu-l mai lași din mână.

Mark Haddon este scriitor, grafician și ziarist, a scris 15 cărți pentru copii și a câștigat 2 premii BAFTA. Locuiește în Oxford.

În acest an a primit premiul Whitbread.

Paradisul derizoriu Autor: Thierry Bizot ISBN: 973-707-004-6 Titlul original:

Ambition & Cie Traducere de:

Claudiu Soare Anul apariției: 2004 Preț: 199000 RON: 19.9 Are treizeci de ani. E deja director de marketing într-o companie multinațională. Nu-i de ajuns.

Vrea mai mult. Iar șansa lui este „proiectul bomboana”. Toți cei care l-au ignorat, disprețuit, umilit or să vadă de ce este el în stare!

Dar, dintr-o dată, i se face frică. Nu mai doarme. Nu-și mai găsește locul. Porțile paradisului îi sunt larg deschise, iar el nu poate intra.

Soluția: o psihoterapie!

În cele peste douăzeci de ședințe, Thierry Bizot ne dezvăluie care este prețul succesului într-un paradis derizoriu.

Thierry Bizot a lucrat opt ani la L'Oreal înainte de a deveni director al departamentului de revistă și muzică al cunoscutului post de televiziune M6. Astăzi este producător de televiziune.

Psihanalistul Autor: Leslie Kaplan ISBN: 973-8291-98-4 Titlul original:

Le Psychanalyste Traducere de:

Irina Mavrodin Anul apariției: 2004 Preț: 199000 RON: 19.9 Simon este psihanalist.

liste ardent, ludic, desi his hazardului. Cu el, in cabinetul său, analizantii, poveștile lor tragice, comice, întrebările lor, ceea ce se întâmplă în timpul ședințelor și ceea ce se întâmplă în afara acestora. În contrapunct, o femeie, Eva, care încearcă să gândească lumea și viața citindu-l și recitindu-l pe Kafka. Pentru că, și într-un caz, și în celălalt, nu este vorba despre altceva decât despre gândire. A trăi și a gândi, a nu trăi fără a gândi. Toate personajele acestei cărți sunt niște eroi, căci înfruntă conflictul dintre dorința lor de adevăr și pasiunea lor pentru ignoranță: sunt niște eroi prin gândire, niște eroi ai gândirii. În același timp, sunt toată lumea, sunt fiecare dintre noi.

Dacă gândim, suntem vii, ne schimbăm, ne putem schimba.

Și-atunci, evident, se întâmplă multe lucruri: povestirea este mereu pe cale de a se înfăptui, ca identitate, nicicând dată, deoarece sensul se ivește

din fiecare detaliu și este legat de fiecare detaliu. Iar acesta este motivul pentru care ultimul cuvânt este în lume, această nenumărată acumulare de detalii și de posibilități.

Și dacă e adevărat...

Autor: Marc Lévy ISBN: 973-8291-67-4 Titlul original:

Et si c'était vrai...

Traducere de:

Vasile Zincenco Anul apariției: 2003 Preț: 159000 RON: 15.9 „Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles, e imposibil de admis, dar dacă ai vrea sămi asculți povestea...”

Ce să crezi despre o femeie care-ți alege dulapul din baie ca să-și petreacă zilele în el? Care se miră că o poți vedea?

Care apare și dispare brusc și pretinde că este în comă profundă la celălalt capăt al orașului? Pe ea trebuie să o duci la psihiatru, sau pe tine? Sau, dimpotrivă, trebuie să te lași în voia acestei aventuri extravagante?

Și dacă este adevărat?...

Dacă e adevărat că Arthur este singura persoană care poate împărți secretul lui Lauren, o poate contempla pe aceea pe care nu o vede nimeni, poate vorbi cu aceea pe care n-o aude nimeni?...

O poveste tandră, o aventură plină de umor și neprevăzut.

Marc Lévy, fiul unui editor de lucrări de artă, se afla în fruntea unui cabinet de arhitectură când a scris acest prim roman ce a suscitat un interes mondial chiar înainte de apariția sa în Franța, în 2000. Și dacă e adevărat?... a fost tradus în peste douăzeci de țări, iar celebrul producător și realizator american Steven Spielberg a cumpărat cu 2 000 000 de dolari dreptul de a-l ecraniza. De atunci, Marc Lévy a mai publicat două best-seller-uri: Unde ești? (2001) și Șapte zile pentru o veșnicie (2002). Cele trei romane s-au vândut până acum în mai mult de 3 000 000 de exemplare.

HÉLÈNE DUFFAU Trauma Autor: Hélène Duffau ISBN: 973-8291-95-X Titlul original:

Trauma Traducere de:

Vasile Zincenco Anul apariției: 2004 Preț: 99000 RON: 9.9 Pentru majoritatea dintre noi, violul este mai curând un fapt divers, despre care aflăm de la televiziune sau din ziare. Uneori îi vedem pe făptași, oameni bolnavi sau tineri inconstienți, dar ceea ce se întâmplă în sufletul victimei nu aflăm niciodată.

În Trauma, coșmarul pătrunde în viața de zi cu zi, devine hrană, parfum, dorință și plăcere totodată.

Ea nu mai este o femeie oarecare. Nu mai poate fi astfel. Nu mai aspiră la normalitate. Singura ei realitate este aceea creată de niște bărbați beți care au violat-o. Iar singurul ei gând este să supraviețuiască, lucid, într-o stranie estetică a masochismului.

„Un prim roman care este [...] un șoc pentru cititor. Foarte bine scris, foarte rece, foarte precis în descrierea unei tentative de a supraviețui unei anumite «traume», unei violențe radicale.”

Le Monde des livres